HET ONTSTAAN VAN HET HEELAL

DOOR

J. RULOF

HET ONTSTAAN
VAN HET HEELAL

JOZEF RULOF

HET ONTSTAAN VAN HET HEELAL

DEEL II

HET ZIELELEVEN

N.V. BOEK- EN KUNSTDRUKKERIJ V/H MOUTON & CO.

'S-GRAVENHAGE

Uittreden.

NA DE laatste uittreding, die André met zijn leider Alcar had mogen maken, waren er eenige weken voorbij gegaan. Hij had alles, wat hij op die reis had ontvangen, innerlijk moeten verwerken en was opnieuw gereed geestelijk voedsel te kunnen ontvangen. Alcar had hem medegedeeld, dat hij heden zou uittreden. Hij zou thans het zieleleven leeren kennen van het begin der schepping af. Hij was vroeg naar zijn kamer gegaan en wachtte af wat zou geschieden en dat Alcar hem van zijn stoflichaam zou vrij maken.
Hoe moeilijk was de laatste tijd voor hem geweest. Hij had zich alles innerlijk eigen moeten maken. Dag en nacht mediteerde hij en overdacht alles wat hij op die reis had beleefd. De eerste dagen, zeide Alcar, mocht hij aan niets anders dan aan zijn aardsche leven denken. Dit had hij gedaan, doch steeds kwamen al die geestelijke belevenissen in hem terug en dan wist hij geen raad hoe daarvan vrij te komen. Toch moest hij er doorheen, want het lag in hem, zijn geest had het beleefd.
Zijn innerlijke en geestelijke leven overheerschte nu en dat konden zijn zenuwen niet uithouden. Er waren oogenblikken, dat hij het één van het ander niet meer kon onderscheiden en dan had hij het moeilijk. Dan leefde hij in gevoel tusschen twee werelden, waarvan het geestelijke leven overheerschte en toch moest hij zichzelf blijven, hetgeen niet zoo eenvoudig was.
De eerste dagen nadat hij zijn uittreding had gemaakt, gingen normaal voorbij. Hij voelde zich vrij van al die geestelijke wetten en belevenissen. Toch keerden al die gevoelens bewust in

hem terug en leefde hij in een onbegrijpelijken toestand. Ver, heel ver voelde hij zich van de aarde verwijderd en toch was hij, als ieder ander mensch, op aarde.
Diep in hem, daar lag al die kracht en toch moest hij beginnen om zich alles eigen te maken, wilde hij hetgeen hij had beleefd zijn eigen verkregen bezit kunnen noemen.
Alcar zeide hem te mediteeren. Aan gene zijde mediteerde iedereen. Wanneer de menschen op aarde waren gestorven en het geestelijke leven waren binnengetreden en van dat leven werden overtuigd, dan zonderden zij zich daarna af om alles te overdenken. Wanneer zij daarmede gereed waren, eerst dan was het hun bezit en stonden zij voor nieuw geestelijk voedsel open.
Ook hij moest nu zoo doen en hij begreep, waarom Alcar zeide, dat het voor hem thans moeilijker zou zijn dan na al die andere uittredingen, die hij had beleefd. De ontzaglijke kracht van alles wat hij had ontvangen en beleefd, drukte hem nu zwaar.
In den geest, wanneer hij aan gene zijde was, ging alles van zelf. Doch nu moest hij dit in zijn stoffelijke leven op aarde verwerken. En hoe moeilijk het ook voor hem was, toch was dit een mooie tijd, want hij beleefde alles opnieuw. Toen hij er eenmaal mede was begonnen, liet hij geen seconde onbenut en zoo vlogen de dagen voorbij. Van tijd was hij zich in dezen toestand niet meer bewust, steeds toefde hij in gedachten aan gene zijde. Hij volgde alles waar hij met zijn leider Alcar was geweest en op deze wijze kwam hij schrede voor schrede verder. Voelde hij, dat het hem te machtig werd, dan hield hij op en wachtte af totdat hij nieuwe krachten had opgedaan.
Eenige dagen was hij reeds bezig, maar toen voelde hij, dat hij niet meer verder kon, zijn zenuwen konden dit ontzaglijke niet verwerken.
Van het begin van zijn verbinding met Alcar af, had zijn leider steeds gezorgd, dat hij kon slapen. Een nacht slaap was voor hem alles, geen uur kon hij daarvan missen. Zijn aardsche leven was te intens, want hij leefde een dubbel leven: dat van den geest en dat als mensch op aarde. En daarvoor was innerlijke

rust noodig en die rust werd hem steeds in den slaap gegeven. Doch thans kon hij niet meer slapen en dat maakte hem angstig. Hij was reeds vroeg naar bed gegaan, doch hij kon niet in slaap komen. Hij concentreerde zich op den slaap, doch hij kreeg zijn stoflichaam niet onder contrôle, wat hem toch steeds gelukte. Hij was zich van dit gevaar bewust. Nu stond hij voor een machtig probleem. Hij overzag alles, wikte en woog welke krachten te moeten toepassen, doch hij faalde, want zijn innerlijke leven overheerschte. Mijn God, dacht hij, als dat maar goed gaat, hoe kom ik hier doorheen. Nooit hadden al die problemen hem uit zijn evenwicht gebracht. Steeds was hij zichzelf en hij lette op alles, want in zijn stoflichaam mochten geen stoornissen zijn. Dat toch zijn zenuwen al die geestelijke wijsheid konden verdragen, was hem vaak een raadsel, doch hij wist, dat er één waakte en dat was zijn leider Alcar. Nu echter bevond hij zich in een disharmonischen toestand. Al die geestelijke graden, afstemmingen, sterren en planeten, al die dieren-toestanden en dat wat hij in den tempel der ziel had beleefd, dwarrelden in zijn brein, zoodat hij het één van het ander niet meer kon onderscheiden en dit alles den slaap stoorde. Zijn hoofd en zenuwen konden dit niet meer aan en hij vreesde, hierin zichzelf te zullen verliezen. Zou Alcar hem te hulp komen?

Wanneer hij in zijn aardsche leven niet kerngezond was, dan had Alcar aan hem niets meer, want beide lichamen, zoowel het stoffelijke als het geestelijke lichaam, moesten in harmonie zijn. Aan zijn stoffelijke organisme mocht niets haperen of hij zou aan dàt wat men hem aan gene zijde liet beleven en dat hij aan de menschheid moest doorgeven, ten gronde gaan.

En dat was toch de bedoeling niet: het eene op te bouwen en hem af te breken, daarmede kwam men niet verder en dat zou verschrikkelijk zijn.

Om medium te zijn voor hoogere geesten, dat was een groote genade, maar de menschen moesten eens weten hoe zijn leven was en wat hij dáarvoor moest doen.

Hij lag reeds eenige uren wakker en kon maar steeds niet sla-

pen. Hij rolde zich van de eene zijde op de andere, concentreerde zich op den slaap, maar wat hem anders steeds gelukte, kon hij nu niet bereiken. Hij bad vurig en ook dit hielp hem niet. Wat nu? dacht hij.
Hij stelde zich op zijn leider Alcar in en na eenigen tijd ging hij waarnemen. Daar was Alcar, nu zou hij spoedig slapen en was hij morgen weer frisch, om opnieuw te mediteeren en zich alles eigen te maken. Hoe gelukkig was hij toen hij zijn leider hoorde zeggen: „Kun je niet slapen, André?"
„Neen," zeide hij, „ik kan niet in slaap komen, dat wat in mij is houdt mij wakker."
Daarna hoorde hij zijn leider zeggen: „Je zult nu niet kunnen en niet mogen slapen, mijn jongen, ik houd je wakker."
„Wat zegt u?" vroeg André verwonderd.
„Ik wil, dat je niet slaapt, André, je zult tot in den morgen wakker blijven, maar daarna zul je slapen. Ik zal je het één en ander van dezen toestand vertellen en duidelijk maken."
„Komt dit door hetgeen ik aan uw zijde heb beleefd, Alcar?"
„Ja, André. Je innerlijke leven overheerscht nu in hevige mate het stoflichaam, in dit geval het zenuwgestel, doch je weet, dat ik waak en dat je niets zal geschieden."
„Moet ik den geheelen nacht wakker blijven, Alcar?"
„Neen, dat is niet noodig."
„Maar waarom houdt u mij dan wakker?"
„Omdat je geest overheerscht en je toch niet kunt slapen. Het is beter, dat je thans mediteert, dus alles overdenkt en blijft denken, totdat de slaap je overvalt. De dag is thans te kort voor je innerlijke leven en wij zullen tezamen trachten weer in harmonie te komen. Voel je wat ik bedoel, André?"
„Ja Alcar, het is mij heel duidelijk."
„Luister nu wat ik te zeggen heb. Als de menschen op aarde dit wisten, dan waren er niet zooveel zenuwzieken. Het geestelijke leven overheerscht nu het stoffelijke organisme. Wanneer dit geschiedt, denken de menschen te moeten slapen, maar wanneer zij juist al de problemen, al de zorgen, kortom alles wat

hen bezig houdt, gingen beleven, dit door meditatie zouden doen en zoo lang zouden doorgaan, tot zij hun problemen hadden doordacht, dan zou er een andere toestand intreden en keerden zij in hun normale leven terug. Dat is dan het evenwicht tusschen geestes- en stoffelijk lichaam en dan ontspant zich het zenuwgestel. Dan, een wandeling in de natuur en vooral langs de zee is een kracht, die wonderen verricht. Doch de mensch is niet op de natuur ingesteld, neemt liever medicijnen, doch die verlammen de vitale organen, die het zenuwgestel vormen.
Je zenuwgestel is nu overspannen en je geesteslichaam, dat het gevoelsleven is, overheerscht, maar aan eenige uren slaap heb je nu voldoende. Wat thans overheerscht, vraagt je volle aandacht en concentratie. Doch je wilt slapen, de tijd daarvoor dwingt je te gaan rusten en toch is dit verkeerd. Wanneer je met mij een wandeling zoudt gaan maken en wij eerst in den morgen zouden thuis komen, dan zou je meer rust hebben ontvangen, dan dat je dagen lang zoudt rusten en in je bed neerliggen. Doch dat is niet mogelijk, want je omgeving maakt zich ongerust en zoo zullen wij dit op onze wijze moeten doen. Wanneer het mij op deze wijze niet gelukt, dan treed je uit, doch ook dat moet je weer verwerken.
Je voelt duidelijk, dat je geest overheerscht. Dat komt door al die problemen, die ik je heb laten beleven en al dat geestelijke voedsel, dat je aan deze zijde hebt ontvangen. Ik heb je het allerlaatste gegeven en laten beleven, André, dat je als ons instrument kunt ontvangen en dat wij aan de menschheid zullen bekend maken. Voor eenige jaren was dit nog niet mogelijk, je zoudt er onder zijn bezweken, doch voorzichtig ging ik te werk en bracht je van den eenen geestelijken toestand in den andere. Daardoor ontwaakte je, André. Van de eene sfeer gingen wij in de andere over. Op de eerste reis naar de duisternis, je weet het, overviel ons leven je en konden wij naar de aarde terugkeeren. Toch moest je daar doorheen wilde ik je alles van ons leven duidelijk kunnen maken, zoodat de menschheid een beeld kon ontvangen, van wat haar aan deze zijde wacht. Tien, neen twin-

tig maal viel je in zwijm, omdat die duistere invloeden je innerlijk overheerschten. Wie de duisternis, dat aan deze zijde de hel is, niet kent, kan zich daarvan geen denkbeeld vormen. Doch iedereen, die op aarde sterft en hier binnentreedt, zal dit beleven en eerst dan zullen zij zich afvragen, hoe het voor jou mogelijk is geweest, dat reeds op aarde te kunnen verwerken en beleven, zoo dat je aardsche leven in niets werd gestoord en vooral je stoflichaam niet werd ondermijnd.
Ook daar ben je doorheen gekomen, omdat je ernstig wilt en voor ons wilt dienen. Je geloof in en je liefde voor ons werk gaven je die kracht en stelden je open voor onze hulp. Dan nog dit. Wanneer je je gaven niet rein en zuiver had gehouden, was je onherroepelijk ten gronde gegaan en in de één of andere inrichting terecht gekomen, omdat je dan in de handen van het kwaad was overgegaan. Doch steeds kon ik je bereiken en daar ben ik je dankbaar voor, zoodat ik je ons leven duidelijk heb kunnen maken.
Maar ik ging steeds verder en dieper en ik wist reeds vele jaren van te voren, dat deze tijd zou komen, waarin ik je het allerlaatste van ons leven mocht geven. Je weet, André, niets voor niets: ook dit, al deze geestelijke wijsheid, zul je met je eigen innerlijke krachten moeten betalen. Doch ik ben bij je en zal je in alles helpen en zoo zullen wij ook hier doorheen komen.
Wanneer je mij goed hebt begrepen dan voel je, dat de dag te kort is om geestelijk en lichamelijk in harmonie te zijn en in den slaap te kunnen overgaan. De zeven graden van slaap heb ik je reeds vroeger duidelijk gemaakt. Den vierden graad kun je thans niet bereiken, omdat het geesteslichaam dit in geen geval toestaat en het overwicht te groot is, dat in je zieleleven aanwezig is. Door te denken, wakker te blijven en te mediteeren lost deze spanning op en keert de natuurlijke harmonie tusschen geestes- en stoffelijk leven weer terug.
Maar de mensch die dit niet weet, wringt zich in duizend bochten en wil slapen. Toch zal hij niet in slaap vallen en wanneer hij er middelen voor inneemt, dan tracht hij zich door geweld

dien gewenschten toestand te scheppen. Toch zal hij zijn beoogde doel niet bereiken.
Want is het soms niet waar, dat toch de geest zich los maakt en de mensch zal ontwaken en verdoovende middelen geen kracht op het stoffelijke organisme bezitten? De ontzaglijke kracht, die het gevoelsleven, dat het geesteslichaam is en beteekent, bezit, is voor den mensch, den geleerde, niet te peilen, omdat hij het geesteslichaam nog niet kent en de werking van dit kleed niet aanvaardt. Zij zullen toch wakker worden en geen aardsche middelen noch concentratie zullen hen helpen. Dan raadplegen zij verschillende doktoren, of gaan tot de natuurgeneeswijze over, doch zij vergeten, dat zij van hun jeugd af moeten teruggaan, tot het eerste oogenblik, dat zij hun slaap niet meer konden vatten, want daarin ligt de stoornis. In dien tijd is die stoornis ingetreden en in den geest kunnen wij geen stukken overslaan. Je voelt wel hoe diep dit is en dat ik daarover veel zou kunnen vertellen, omdat het met het leven aan deze zijde te maken heeft en het de eeuwige werking van het innerlijke leven is.
Het innerlijke leven dwingt hen te mediteeren, doch daaraan wordt niet gedacht.
Je kent ons leven, André, je weet hoe wij mediteeren en eerst dan tot rust komen. Al zou je dagen lang niet kunnen slapen, dan is dat niet zoo verkeerd, dan dat je je met geweld er toe zoudt dwingen om toch te slapen.
Wij kunnen aan onze zijde geen voet meer verzetten wanneer er in ons geen rust is en wanneer problemen ons bezig houden, die in ons zelf en in ons leven aanwezig zijn. Al die zorgen, strijd en verdriet en de vele ziekten, die de mensch op aarde beleeft, houden hem uit den slaap. Maar ik verzeker je, dat ook wij niet kunnen slapen wanneer ons iets bezig houdt, omdat wij leven en bewust zijn, want ons leven is als het aardsche en stoffelijke leven, in niets is er verandering gekomen. Wanneer wij met alles in harmonie moeten zijn, is dit tevens voor den mensch op aarde. Houdt ons hier aan deze zijde iets bezig, dan blijven

wij wakker en bewust en eerst daarna vallen ook wij in slaap, zooals Gerhard je duidelijk maakte.*
Na het ontwaken is ons innerlijke leven weer gereed nieuw voedsel te ontvangen, maar wij kunnen niet eerder dien gewenschten slaap ontvangen en er in overgaan, voordat wij innerlijk leeg en uitgedacht zijn en een andere werking kan intreden. Die werking openbaart zich in de natuurlijke vermoeidheid en dat is voor ons leven, ons eigen innerlijk en voor den aardschen mensch het stoffelijke organisme. Wanneer dit nu niet geheel in harmonie is, het stofkleed of het geesteskleed overheerscht, veroorzaakt dit de eene of andere ziekte. Meestal is dit het zenuwgestel, doch voor andere menschen, die aan de één of andere kwaal lijden, verhoogt dit hun ziekte. Doch ook daarin zien wij een ontzaglijke werking, want wanneer iemand de één of andere kwaal bezit, wanneer vitale organen, laten wij zeggen de nieren, ziek zijn, dan overheerschen die organen den geest, omdat deze ziekte dieper en heviger is dan het gevoelsleven en dan luistert het innerlijke leven naar de werking van het stoffelijke organisme.
Alweer zien wij, dat alles en alles met elkaar te maken heeft en in verbinding is, dus is het voor die menschen niet mogelijk, dat zij niet zouden kunnen slapen. Al is dan hun slaap niet normaal, toch is die slaap beter dan in dien anderen toestand, want dan is het gevoelsleven direct op het zenuwgestel geconcentreerd en overlaadt het stoffelijke organisme.
Bij jou, André, is dit nu niet het geval, je stoffelijke lichaam is kerngezond. Alleen je geest is wakker en bewust, zelfs te bewust en nu gaan wij dit alles na, zoodat je over eenige uren in slaap zult vallen. Je moet trachten geheel bewust te blijven en juist niet te willen slapen. Langzaam zinkt dan die overheerschende kracht in het zieleleven terug, dit gaat het evenwicht herstellen en de innerlijke spanning vermindert. Voel je wat ik bedoel, André?"
„Ja, Alcar; ik dank u voor alles."

---

*Zie: „Zij die terugkeerden uit den Dood."

„Je denkt aan ons leven en je blijft mij volgen. Concentreer je echter nergens op, d.w.z. tracht je niet eigen te maken wat ik je thans duidelijk maak, maar hoor wat ik zeg en luister. Daardoor juist herstel je het evenwicht tusschen stof- en geesteslichaam. Nu sta je toe, dat het geesteslichaam zijn werk verricht. Wanneer je daarmede gereed bent, dan daalt je bewustzijn in het zieleleven af en ondergaat het stofkleed den slaap.
Het menschelijke en geestelijke lichaam is diep, beide zijn machtig, maar het éene is van het andere afhankelijk, doch het zieleleven overheerscht het stoffelijke organisme op aarde in alles. Het stuurt en leidt en houdt het intact, want door ons innerlijke leven leeft het stoffelijke organisme.
Het is thans vier uur in den morgen, André. Wacht een kort oogenblik en je hoort het.”
„Wonderlijk toch, Alcar, dat u ook dat weet en daaraan nog denkt.”
„Vergeet niet, mijn jongen, dat ook ik op aarde leef en jou in alles volg en alles wat op aarde geschiedt kan weten. Hoor, het slaat reeds vier uur en nu zul je spoedig inslapen. Het geesteslichaam heeft zijn taak verricht en dan eerst kan het stofkleed den slaap ondergaan. Je ziet, langzaamaan keert de slaap terug, doch jijzelf bent het nu die dit regelt.”
André voelde, dat hij moe werd en liet zich wegvoeren, een zalige rust voelde hij in zich komen. Hij begreep vanwaar die rust tot hem kwam en door wien dit geschiedde. Nog hoorde hij, maar nu heel ver van hem weg, zeggen: „Slaap, mijn jongen en weet, dat ik waak en blijf waken, totdat ons werk gereed is.” Daarna wist hij nergens meer van.
Toen hij des morgens wakker werd, voelde hij zich frisch en opgewekt. Moeheid was er niet meer in hem en hij wist wat Alcar hem had verteld. Onmiddellijk begon hij opnieuw te mediteeren en bleef doorgaan totdat ook die dag voorbij was en hij weer zou gaan slapen. Toch was er iets in hem, wat hij in al die jaren nog niet had beleefd. In zijn achterhoofd voelde hij een vreeselijke spanning. Hij had het gevoel of hij al die planeten

moest dragen en zich te midden van al die ontzaglijke lichamen bevond en dit alles in en om zijn hoofd lag. Een vreeselijke toestand was het, maar toch voelde hij zich rustig. Zijn geheele lichaam stond strak en gespannen en hij begreep dat hij dit alleen niet kon verwerken. Als dit maar niet teveel voor mij is, dacht hij, ik ben niet meer mijzelf, dit kunnen mijn zenuwen niet verwerken.
Hij stelde zich op zijn leider Alcar in; al spoedig zag hij Alcar in zijn omgeving en hij hoorde zeggen: „Ik ga je opnieuw helpen, André. Je zult thans uittreden en dan kun je van deze zijde af zien wat ik doe en hoe de toestand van je zenuwgestel is."
„Gaan wij opnieuw op reis, Alcar?"
„Neen, nog niet, eerst moet je geheel gereed zijn en alles in dagbewustzijn hebben verwerkt, eerder is het niet mogelijk je nieuw geestelijk voedsel te geven."
André voelde zich wegzinken en wist wat zou geschieden. Toen hij zijn oogen opende bevond hij zich in het leven van den geest. Voor hem stond Alcar en ving hem op.
„Alcar, mijn goede Alcar!"
„Je hebt het nu heel moeilijk, André, doch al die moeilijkheden wegen niet op tegen hetgeen je hebt beleefd. Je zult daar doorheen komen en dan luistert je zenuwgestel opnieuw naar den wil, dien jijzelf daarop instelt."
„Als ik hier ben, Alcar, is dit dan tevens geen rust? Mijn lichaam is nu in diepen slaap en zelf ben ik aan deze zijde. Is dit dan geen rust, of is dat niet hetzelfde?"
„Op al die vragen kan ik je antwoorden. Neen, dit is niet die rust die je ontvangt, wanneer jezelf in je stofkleed leeft. Het zou in de eerste plaats niet mogelijk voor je zijn uit te treden, wanneer ik dit niet tot stand bracht en in de tweede plaats, wanneer ik thans zou heengaaan en wij tezamen de sferen zouden bezoeken, dan zou je in den morgen beleven, dat je in het geheel niet meer kon denken. Het stoflichaam, alleen dan het zenuwgestel, verkeert in een overspannen toestand door de ontzaglijke krachten die jezelf daarop instelt en dat is, wanneer

je in je stoflichaam leeft, het zieleleven of het geesteslichaam. Als je maar niet vergeet dat, wanneer je uittreedt, je lichaam van alle bezieling is bevrijd, omdat de bezieling, die dat lichaam beweegt en stuurt en doet handelen, aan deze zijde, dus buiten het organisme, leeft. Voor de aarde is je stofkleed als schijndood. Op één procent staat de werking van het stoffelijke organisme ingesteld. De negen en negentig procent leeft hier en ben je zelf. Het is dus duidelijk, dat je stofkleed niet op volle kracht kan leven en wat niet op volle kracht in leven is, kan geen werking ondergaan, is buiten werking en zoo kan er in dit geval geen genezing komen."

„Is je dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar."

„Welnu, mijn wil overheerscht dit alles, ook je uittreden en zooals ik zeide, staat je stofkleed nu onder mijn contrôle en beleeft je stofkleed iets, omdat het innerlijke leven, jijzelf dus, buiten het organisme is getreden. Iets wat verlamd is kan dus niet werken.

Wanneer nu het zenuwgestel gespannen is en men neemt verdoovende middelen in om te kunnen slapen, dan verlamt men de natuurlijke functie en sluit dit de genezing uit. Die middelen helpen maar even, doch later staan wij voor één en hetzelfde proces, want nu zijn de organen aangetast en met geweld buiten werking gesteld. Daarom, André, is het verkeerd om teveel verdoovende middelen in te nemen voor deze ziekte. Je begrijpt dus wel, dat een uittreding je stoffelijke organisme niet dàt geeft wat je tijdens je nachtrust ontvangt. Want de toestand waarin je stoffelijke organisme zich nu bevindt, is dieper dan de gewone slaap en hierdoor is aan het organisme de natuurlijke werking ontnomen. Een uittreding kan je dan ook niet helpen, of beide lichamen moeten in harmonie zijn. Om uit te kunnen treden moet de geest gevoelig en niet overspannen of overladen zijn en de mensch geen leed of ellende hebben. Je begrijpt tevens wat er noodig is om deze gaven te bezitten, voordat wij er gebruik van kunnen maken. Duizenden menschen zouden kunnen

uittreden en even zooveel zouden geestelijk ziek worden. Het eene of het andere lichaam zou overheerschen en de algeheele vernietiging van het stofkleed voortbrengen. Daarom en daarom alleen waarschuwt de mysticus voor de occulte wetenschap, het is het terrein van den geest en wie al die werkingen niet kent is onherroepelijk verloren. Maar ik leid je in alles en waak over beide lichamen, het stoffelijke en het geestelijke.
Wat ik thans doe is het volgende. Ik daal in je stofkleed af en breng je zenuwgestel tot rust, ga dus geheel in je stoflichaam over. Ik leef dan weer op aarde en jij in mijn wereld. Door de concentratie die ik bezit, breng ik de rust en den vrede in je organisme terug en wanneer ik dit heb bereikt is die zenuwspanning geweken. Vaarwel, André, ik neem bezit van je lichaam."
André zag, dat dit wonder geschiedde en dat Alcar in zijn stofkleed afdaalde. Hoe wonderbaarlijk is het leven aan deze zijde, dacht hij. Hoe werd hij beschermd, zijn leider zorgde voor alles. Nu was hij alleen aan gene zijde. Een wonderlijk tafereel speelde zich thans voor hem af. Hoe groot was Alcar en hoe geweldig was alles wat hij beleefde. Hoe goed zorgde Alcar toch voor hem! Wie zou dit kunnen aanvaarden en tevens al dat andere, dat hij eerst kortgeleden had beleefd? Ook van hetgeen thans geschiedde, wist men op aarde niets. Het waren allemaal wonderen in den geest.
Hij zag, dat Alcar geheel in zijn stoflichaam overging en dat hij ontwaakte. In zijn stofkleed kwam nu werking en hij zag, dat de stoffelijke organen hun taak en werking weer gingen hervatten. Als iets den mensch van een eeuwig voortleven kon overtuigen, dan was het wel dit gebeuren, dat hij nu beleefde. Als zij dat maar konden zien en berekenen, dan eerst konden zij dat gelooven. Maar hoe zouden de geleerden op aarde dit kunnen berekenen? Wie dit niet kon aanvaarden, kwam er nooit achter. Het was voor hem een groot wonder en het wonderlijke was, dat een geest, een mensch die op aarde had geleefd en nu in de eeuwigheid leefde, toch in het stoffelijke organisme kon afdalen en het opnieuw in bezit kon nemen. Maar er was nog

een ander wonder, dat hij voelde. Hij begreep volkomen wat zijn leider bedoelde. Alcar bezat een groote geestelijke kracht en een ontzaglijken wil. Omdat zijn leider hooger en verder was dan hij, kon Alcar dit tot stand brengen. Hij zelf had zijn stofkleed niet geheel in zijn macht en dit was heel natuurlijk.
Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Denk aan jezelf, André en ga alles na wat je kort geleden is gegeven."
Hij deed wat Alcar wilde en vond het heel wonderlijk, want nu ging alles weer vanzelf, hij drong tot de diepste problemen door en had daar niet den minsten hinder van. Zich van zijn lichaam te verwijderen, dat wilde en durfde hij niet en toch was ook dit mogelijk. Hij voelde tevens, dat hij met Alcar verbonden bleef en dat hij zelfs kon spreken. Ontzaglijk was het geestelijke leven. Nu volgde hij Alcar en zag een blauw en krachtig licht uit zijn achterhoofd stralen. Ja, dacht hij, daar zit het, daar zit de spanning. Hoe wonderlijk is dit, dacht hij, Alcar bestraalde zijn hoofd, want de hoofdzenuwen waren overspannen. Dat groote licht was van zijn leider. Hij zag op dit oogenblik door zijn eigen stofkleed heen. Niets was er thans voor hem verborgen. Hij zag en voelde de hevige spanning en begreep wat Alcar deed. Ondertusschen volgde hij alles wat hij had beleefd, want nu ging het gemakkelijk.
Hij zag zichzelf in den tempel der ziel, daalde toen naar al die planeten af en keerde langzaamaan op zijn weg naar zijn stofkleed terug. Toch bleef hij in de omgeving van zijn organisme, maar beleefde en mediteerde dat, wat hij op dien tocht had ontvangen. Hij voelde nu, dat er eenige uren voorbij waren gegaan. In hem was de rust en de stilte van het geestelijke leven. Om zijn stofkleed lag thans een dicht waas en dit waas, hij voelde dit, was er door zijn leider omheen gelegd. Het was die lichtblauwe uitstraling die hij zooeven had waargenomen en hij begreep waarom zijn leider dit deed. Dit hield hem voor andere invloeden afgesloten. Hij voelde tevens wat zijn stofkleed had ontvangen en dat zijn zenuwlichaam was ontspannen.
Eenige uren waren er voorbij gegaan en nog was Alcar in zijn

stofkleed. Hij wandelde in de directe omgeving rond en kon duidelijk alles waarnemen. Overal ging hij doorheen en hij kon de aardsche dingen betasten, doch iets in beweging brengen was voor hem niet mogelijk. Op aarde was het nacht en in de wereld, waarin hij nu leefde, was het licht. Hij wist wat dit beteekende, ook dat had Alcar hem duidelijk gemaakt. Innerlijk was dit zijn eigen bezit, want als dit niet in hem was, dan zou hij thans in duisternis ronddwalen. Doch dat, wat hij thans bezat, zeide hem, dat hij aan deze zijde, wanneer ook zijn tijd was gekomen om te gaan sterven, licht zou bezitten. En al was het dan niet zoo krachtig als zijns leiders uitstraling, toch stelde dit hem gerust en maakte hem gelukkig.
Voor den geest was er geen dag of nacht. Aan deze zijde zag men door eigen bezit en dit was de uitstraling en de liefde die de mensch innerlijk droeg. Een klein beetje licht was ook zijn eigendom en daarmede kon hij reeds tevreden zijn. Het was toch reeds zoo sterk, dat hij kon waarnemen. Hij zou zijn best doen om er een krachtig licht van te maken. Daarop stelde hij zich in, hij wilde dienen, steeds dienen, want alleen door te dienen verkreeg hij deze kracht. Hij voelde zich moe worden en begreep, dat dit uit zijn eigen lichaam tot hem kwam. Toen hij dit had opgevangen, had Alcar zijn lichaam verlaten en keerde tot hem terug.
„Zie zoo, mijn jongen, dat is weer voorbij."
„Heeft u kunnen bereiken wat u wenschte, Alcar?"
„Ja, André, volkomen."
„Ben je niet moe?"
„Ja, zooeven voelde ik dit."
„Je ziet hoe intens het fluïdekoord luistert en de stoffelijke krachten tot je zendt. Dit koord is het waardoor je je eigen lichamelijken toestand voelt en kunt opvangen. Het zenuworganisme heb ik ontspannen. Wanneer je nu in je lichaam terugkeert, zul je spoedig in slaap vallen. Jijzelf hebt alles opnieuw beleefd en bent daarmede tot hier gekomen. Toch moet je morgen opnieuw beginnen, want dit is buiten je organisme ge-

schied en het stofkleed moet dit ook beleven. Hier, aan deze zijde, is alles anders en ben je van al die stoornissen vrij, zoodat je jezelf bent. Doch nog steeds behoort jou dat lichaam toe en jij bent tevens de werking en diegene die het bestuurt. Ik heb je nu een dienst bewezen, want door mijn kracht kwam het tot rust. Als je in den morgen ontwaakt, is die spanning in je hoofd voorbij. Dan kunnen wij over eenige dagen opnieuw verder gaan en aan ons werk beginnen."

„Wat ik deed heb je toch begrepen, nietwaar?"

„Ja, Alcar, ik geloof het wel."

„Ik concentreerde mij alleen op het zenuwgestel, meer niet. Ik bracht het door mijn concentratie tot rust en nu ga je morgen dit van mij overnemen en op rustige wijze denken. Vaarwel mijn jongen, ik waak."

André daalde in zijn stofkleed af en werd wakker. Wat ben ik moe, dacht hij. Hoe vreeselijk moe was zijn lichaam, hij kon zijn beenen haast niet opheffen. Hij keek nog even naar zijn leider, die dicht bij hem was en toen viel hij in slaap.

's Morgens, toen hij wakker werd, voelde hij zich heerlijk uitgerust en wist hij wat hij dien nacht had beleefd. Opnieuw begon hij te denken. Den geheelen dag dacht hij en zoo kwam hij aan het einde. Hij zag het oogenblik voor zich, dat hij in zijn lichaam afdaalde en dat zijn uittreding en die reis ten einde was. In den avond hoorde hij Alcar zeggen: „Neem vanavond, voor je gaat slapen, koude afwasschingen, André. Ga tevens een wandeling maken en stel je op de natuur in."

André maakte die wandeling en voelde zich heerlijk uitgerust toen hij zijn woning binnentrad. Daarna, voordat hij ging slapen, nam hij koude afwasschingen en viel na een kort oogenblik in een diepen en natuurlijken slaap.

Toen hij wakker werd, had hij negen uur geslapen en kon hij weer bergen verzetten. Het eerste wat hij nu deed, was op zijn knieën neer te vallen en God voor dit alles te danken. Dan bad hij om kracht voor Alcar, dat hij steeds die krachten zou mogen ontvangen. Nu was hij weer gereed, maar toch ging hij opnieuw

alles van het begin tot het einde na, doch nu ging het vlugger. Heel snel bewandelde hij den langen weg, dien hij met zijn leider had gevolgd. Toen hij daarmede gereed was, hij voelde dit duidelijk, zou hij, als Alcar hem verbond, wel tien uren achtereen door kunnen spreken en den menschen van het heelal en al die planeten kunnen vertellen. Nu was het zijn eigen bezit geworden en droeg hij dit alles in zich, had zijn stoffelijke lichaam het verwerkt en hij was gelukkig dit te hebben mogen beleven. Hij voelde zich tevens anders, alsof hij honderden jaren had geleefd en ouder was geworden. Toch waren er eerst acht dagen voorbij gegaan nadat hij deze uittreding had gemaakt.
Negen jaren was hij Alcars instrument, maar die negen jaren konden er voor hem wel negenhonderd zijn. Zoo voelde hij dat, zooveel had hij in die negen jaren moeten verwerken.
Maar de diepste problemen overzag hij nu in één oogopslag. In een flits voelde hij de diepte van ieder probleem, hetzij geestelijk of lichamelijk. Het eenvoudigste waren voor hem al die geestelijke problemen, waarmede de menschen op aarde tot hem kwamen. En dit had hij zich nu eigen gemaakt omdat hij wilde en alles, alles trotseerde, om een waardig instrument te zijn voor zijn hoogen leider. Het kostte hem al zijn energie, zijn diepste innerlijke krachten en persoonlijkheid, maar eenmaal daar doorheen, zou hij al zijn bezit niet willen missen. Hoe kende hij thans den mensch, hoe zag hij door een ieder heen! Nu wist hij hoe Gods schepping tot stand kwam, hoe alles was geschapen. Ontzaglijk was alles en toch zoo eenvoudig. Hoe moeilijk waren al die dagen geweest, maar hij was al weer gereed om uit te treden.
Eenige weken waren er voorbij gegaan. Nu zou hij het zieleleven leeren kennen en dat was nog dieper dan hetgeen hij had beleefd. Maar ook hier zou hij door komen en het zich eigen maken, eerst dan kende hij de schepping.

De goddelijke vonk.

Nu wachtte hij af. De eerste verschijnselen voelde hij reeds in zich komen. Langzaamaan trok zijn geesteslichaam op en trad hij de geestelijke wereld binnen.

Voor hem stond Alcar. Hij trad zijn leider tegemoet en vatte diens beide handen.

„Weer zijn wij tezamen, André. Alles van onzen vorigen tocht ligt in je en heb je je eigen gemaakt. Thans zul je nieuwe wonderen beleven. Wij gaan dan ook spoedig op weg en je weet waarheen wij gaan, terug naar de eerste planeet. Onderweg zal ik je verschillende dingen duidelijk maken."

Zwevende verlieten zij de aarde.

André voelde zich heel gelukkig.

„Hoe moet ik u danken, Alcar, voor hetgeen u voor mij hebt gedaan en nog steeds doet."

„Dit is toch mijn eigen belang, mijn jongen, want als je stoffelijke lichaam niet in orde is, kan ik niet werken. Ik moet over je gezondheid waken en jij helpt mij, omdat je mij in alles volgt."

„Wanneer de menschen voldoende concentratie zouden bezitten, Alcar, dan waren er zeker niet zooveel zenuwzieken?"

„Zeer juist, André, wie zijn toestand beheerscht, is heer en meester over zijn stoffelijke organisme, tenminste wanneer er geen andere kwalen zijn die het lichaam ondermijnen. Daartegenover staat men heel vaak machteloos en velen gaan aan die kwalen over."

„Wat denkt u van mijn patiënte, die reeds in drie jaren niet heeft gegeten?"

„Zij is een wonder, André, haar stoffelijke organisme bedoel ik.”
„Dat de doktoren zich daar niet voor interesseeren, begrijp ik niet, Alcar.”
„Er zijn zooveel dingen waarvoor zij zich niet interesseeren. Deze patiënte is voor hen een wonder, maar wanneer zij haar zouden onderzoeken, dan nog blijft voor hen het raadsel, dat zij zonder eten in leven blijft. Wanneer zij de krachten van den mensch op den vierden graad zouden kennen, zouden zij tevens uitroepen: mijn God, hoe is het mogelijk, dat er menschen zijn die van licht, lucht en warmte in leven kunnen blijven.”
„Is het voedsel daar dan geen vereischte, Alcar?”
„Neen, André en dat is zeer eenvoudig. Want is het niet merkwaardig, hoe meer de mensch zich op het geestelijke leven instelt, dat het stoffelijke organisme onmiddellijk reageert en niet vraagt naar dat, wat het vroeger tot zich nam om het lichaam in stand te houden. Alweer zien wij daardoor, dat het geesteslichaam overheerscht, zelfs overheerschen moet, want bij hoogere wezens spreekt het vanzelf, dat zij niet naar voedsel verlangen en alleen dat tot zich nemen wat noodig is om het stofkleed in stand te houden.
Op de eerste planeten voedde zich de mensch met rauw vleesch, ook op aarde eet de mensch vleesch, doch op den vierden cosmischen graad zijn allen vegetariërs. Het hoofdproduct als voedsel is dat wat de natuur ons geeft en daar zijn duizenden soorten vruchten aanwezig. Ook op aarde zal dit alles veranderen. Maar je patiënte is in een wonderlijken toestand.
Je weet toch hoe haar stofkleed zichzelf voedt, ik heb je dat reeds duidelijk gemaakt. Alleen kleine hoeveelheden sap heeft zij noodig, meer niet.”
„Zal zij aan deze ziekte sterven, Alcar?”
„Zij zal overgaan als ieder ander mensch. Dat dit haar overgaan vervroegt, is niet waar, want dan zou zij reeds lang aan deze zijde zijn geweest. Zij leeft en blijft leven. Wel voelt zij zich slap en moe, maar doet toch haar werk, is van den vroegen morgen tot den laten avond bezig en leeft, zooals ieder ander

die zijn natuurlijke gezondheid geniet. En toch is haar toestand een groot raadsel."

„Maar wat is het, Alcar, dat haar in leven houdt?"

„In de atmosfeer, André, ligt nu voor haar het voedsel en ik spreek de heilige waarheid wanneer ik zeg, dat op de hoogste afstemming de mensch niet meer zal eten en zich alleen zal voeden met dat wat in en om hem ligt en in de atmosfeer aanwezig is. Vergeet tevens niet, dat alles wat uit de aarde groeit en bloeit in het heelal als onzichtbare energie aanwezig is en dat ook dit als voedsel is te gebruiken, wanneer ons innerlijke leven door concentratie het opvangt en kan aantrekken.

Welnu, deze patiënte bezit niet die kracht en weet daarvan niets af, toch voedt zij zich onbewust uit dat onzichtbare reservoir. Die kracht is er, zij ademt die in en haar geest, die voor de aarde zeer krachtig is, overheerscht nu het stofkleed. In wezen is alles eenvoudig, doch voor de aarde is zij een diep raadsel. Dit echter is haar toestand."

„Het is ook een groot wonder, Alcar, hoe zij haar werk nog doet."

„Zij bezit een krachtigen wil en een rein geloof. Dit geloof is het waardoor zij die onzichtbare krachten tot zich neemt, want het is de liefde die zij bezit en wij weten, dat liefde alles is en de kracht, waardoor wij ons op het zichtbare en onzichtbare instellen en overgaan. Dan, de uitstraling die zij van jou ontvangt. Nogmaals, voor de aarde is zij een groot raadsel, doch ik zie dat raadsel en ken de werking, haar leven, zoowel stoffelijk als geestelijk."

„Leven op de vierde planeet reeds alle menschen zooals zij?"

„Neen, nog niet, want zij leven daar van wat de natuur hun geeft. Maar hoe hooger de mensch naar zijn afstemming opklimt, des te reiner wordt zijn innerlijke leven. Eenmaal daar, leven zij opnieuw in een stoffelijk gewaad en zijn geestelijke wezens in een stoffelijken toestand. Wanneer het voor ons niet meer mogelijk is vleesch te gebruiken, omdat wij ons aardsche lichaam vele jaren hebben afgelegd en wanneer je weet, dat wij alles en al het leven liefhebben, van den eenen toestand in een

hoogere binnengaan om ons steeds meer liefde eigen te maken, dan voel je toch, dat wij straks een heel ander leven zullen beleven, dan wij op de planeet aarde hebben beleefd? Zij daar stellen zich op hooger gaan in en leven in reine liefde voort. Ik zeide reeds, daar is rust en vrede en zijn de menschen zusters en broeders in den geest."

„Weten zij daar, Alcar, wat de goddelijke vonk is?"

„Zij allen weten, dat zij kinderen van één Vader zijn en dat zij zelf die vonk zijn, die afstemming vindt op God. Hoe meer liefde zij zich eigen maken, des te grooter wordt die Gods vonk, versterkt hun innerlijk leven en gaan zij naar de hoogere sferen. Aan hun innerlijke licht zien wij hoe ver zij zijn gekomen. De vonk Gods die in hen ligt, wat hun geheele wezen uitmaakt, zij zelf dus zijn, straalt naar de liefde die zij zich hebben eigen gemaakt."

„Op aarde komt men er niet achter, Alcar, wat eigenlijk wel die Godsvonk is."

„Dat is te begrijpen, mijn jongen. Weet je zelf hoe die Godsvonk is en in ons is gekomen, nu je het scheppingsplan hebt beleefd, André?"

„Neen, Alcar, ik moet u eerlijk zeggen, dat dit nog steeds een groot probleem voor mij is. Ik weet wat het is, u heeft mij alles duidelijk gemaakt, maar hoe alles is gegaan en het in ons is gekomen, dat is mij niet geheel duidelijk."

„Dus je vraag is meer voor jezelf, dan voor den mensch op aarde?"

„Ja, Alcar, ook voor mij, want ik zou het gaarne willen weten."

„Luister dan. Ik heb je duidelijk gemaakt hoe Gods schepping tot stand kwam. Je hebt waargenomen hoe alles geschiedde en dat alles wat in het heelal leeft Gods eigen leven is. Een planeet nu is een vonk, een machtige kracht aan energie en dat zijn alle planeten en sterren die in het universum haar plaats hebben ingenomen en alles wat tot de zichtbare energie behoort. Ik heb je dat reeds verteld. In alles, in boomen en planten, is Gods leven, want daarom leeft het of het zou niet bestaan. Het leeft omdat

het leven moet, Gods leven is, doch in het dierlijke en menschelijke leven ligt iets anders. Van het begin der schepping af is dat in ons geweest, omdat wij en het dierenrijk uit dat ontzaglijke kwamen. God splitste zich, verdeelde zich in billioenen deelen en van dat oogenblik af lag vast, dat de mensch een eigen wil zou bezitten en die wil, dat wezen dus, is een deeltje van God. In de eerste oogenblikken bezat de mensch of dit deeltje van God geen bewustzijn. Dat deeltje zou in de eerste plaats een prachtig lichaam ontvangen, want dat is de bedoeling van de geheele schepping en dat zou de mensch worden. De Godsvonk, dat zal je nu duidelijk zijn, is in wezen energie en die energie kwam uit dat, wat God is, wat men God noemt, voort. Ons geheele zijn als mensch, André, is die Godsvonk en dat zijn tevens al die planeten, alles wat in het universum leeft. Doch de mensch, en ook dit zal je thans duidelijk zijn, ontving van God niet alleen Diens eigen leven, doch wij gingen in Zijn heilig leven over. God wilde dat wij door Zijn afstemming als God zouden worden, die bewust in het universum zouden overgaan en ons dat eigen zouden maken.
Een vonk Gods is het dier op aarde, ook een stuk steen, een stuk ijzer, doch wij zijn de bewùste, bezìelende wezens die dit Godsgeschenk ontvingen.
Wij menschen, André, vertegenwoordigen dus onzen heiligen Vader, God gaf zich zelf aan ons en is in en om ons heen en blijft dat voor eeuwig. Zooals wij ons concentreeren om in iets over te kunnen gaan, iets te kunnen bereiken en er met ons geheele innerlijk aan moeten denken, om datgene wat onze aandacht heeft te kunnen bereiken en tot stand te brengen, zoo schiep God ons en al het leven dat er is, dat voor ons dient en dat wij noodig hebben, om in dien Goddelijken toestand bewust te kunnen binnengaan. In ons ligt die Goddelijke kracht, wij zijn die kracht en het is aan ons er iets van te maken, dàt van te maken, om het bewuste Goddelijke wezen te worden.
Is het je nu duidelijk wat de Godsvonk is?"
„Ja, Alcar, volkomen. Ik ben het dus zelf."
„Zoo is het, mijn jongen. Jij bent die Godsvonk, jij bent een deel-

tje van God, jij bent uit dat wat God is, voortgekomen, jouw leven vertegenwoordigt Gods eigen leven. Alles wat tot de schepping behoort is God of een deeltje daarvan. In ons ligt Zijn heilig leven, maar het is aan ons dat eigen te maken."

„Die bezieling, als ik het goed zeg, Alcar, is er van het eerste oogenblik af geweest, niet waar?"

„Toen je in den tempel der ziel de eerste lichtflitsen waarnam, geschiedde dat met een vast doel. Daarin reeds waren wij vertegenwoordigd, door die werking, of concentratie als ik het zoo noemen wil, zouden wij ons zelf ontvangen. Door die bezieling of concentratie hebben wij onze persoonlijkheid ontvangen, want wij zijn daaruit voortgekomen. Het is dus duidelijk, dat hierin de menschelijke wil, de persoonlijkheid opgesloten ligt en die wil de afstemming van God, Zijn heilig leven is, dat wij hebben ontvangen. Was dit niet geschied, dan behoorden wij tot dat wat het universum is. Dan waren wij onzichtbaar en behoorden tot de onzichtbare energie, zooals alles wat tot dat leven behoort."

„U denkt thans aan de duisternis?"

„Ja, André, toen er nog niets, niets bestond."

„Is in alles, al het leven door God geschapen, die bezieling aanwezig, Alcar?"

„Ja, André, doch wij kennen bewuste en onbewuste bezieling. Is je dat duidelijk?"

„Neen, niet geheel. Wat de natuur uitmaakt, Alcar, een steen, een boom en al het andere leven, behoort dat alles tot de onbewuste energie?"

„Zeer goed, André, zoo is het. Toen God het heelal schiep, was er alleen bezieling. Het eerste dat uit dat alles te voorschijn trad, waren de sterren en planeten, de zonnestelsels en duizend andere lichamen. Daarna de mensch en dit wezen zou het vermogen bezitten te scheppen. Alweer wijst dit op onze goddelijke afstemming. Het volgende proces, of het leven dat te voorschijn trad, kwam uit dat eerste voort, want het eerste bezat reeds dat wonder en schiep een ander leven. Daarna ontstond het dierenrijk, dat uit dat verrottingsproces te voorschijn trad. Maar daar achter als

verder stadium en ontwikkeling, dat het gansche universum onderging, was het verdichtingsproces van het heelal en al dat leven behoort tot de onbewuste energie. Is je ook dat duidelijk, André?"
„Ja, Alcar."
„Dat diende dus als onbewuste energie, diende het eerste en tweede wezen als verdichte massa, dus mensch en dier, wat de begaanbare planeet werd. Voel je wat ik bedoel, André?"
„Ja, Alcar. Er komt een vraag in mij op, Alcar, maar ik geloof, dat ik die niet mag stellen."
„Ik weet reeds wat je mij vragen wilt, dus spreek."
André keek zijn leider aan en vroeg nogmaals: „Kan ik die vraag stellen, ben ik niet ondankbaar?"
„Alle menschen zullen die vraag stellen, spreek dus gerust, André."
„Wel, ik dacht hieraan, Alcar, wat was er toen er nog duisternis heerschte, voordat God zich openbaarde? Kunt u ook dat verklaren?"
André zag zijn leider aan en wachtte af wat Alcar zou zeggen. Hij voelde de rust van zijn leider in hem komen, maar hij zag tevens, dat Alcar zich op iets concentreerde. Een ontzaglijke kracht voer door hem heen. Nog sprak zijn leider niet en hij dacht reeds, dat hij deze vraag niet had mogen stellen, toen Alcar zeide: „Neen, mijn jongen, ik kan je daar geen antwoord op geven, alleen de cosmische meesters, de cosmisch georiënteerden kunnen je antwoorden, ik niet. Dit allesomvattende voel ik, diep in mij ligt het antwoord, toch ben ik mij daarvan nog niet bewust. Dit groote onbegrijpelijke, dat machtige en ondoordringbare wonder in woorden te verklaren is mij niet mogelijk. Toch, de hoogere meesters kunnen je hiervan een verklaring geven, doch jij en ik en de mensch op aarde zullen dat proces niet meer kunnen volgen. Aan deze zijde is er een heilig ontzag voor Gods eigen leven en vooral voor dàt, wat nog niemand kent. Zooals wij het beeld van de schepping uit de hoogste hemelen hebben ontvangen, zoo is ook dat tot hen gekomen. De meesters dragen echter die wijsheid als het heiligste dat er

is in zich en buigen hun hoofden voor dat, wat vóór de schepping aanwezig was.
Ja, André, God was aanwezig. God was en is er eeuwig en zal er steeds blijven. Toen er duisternis heerschte waren wij er ook, want er was leven en dat leven was God, waren wij, het dier en al die planeten en sterren. Maar nu zou dat geopenbaard worden. Dat is geschied en de mensch en het dier zijn reeds tot dáár gekomen en dus tot God teruggekeerd. De diepte van dit probleem kan ik dus niet verklaren, alleen de werking en de openbaring hebben wij leeren kennen, want wij zijn het zelf. Doch ook ik buig mijn hoofd voor het allerheiligste, het oogenblik toen er nog duisternis heerschte. Daarin ligt dàt, wat ook in ons aanwezig is, wat men op aarde niet kent en nooit of te nimmer zal zien, omdat het die onzichtbare energie, Gods eigen leven is en dat is niet waar te nemen, dat is alleen te voelen, alleen dàn, wanneer wij de goddelijke sferen zijn binnengetreden."
„Toch ben ik u dankbaar, Alcar, dat u mij dit er reeds van hebt gezegd. Mij werd die vraag gesteld; voor mij echter is die vraag te diep, te machtig en te heilig, maar toch bleef ik er aan denken. Toen nu alles gereed was, Alcar, en de planeten zich verdichtten, hoe ontwaakte de goddelijke vonk daarna?"
„De goddelijke vonk zou in ons ontwaken, André, maar dat zul je op deze reis beleven."

„Wij zelf zouden ontwaken, André, want wij zijn immers goddelijk. Wij moeten verder, steeds verder en hooger en naardat wij hooger komen en het goede zoeken, zullen wij ontwaken. Alles is liefde en wij moeten ons dus de goddelijke liefde gaan eigen maken. Dat is onze weg en alleen voor den mensch, want wij moeten tot God terugkeeren.
Zie daar, de eerste planeet. Om je alles duidelijk te maken moet ik je opnieuw met het verleden, met het embryonale leven verbinden."
Alcar daalde op de eerste planeet af. Opnieuw was André op dit ontzaglijke lichaam, waar ieder mensch was geweest. Op een hoogen berg namen zij plaats.
Hier zou alles sterven. André dacht aan dit proces. „Dit, hiervoor ons, Alcar, is de zichtbare energie en dat wat om ons heen is en waarin wij leven, behoort dus tot de onzichtbare energie? Als ik u goed heb begrepen, dan is in het onzichtbare alles wat een planeet aan ertsen en mineralen kan bevatten?"
„Ja, dat is zeer goed. Alles komt uit het onzichtbare voort."
„Ook goud en zilver en andere metalen?"
„Ja, alles."
„Wonderbaarlijk is dat Alcar."
„Wanneer dit niet in het onzichtbare aanwezig was, kon het niet geboren worden. De wetenschap is reeds heel ver, maar in de toekomst komt zij verder. Zoowaar er in de aarde goud wordt gevonden, zoo is dit tevens in het onzichtbare. In het onzichtbare leven is alles wat de aarde bezit, want alles is energie."

„Denkt u, dat men daarmede vorderingen zal maken?"
„Zij zullen thans veel uitvindingen doen, maar daarover heb ik reeds gesproken. Het is thans de eeuw van de techniek."
„U kent vele vindingen die straks het licht zullen zien?"
„Ja, ik zie er vele, heel veel zelfs."
„Als u dat wilt, Alcar, zoudt u mij dan een uitvinding kunnen noemen?"
„Ja, dat zou ik kunnen, doch het interesseert mij niet. Ik stel mij alleen op het zieleleven in en dat is mijn werk."
„Het is toch merkwaardig dat u dat kunt, Alcar!"
„Ja, André, ik zou dit kunnen, want ik ken er vele."
„Is dit ook uw bezit?"
„Ja, van mij en van hen die in mijn eigen sfeer leven. Wij zien al die mogelijkheden en zouden dit tot stand kunnen brengen, doch de mensch heeft gebrek aan geestelijk voedsel en dat is het noodzakelijkste van alles. De mensch moet nu zijn eigen afstemming leeren kennen en wanneer zij op aarde weten, dat er een verder gaan mogelijk is, zij gaan leven zooals zij moeten leven en zooals God het wil, dan ontvangen zij wonderen en al die wonderen kennen wij. Wij weten nu reeds wat de mensch over vijfhonderd jaren zal bezitten. Er is meer dat zij niet kennen dan dat zij reeds hebben tot stand gebracht. Maar wat heeft het voor nut, wanneer zij al die wonderen voor de vernietiging van het hoogste wezen, dat God geschapen heeft, gebruiken? Dat is hun ondergang, want er zijn reeds teveel technische wonderen op aarde aanwezig."
„Kunt u dit niet tegenhouden?"
„Heb ik je in de donkere sferen niet duidelijk gemaakt, dat de demonen der hel dit tot stand brengen? Waren wij daar niet bij de genieën en de meesters in het kwaad? God gaf ons menschen een eigen wil, de goddelijke sferen staan voor ons open, alles, alles hebben wij ontvangen, wij hebben ons geluk in handen. Is je dat niet reeds lang bekend?"
„Ja, Alcar, ik weet het."
„Wat wij kunnen doen is, dit alles aan de menschheid te geven.

Wij brengen hun geluk en door ons leeren zij zichzelf kennen. De meesters zonden mij en duizenden anderen naar de aarde, om hun van ons eeuwig voortgaan te vertellen en hen innerlijk te openen. Wij zullen op deze wijze verder gaan en eens zijn wij daarmede gereed. Wanneer men op aarde het hoogere zoekt, gebruikt men al die vindingen voor het geluk der menschheid. Eerst dan komen wij van deze zijde naar de aarde en brengen hun al die technische wonderen. Alles ligt vast, André, doch men wacht aan deze zijde, totdat zij zoo ver zijn, zij hun leven op aarde begrijpen, eerst dan kan dit een aanvang nemen. Thans ga ik je met het embryonale leven verbinden. Wij blijven hier op deze plaats, van hieruit kan ik je alles duidelijk maken. Let dus goed op, André. Je kunt mij vragen stellen, want dat is mogelijk."

André voelde zich wegzinken. De verdichte planeet loste voor hem op en hij zag het verleden, het eerste stadium voor zich verschijnen. Hij herkende dit stadium van zijn vorige reis en wist welk oogenblik dit was en wat Alcar hem wilde toonen.

„Je ziet opnieuw, André, dat de planeet zich verdicht. Wij dalen echter thans in de astrale wereld en in de werkelijkheid af, maar ik ga je eerst met het eerste stadium van het menschelijke embryo verbinden. Want daar is het eerste leven gekomen, die stuwing, die kracht en die werking: het instinct."

André ging waarnemen. Voor zich zag hij millioenen cellen.

„Je ziet, mijn jongen, dat wij opnieuw in het verleden zijn gedaald en daar voor je leeft het eerste embryo. Toen, wat ik je duidelijk maakte, dit tot leven kwam, toen die vonk, dat leven dus, in het embryonale leven overging, lag daarin de mensch vast, maar niet alleen stoffelijk, doch tevens geestelijk. De kracht die dit tot stand bracht, dat is de goddelijke bezieling. Dus uit God kwam dit voort, dit was Gods wil en wanneer dit niet was geschied zou het eene leven het andere niet hebben aangeraakt en niet tot leven zijn gekomen. Doch de goddelijke bezieling ging in het embryo over, neen, dit jonge leven was bezieling en het evolueeringsplan nam in stoffelijken en geestelijken toe-

stand een aanvang. Maar wat geschiedde hier voor, André? Voel je dit wonder? Heb je mij op onze vorige reis begrepen? Welk wonder gaan wij thans waarnemen? Voel je de diepte van het openbaringsproces? Ik kan doorgaan je vragen te stellen, doch thans moet je mij antwoorden."
André dacht lang en rustig na en zeide: „Ik geloof dat ik u heb begrepen en weet wat uw bedoeling is. Uit dit eene lichaam werden millioenen levens geboren. Is dat uw bedoeling, Alcar?"
„Inderdaad, André, dat bedoel ik, doch hoe geschiedde dit?"
Opnieuw dacht André over dit goddelijke wonder na. „Hoe diep is dit Alcar, ik voel het geheel, doch kan mij niet uitdrukken."
„Dan zal ik je helpen. Luister. Het is mijn bedoeling, dat je dit voelt en begrijpt. Want is je niet opgevallen, dat wij op deze planeet beleven wat in het geheele universum is geschied? Dat uit dit lichaam millioenen levens tevoorschijn moeten treden, omdat ook dit lichaam zich splitst, zooals God zich verdeelde? Dat dit voor mensch en dier en al het andere leven is? Uit dit lichaam ontstond dus het bezielende leven, ontstonden vonken van God, omdat een planeet Gods leven vertegenwoordigt. Elk deeltje dus, hoe nietig ook, is Gods leven en zal God als stoffelijk en geestelijk leven vertegenwoordigen. Het stoffelijke leven hebben wij reeds kunnen volgen, het bezielende leven gaat hier een aanvang nemen. Elk deeltje is dus bezieling, is een deel van deze planeet, is de vonk Gods, omdat wij uit God zijn geboren. De verdichting bracht dit dus tot stand, het openbaringsproces nam een aanvang toen deze planeet zich splitste. Alles wat wij hier waarnemen wijst op dit wonder, alleen hier kon dit geschieden. Hier werd dus de ziel geboren, doch kennen alleen werking, want van bewustwording is hier geen sprake, dat alles moet nog worden geboren."
„Is het je duidelijk, André?"
„Ja, Alcar, thans voel ik dit machtige gebeuren. Hoe diep is dit, doch hoe natuurlijk."
„Zoo is het en dit wonder vinden wij in de geheele schepping in volmaakten en volwassen toestand terug.

Wat dus geschiedde werd geboren, omdat de Alkracht dit voortstuwde en waarvan het deel uitmaakte.
Het gaat mij er dus om je duidelijk te maken wat het bezielende leven beteekent en hoe alles geschiedde. Die eerste werking, dat aanraken en afstooten van het embryonale leven, was in wezen niets anders dan het bezielende leven, dat wij menschen als deel, als afstemming van God hadden ontvangen. Hier dus, op deze plaats, het eerste menschelijke stadium, voelen en zien wij reeds de directe afstemming op God, omdat wij, als bezielend en voelend leven, daar deel van uitmaken. Voel je wat ik bedoel, André?"
„Ja, Alcar, volkomen."
„Welnu, in het tweede stadium van het menschelijke embryonale leven was die werking geen ontvangen meer, maar geschiedde dit uit eigen kracht en was dit het eerste vermogen dat de mensch zich had eigen gemaakt. In het eerste menschelijke stadium ontving de mensch het van zijn heiligen Vader en in het tweede en verdere stadium was dit niet meer noodig. Het bezielende leven is dus in het eerste stadium geboren.
Het zal je nu tevens duidelijk zijn, dat ik op onze vorige reis je daarvan niets kon en mocht vertellen, omdat je van alles niets zoudt hebben begrepen en het eene leven van het andere en al die werkingen niet zou kunnen onderscheiden.
Wat dus nu voor het stoffelijke organisme geschiedde en wat de mensch ontving, was tevens voor het innerlijke leven, dus het zieleleven, dat de bezieling en het geesteslichaam zou worden. Het zieleleven dus is de kern van al het leven, want dat is de diepte, de eerste en heiligste werking, ja dat is de vonk Gods en de goddelijke bezieling, die elk wezen en ieder dier zich eigen kan maken en tot het hoogste wezen behoort. Ik spreek van dier en bedoel dus het dierlijke wezen, dat wij ook even zullen volgen. Toen het eerste menschelijke embryo in verbinding kwam met het andere, was het eene de scheppende en het andere de stuwende kracht. Beide gingen in elkaar over en dit, zooals ik je op onze vorige reis duidelijk maakte, was het mannelijke en

vrouwelijke wezen. Al waren die organen nog niet volmaakt, in wezen was alles gereed en waren die krachten aanwezig, waardoor de wedergeboorte tot stand kwam. Na die aanraking, ook dat weet je, stierf het eene leven, het jonge leven zou geboren worden en dit geboren worden geschiedde. Ik ga je nu met de astrale wereld verbinden en dan zullen wij dat aantrekken en geboren worden volgen. Ik ga je thans dieper verbinden, dat wil zeggen met de daarvoor liggende verschijnselen."
André voelde dit duidelijk en hij hoorde nu Alcar zeggen: „Wat zie je, André?"
„Niets, Alcar, ik zie niets."
„Prachtig, mijn jongen, want er is nog niets aanwezig. Er kan in deze wereld nog niets zijn, niets leven, want dàt, wat er straks is, moet nog geboren worden, of, met andere woorden, het eerste menschelijke embryo moet nog sterven, eerst dan treedt het bezielende leven hier binnen."
„Wat is dat voor een wonder, Alcar?"
„Dat is het wonder, dat voor het embryonale leven ligt, dus voor de geboorte van het eerste menschelijke embryo."
Hoe is het mogelijk, dacht André. Hij zag niets en er was ook geen leven. Waar was de astrale wereld? Leeg, geheel leeg. „Is dit goed, Alcar?"
„Zeer duidelijk, André. Vraag mij liever tien, twintig keer wanneer je denkt dat het je niet duidelijk is, hoor André."
„Ja, Alcar, maar dit voel ik en is mij duidelijk."
„Dan ga ik verder, Je zult wonderen beleven, André, psychische of geestelijke wonderen.
Hier is dus niets aanwezig, absoluut niets. Je ziet een leege ruimte. En dit is heel natuurlijk, want er waren nog geen astrale werelden, die moesten nog worden geboren. Toen nu het eerste menschelijke embryo werd geboren en volwassen was en de verbinding tot stand kwam, stierf dat eerste celletje en eerst toen kwam de astrale wereld tot stand en werd ook die wereld, dat de onzichtbare wereld zou worden, geboren.
Dat werd dus het Hiernamaals. Wanneer je uittreedt, treed je

die wereld binnen en als de mensch sterft gaat hij dus daar binnen. Voel je, André, waar de sferen uit zijn geboren? En dat ons leven een en dezelfde toestand is als die leege wereld die daar voor je ligt, maar dat wij en al het andere leven in het billioenenstadium leven? Dat wij zoo ver zijn gekomen? Dat het embryonale leven van dier en mensch is geëvolueerd, het menschelijke en dierlijke stadium heeft bereikt? Hier echter, op deze plaats, hier werd dat alles geboren, dit is het ontstaan der schepping, de zichtbare en onzichtbare wereld.
Maar ik ga nu verder en dan zul je spoedig zien, dat de astrale wereld met billioenen vonkjes, of levende wezentjes gevuld is. Nadat nu het eerste embryo overging, dus stierf, aanvaardde het bezielende leven de astrale sfeer en wachtte daar af om opnieuw te worden aangetrokken. Ik verbind je nu met dat eerste stadium en je zult voor je zien de astrale wereld van het eerste menschelijke embryo, als bezielend en levend wezen."
André ging waarnemen en zag billioenen lichtende vonkjes aan zich voorbij gaan.
„Ik laat je deze wereld zien in een lichtende atmosfeer, André, omdat je anders heelemaal niets zou kunnen zien, want hier was nog geen licht, kon geen licht zijn, omdat de uitstralende mensch nog moest worden geboren."
Mijn God, dacht André, wat weet u veel, hoe is het mogelijk. Hoe wonderbaarlijk en natuurlijk is dit alles.
„Je ziet, André," hoorde hij zijn leider zeggen, „dat allen in beweging zijn. In werkelijkheid dus is dat de bezielende mensch en moet dat het goddelijke wezen worden. Nu nog en langen tijd daarna is het onbewust, maar je ziet het leeft, want het is in beweging. Dit diertje of leven m o e t worden aangetrokken, of er zou thans geen geboorte mogelijk zijn. Dit leven wordt dan ook aangetrokken, want dit proces gaat verder en verder. Van het eerste stadium gaan wij in het volgende over en ik zal je een tweede stadium toonen. Het zal mij echter benieuwen of je iets opvalt."
Opnieuw ging André in de astrale wereld over. Wat hij zag was

wonderlijk. Er was meer beweging en hij kon al die lichaampjes beter zien, zij waren duidelijk zichtbaar voor hem.
Waar hij ook zag overal was leven. Links en rechts, boven en onder hem waren deze diertjes van licht.
„Heb je mij gevoeld, André?"
„Ik zie ze duidelijk, maar wat dit beteekent weet ik niet."
„Ik zal je dat duidelijk maken. Dit is het tweede stadium en is dus verder dan het eerste. Hierin is meer kracht aanwezig dan in het eerste stadium. De geestelijke energie is dus grooter en dichter dan in den eersten toestand, want je kunt het beter waarnemen. In de volgende stadia is dit natuurlijk nog krachtiger en nog beter zichtbaar. Dit komt doordat het eerste embryo in stoffelijken toestand in het tweede stadium is overgegaan en dus ook die verhoogde afstemming hier is ingetreden. Is je dit opgevallen, André?"
„Neen, Alcar."
„Ik ga je nu weer met de stoffelijke wereld verbinden, om daarna tot de astrale wereld terug te keeren."
„Zie je daar het tweede embryonale stadium, André?"
„Ja, Alcar."
„Dan kun je toch duidelijk zien, dat dit diertje grooter is geworden en zich heeft verdicht. Het innerlijke leven volgt dus de stoffelijke wereld en is één in dat lichaam. Beide lichamen moeten in elkander overgaan en dit overgaan is een wet. Het is zooals wij in ons leven zijn en de stoffelijke mensch op aarde is. Wij zijn de energie voor het stoffelijke wezen op aarde, wij zijn de wil dien de mensch bezit. Het is dus de bezielende kracht voor dàt, wat daar voor je in het tweede stadium van het embryonale leven leeft. Wat wij als geest en als mensch op aarde zijn, is dus reeds de stoffelijke en de geestelijke bewustwording en dat alles, zooals ik reeds zeide, moet dit jonge leven zich nog eigen maken. Dit, André, zullen wij nu volgen.
Zie, André, hoe dit aantrekken geschiedt. Op onzen vorigen tocht heb ik je daarmede verbonden, doch thans volgen wij dit proces in den algeheelen wordingstoestand."

Opnieuw zag André het tweede stadium voor zich. Hij zag dat twee cellen zich verbonden. Op hetzelfde oogenblik dat dit plaats vond, kwam uit de astrale wereld een dergelijk wezen nederdalen en ging in die beide stoffelijke cellen binnen. Daarna zag hij, dat de verbinding werd verbroken.
„Heb je dit goed en duidelijk kunnen volgen, mijn jongen?"
„Ja, Alcar heel goed."
„Dan volgen wij dat diertje. Nog eenigen tijd heeft het te leven en dan zul je een ander proces zien, want het moet sterven. Ik houd je dus daarmede verbonden."
André bleef waarnemen. In die billioenen levens volgde hij dit eene wezen. Het was wonderlijk hoe Alcar dit tot stand kon brengen. Hij hoorde nu zeggen: „Alles concentratie, André. Ik ben met dat diertje één en roep dus het verleden tot mij terug. Jij ziet wat ik zie en je wil laten zien. Ik kan dat, omdat dit tot de werkelijkheid behoort. Was dit niet mogelijk, dan zou je dit voelen en tevens kunnen waarnemen. Wanneer in onze wereld de geest zich wil verbinden, dan kan hij deze verbinding tot stand brengen wanneer het tot Gods schepping behoort en hij daarvoor de krachten bezit. Deze krachten moeten dus in hem aanwezig zijn, anders is het niet mogelijk. Ik kan je alleen dàt laten zien wat in mijn eigen leven aanwezig is en ik als bezit draag. Ook dat weet je. Nog kun je dat wezen zien, maar ik ga je met het volgende stadium verbinden.
Het diertje daar voor je is eenige uren oud, nadat de verbinding is geschied. Dus eenige uren later gaat dit stoffelijke diertje over en treedt het bezielende leven de astrale wereld binnen."
André zag dit wonder geschieden. Het diertje bewoog zich, doch dit voortbewegen voelde hij verzwakken. Traag ging het verder, maar nog was het in beweging. Dit was een wonderlijk tafereel. Het was precies alsof de mensch op aarde zijn laatsten adem uitblies.
„Nu opletten," hoorde hij Alcar zeggen.
Dan voelde André, dat het oogenblik was gekomen. „Maar wat is dat, zie ik goed, Alcar?"

„Ja, je ziet duidelijk, André, de astrale geest, het bezielende leven treedt de astrale wereld binnen. Je hebt thans voor de tweede maal het verbinden, het aantrekken en het stervensproces in het tweede stadium van het embryonale leven zien voltrekken. Dus geboren worden, sterven en neerdalen van het bezielende leven. Dit is zooals op aarde nog geschiedt. Dit is de wedergeboorte, zooals zij in al die billioenen jaren is geweest. Had dit jonge leven de bezieling niet kunnen aantrekken, dan was ook dat jonge leven gestikt en was er van voortzetting en voortplanting geen sprake. Neen, God wist en overzag dit alles, daarvoor schiep God Zijn eigen wezen, daarvoor gaf God dit wezen die bezielende kracht, bezitten wij die vonk, dien ontzagglijken wil, waardoor wij ons eigen lot, geluk en rust, vrede en harmonie in handen hebben. Op aarde zal ik je dat alles duidelijk moeten maken, hier echter werd alles in eerste instantie vastgelegd.
Is het geen wonder, André?"
„Ja, Alcar en toch zoo natuurlijk."
„Maar nu ga ik even naar het dierenrijk, want ook dat behoort bij ons werk en ik moet een ieder zijn illusies ontnemen, die denkt dat wij, goddelijke wezens, uit een planten- en dierenrijk zijn gekomen en dat wij die wegen en dat leven moesten volgen. Nogmaals: ik spreek dit onherroepelijk tegen.
Ik ga nu terug naar het eerste stadium, want in dat stadium zou het dierlijke leven worden geboren. Wij volgen nu een zelfden toestand, dus in den eersten graad, doch voor de dierlijke wereld. Zie daarvoor je, André, eenzelfde verbinding vindt plaats. In het tweede stadium, je hebt dit zooeven gezien, had het nog eenige uren te leven. Dit alles heb ik je zooeven en op onze vorige reis duidelijk gemaakt. Zie nu wat geschiedt.
Dat diertje sterft en wij volgen dat diertje. Het astrale leven is reeds hier binnengetreden, maar het stoffelijke diertje ondergaat een verrottingsproces en daaruit werd het andere leven geboren. Voel goed aan, dat het reeds in een staat van ontbinding verkeert."

André zag ook dit wonderlijke proces voltrekken. Hij zag dit kleine lichaampje in een slijmachtigen toestand oplossen. Uit dat proces echter kwam iets tot leven, hoewel het bijna niet te zien was. Toch, hoe nietig het ook was, kwamen uit dat verrottende celletje kleine diertjes te voorschijn.
Hij hoorde Alcar nu zeggen: „Ik heb je het einde getoond, maar lange tijd ging voorbij, voordat dit eerst werd geboren.
Maar nu moet je eens verder zien, André. Wat zie je nu?"
„Ik zie honderden van deze diertjes, Alcar."
„Heel goed, zoo is het. Uit het eerste menschelijke schilletje, als ik het zoo wil noemen, traden honderden dierlijke levens te voorschijn."
„Wat is dat voor een wonder, Alcar?"
„Dit is het machtigste wonder dat wij kennen, doch tevens het natuurlijkste. Op je vorigen tocht heb ik je dit reeds getoond."
„Weet men op aarde hier van? Kent men dit wonder, Alcar?"
„Neen, de geleerden op aarde zoeken naar het beginstadium van mensch en dier, maar weten nog steeds niet welk organisme het eerst is geboren."
„Is dit dan niet vast te stellen?"
„Neen, dit is niet meer mogelijk. Ik heb je echter duidelijk gemaakt, dat het openbaringsproces op één wezen geconcentreerd is geweest en dat was het menschelijke wezen. Doch het volgende wonder dat geschiedde, kwam uit dit gebeuren tot stand en daardoor ontstond de dierenwereld. De geleerden moeten dit proces kunnen voelen, het te berekenen is niet mogelijk. Deze planeet schiep voor het geheele universum het bezielende leven en is het allesomvattende in de schepping. Een andere taak had dit lichaam niet te volbrengen."
„Maar dan kunnen de geleerden toch tot deze diepte niet komen, omdat zij op een andere planeet leven? Voel ik dit goed, Alcar?"
„Neen, dat is niet duidelijk, want iedere planeet schiep een eigen organisme, doch hier werd de kern geboren voor het geheele universum, met andere woorden, wat hier geschiedde vinden wij op aarde terug. Doch er is meer. De geleerden trachten het

ontstaan van het heelal stoffelijk te verklaren en dat is niet mogelijk. Wanneer zij zich niet op den geestelijken of onzichtbaren cosmos gaan instellen, zullen zij nimmer het ontstaan van alles begrijpen, noch kunnen verklaren."

„U wilt dus zeggen, dat zij alleen door het innerlijke leven te volgen, den mensch, planeten en sterren en alles wat in het heelal aanwezig is, kunnen vaststellen?"

„Inderdaad, André, of zij dringen tot het beginstadium niet door, omdat de dood hun een halt toeroept. Wij hebben kunnen volgen en in den tempel der ziel is je dit duidelijk gemaakt, dat wij, menschen en dieren en alles wat in het universum aanwezig is, uit het niets zijn geboren. Dat niets manifesteerde zich in een schemerlicht, werd dichter en dichter, totdat het wordingsproces een aanvang nam. Wanneer de geleerden op aarde een Almacht of Oerkracht aanvaarden, dringen zij tot het beginstadium door, want daarin ligt en leeft het goddelijke raadsel. Zij zoeken thans in het bestaande, in dat wat reeds gereed en verdicht is, doch daar achter, billioenen jaren geleden, diep in het verleden van dier en mensch, ligt de werkelijkheid."

„En kunnen zij dat niet aanvaarden, Alcar?"

„Neen, want zij kennen en aanvaarden het eeuwige leven niet, kennen zichzelf niet en voelen de diepte niet die in hen ligt, loopen zich tegen het raadsel „dood" te pletter. Steeds en steeds weer kom ik hier op terug, moet ik hier op terugkomen, want dit verspert hun den weg, het ontneemt hun de verbinding met den onzichtbaren cosmos. Daarachter, achter dien sluier, het raadsel „dood", ligt en leeft de werkelijkheid."

„Weten zij hoe het verdichtingsproces geschiedde, Alcar?"

„Ja, André, dit proces kennen zij en hebben zij in duizenden toestanden leeren kennen en kunnen volgen."

„Ook dat de aarde een doorschijnende vuurbol is geweest?"

„Ook dat weten zij en hebben zij kunnen vaststellen."

„Maar waarom komen de geleerden dan niet verder, want zij zijn dan toch heel ver gevorderd?"

„Ik zeide je reeds, zij zoeken in het bestaande, in dat wat reeds

gereed is, volgen de werkingen en tijdperken op aarde en toch komen zij niet verder en voelen dat zij machteloos staan. Iets roept hun dan een halt toe. Op een oogenblik kunnen zij niet verder, want zij zien de planeet aarde als een vuurbol, een gloeiende massa en dan houdt voor hen alle bestaan, dus ook van dier en mensch op. Het zegt hun dat er voordien onmogelijk leven kan zijn geweest en er een tweede schepping heeft plaats gevonden."

„Maar dat is toch niet mogelijk, Alcar?"

„Het verheugt mij dat je dit voelt, André. Neen, dit is niet mogelijk, er is steeds leven geweest en een tweede schepping druischt tegen alles, wat met het goddelijke te maken heeft, in. De planeet aarde verkeerde in verschillende tijdperken, overgangstoestanden zooals het ijstijdperk, het gloeiings- en verdichtingsproces. Doch wij aan deze zijde zien daar doorheen en kennen al deze toestanden. Geen meter aarde is daarvan vrij gebleven, de geheele aarde heeft dit proces beleefd en toch was en is er steeds leven geweest."

„En is dit het doode punt, Alcar?"

„Ja, André, hier houdt alles op, daarin verliezen zij zichzelf. Toch beleeft de planeet aarde ook nu al die overgangen, nog zien wij in het innerlijke der aarde zich dit proces voltrekken en ondergaat de aarde al deze overgangstijden, al zien en beleven zij daar op de oppervlakte weinig van. Maar wanneer ook dit zou ophouden, er geen vuurspuwende bergen meer waren, waaraan en waardoor zij dit gloeiingsproces kunnen waarnemen, geloof mij, dan zien wij op aarde geschieden wat hier reeds millioenen jaren geleden is geschied en het stervensproces van deze planeet beteekent en waarin tevens de aarde zou overgaan."

„U wilt daarmede zeggen, dat juist door die verschijnselen als het ware de innerlijke planeet leeft?"

„Ja, André, zoo is het. Daaraan herkennen wij het innerlijke leven van iedere planeet. Hier is dat alles reeds lang voorbij, maar tevens waren deze verschijnselen hier niet aanwezig, althans niet in die oerkracht en geweldigheid."

„Heeft deze planeet dan andere werkingen gekend en ondergaan, Alcar?"
„Ja, André, want iedere planeet heeft en kent een eigen werking, maar neemt tevens een eigen plaats in het cosmische geheel in."
„U heeft mij hierover nog niets verteld, Alcar?"
„Neen, mijn zoon, dat is ook niet noodig, je zoudt het eene van het andere niet meer kunnen onderscheiden. Ik volg alleen de natuurverschijnselen zooals wij ze aan deze zijde hebben leeren kennen en daardoor tracht ik je het openbaringsproces duidelijk te maken. Daardoor krijg je een beeld hoe alles is geschied. Ik houd mij dus aan een vast plan, ga niet verder en niet dieper dan alleen noodzakelijk is."
„Het is dus niet uw bedoeling, Alcar, de algeheele schepping en de ontwikkeling der aarde te volgen?"
„Neen, André, mij is daarvan niets gezegd, ik volg alleen wat mij is opgedragen."
„Het is toch mogelijk voor u, Alcar?"
„Ja zeker, ik zou het geheele aardsche proces kunnen volgen, we zouden tientallen boeken kunnen vullen, doch dat is de bedoeling niet."
„Zijn er reeds geleerden op aarde die anders gaan denken, Alcar?"
„Ja, zeker, er zijn er die een andere schepping voelen, doch ook zij komen niet verder. Er zijn geleerden op aarde die weten en reeds aanvaarden, dat het eene uit het andere is geboren, maar tevens en het voornaamste is wel, dat zij voelen, dat alles wat zij waarnemen slechts tijdelijk is en zooals vele andere stoffelijke dingen moet oplossen."
„U weet dat deze geleerden er zijn, Alcar?"
„Ja, wij weten dat deze geleerden op aarde zijn geboren en dezen zullen de wetenschap, hun studie — de geologie — een krachtigen stoot geven, doch ook zij stranden, omdat men deze theorie niet aanvaardt. Deze wezens weten en voelen, dat het aardsche leven slechts een overgang naar iets hoogers beteekent. Zij zijn dus reeds bezig om den geestelijken weg te bewandelen en als zij voortgaan zullen zij vorderingen maken, maar dan vervalt

de eene theorie na de andere. Wie vandaag beroemd en geleerd is, is den volgenden dag een groote niet in het universum en vooral een aardsch wezen."
„Wanneer ik u goed heb begrepen, Alcar, dan ligt aan het innerlijke leven de stoffelijke cosmos vast?"
„Ja, André en dien weg moeten zij volgen, eerst dan komen zij verder."
„Deze planeet heeft zich toch zooals alle andere verdicht?"
„Ja, doch de werking en de verdichting, de vele overgangen die de planeet aarde heeft ondergaan, zijn hier toch niet aanwezig. Iedere planeet schiep een eigen organisme, verdichtte zich omdat het bezielende leven een levenstoestand kon aanvaarden, doch de planeet aarde zou dat organisme van mensch en dier af maken. Alle energie ontving de planeet aarde, toen al deze planeten haar taak hadden volbracht, wat ik je reeds duidelijk maakte. Nu sterft deze planeet, de dood heerscht hier, waar je ook ziet."
„Wat is dat alles toch machtig, Alcar, ik heb er geen woorden voor."
„Dit is machtig, André en toch zien wij door al die wetten heen, omdat wij dit hebben beleefd.
Maar wij gaan nu verder en zullen thans tot dit wonder hier voor je terugkeeren. Hier voor je leeft dit cosmische raadsel en zoo zien wij alle wonderen van God, omdat wij ons daarmede kunnen verbinden. Je ziet, André, dat uit de eerste menschelijke schil het dierlijke leven werd geboren. Al die levens zullen opnieuw in elkaar overgaan en zich met andere wezens verbinden en op deze wijze geschiedde dit ontzaglijke proces. Uit ons dus, uit het eerste ontbindingsproces, je weet dit reeds, is het dierenrijk ontstaan. Maar tevens ontstond uit dit alles, waar het mij nu omgaat en waarom ik je dit alles opnieuw duidelijk heb moeten maken, wil je het ontstaan van hetgeen ik je aanstonds wil toonen begrijpen, „de dierlijke astrale wereld". Ik zal je met die wereld verbinden, want ook dat jonge leven ging over en trad de onzichtbare wereld binnen.
Voel je het groote wonder, André?"

„Ja, Alcar, doch daaraan heb ik niet gedacht.”
„Zie nu, daar voor je, weer een ander tafereel, de astrale dierlijke wereld.”
André zag dit leven.
„Ik heb je nu alleen met het dierenrijk verbonden, maar thans ga ik tot onze eigen astrale wereld over. Let even goed op, André. Je kunt duidelijk het astrale dierwezen van het menschelijke wezen onderscheiden.”
„Hoe wonderlijk is dit alles, Alcar. Ik heb er geen woorden voor. Hoe ontzaglijk, beide leven in één wereld en toch is de eene wereld voor de andere afgesloten.”
„Prachtig dat je dit waarneemt, want ik wilde je dit duidelijk maken. Wanneer nu de mensch op aarde het bezielende leven, dus het astrale wezen, gaat aantrekken, ik keer dus tot onze eigen wereld terug, dan daalt het zieleleven af zooals het embryo is en aanvaardt het dat leven. Het zieleleven keert dus terug tot in het eerste stadium en treedt in het stoffelijke leven, dat de moeder is, binnen en is de bezieling voor dat jonge leven. Ik wil je daardoor duidelijk maken, dat dit proces, dit gebeuren, in al die billioenen jaren zoo is geweest en nog steeds in het menschelijke en volmaakte stoffelijke lichaam op aarde aanwezig is. Voel je wat ik hiermede bedoel, André?”
„Ja, Alcar.”
„Het bezielende leven aanvaardt dus het eerste stadium om het menschelijke embryo op aarde na de bevruchting te bezielen. Hier is dit bezielende leven onbewust, doch wij gaan dit volgen en straks gaat het bezielende leven tot het instinct over.
Ik heb je nu de astrale wereld van ons eigen leven getoond en tevens van het dierenrijk. Verder de bezielende kracht en wat het geesteslichaam moet worden; hoe uit de eerste schil het dierenrijk werd geboren en het binnentreden in de astrale wereld.
Nu gaan wij verder en in een ander stadium over. Ik laat je nu zien wat zich eenige eeuwen later voordeed.”
Opnieuw zag André de astrale wereld. Mijn God, dacht hij, wat is dat allemaal?

„Je ziet niets dan leven, André. Wat je thans waarneemt zijn de duizenden overgangen. Eeuwen zijn er voorbij gegaan en je ziet nu den eersten en laatsten graad van ontwikkeling tezamen. Ook in de stoffelijke wereld zien wij eenzelfde tafereel. Ook daar is het jonge leven vermeerderd. In de astrale wereld vinden wij al die overgangen tezamen, doch tevens in de stoffelijke wereld. Het aantrekken en geboren worden, het sterven en het verbinden heeft zich in een billioenenproces vermeerderd en nog zijn wij eerst eeuwen verder. Weet je nu hoeveel zielen er zijn, hoeveel menschen er op aarde leven? En wat de eerste planeet tot stand had te brengen en haar taak was in dit machtige gebeuren? Dat is niet te peilen en niet te berekenen, dat moet men aanvaarden. Dit is niet alleen ontzaglijk, doch het is goddelijk, want alleen een Almacht kon dit overzien en tot stand brengen.

In het eerste stadium heb je een leege ruimte gezien, nu is er leven en al dat leven zien wij op aarde terug. Al dat leven wordt de innerlijke mensch, dat is de bezielende kracht voor het stoffelijke wezen, den mensch. Dat leven is de stuwing, is de vonk Gods, doch tevens een deel van God en zal tot God terugkeeren. Een duidelijker beeld van het zieleleven heb ik je niet kunnen geven. Hier voor je is alles geschied, André, is voor het geheele universum het zieleleven geboren. Voel je wat dit beteekent? Hier op deze planeet, zooals je weet het moederlichaam, heeft zich dit proces voltrokken. Hier, André, ligt de wedergeboorte aan vast en wie dit niet kan aanvaarden, moet dan maar wachten totdat zij op aarde sterven en hier in onze wereld binnentreden waar zij door hun zusters en broeders zullen worden geholpen en zij zich deze wijsheid eigen moeten maken. Er zijn vele menschen op aarde die hun schouders voor de reïncarnatie zullen ophalen, maar anderen voelen het, want diep in hen ligt deze waarheid en werkelijkheid. Ik maakte je dit opnieuw duidelijk om aan te toonen, dat de wedergeboorte in eerste instantie aanwezig moest zijn, of Gods schepping was niet geslaagd en wij waren in dit stadium vernietigd."

Het instinct en voordierlijk bewustzijn.

„Millioenen jaren gingen, zooals ik je reeds zeide, voorbij. Het leven ontwaakte en aanvaardde verschillende stadia. Ik kan al die overgangen niet volgen, want dat gaat te ver. Het eene stadium volgde op het andere, doch voordat het instinct ontwaakte en het dierlijke wezen zich dat had eigen gemaakt, moest het nog vele overgangen beleven.
Er is nu gevoel aanwezig en die werking is niet anders dan door het stoffelijke organisme tot stand gebracht. Is je dat duidelijk, André?"
„U bedoelt dat, naardat het stoffelijke wezen opgroeide, tevens het innerlijke leven ontwikkelde, Alcar?"
„Prachtig, André, je hebt mij begrepen. In wezen is er dus gevoel of werking aanwezig, doch dat gevoel — het instinct — ligt nog ver af. Daarvoor moeten dier en mensch hun volwassen stoffelijken graad hebben bereikt. Deze afstemming en volwassen toestand heb ik je op onzen vorigen tocht getoond en duidelijk gemaakt. Aan den oever heb je deze wezens gezien en vele waren reeds gestorven. Dat is, ook dat weet je, de hoogste graad voor den mensch in zijn vischstadium, maar nog is het instinct niet aanwezig. Want voordat het dierwezen die gevoelsafstemming zou bereiken, moest het op een andere planeet overgaan. Hier was er dus alleen werking, van instinct of bewustzijn kan men niet spreken. Het zal je dus duidelijk zijn, dat het innerlijke leven dien graad van bewustzijn, dien men op aarde bezit, hier niet kon bereiken, omdat wij hier in het beginstadium zijn van het stoffelijke en geestelijke leven. Het innerlijke leven is niet

verder dan het stofleven en dit proces of die ontwikkeling zien wij op aarde en zal ik je daar duidelijk maken. Was er nu geen wedergeboorte, dan was er tevens voor dier en mensch geen ontwikkeling en waren wij in dit stadium gestikt. Er moest dus wedergeboorte zijn, in dit korte bestaan kon mensch en dier zijn goddelijke afstemming niet bereiken. Is dit, wat ik je hier op deze planeet duidelijk maakte, zoo ongeloofelijk, zoo onwaarschijnlijk, zoo onnatuurlijk? Schiep God een volmaakt en volwassen wezen? Is dit mogelijk, nu wij de schepping hebben leeren kennen? God schiep het universum. God schiep sterren en planeten, maar iedere planeet heeft een eigen taak, doch het moederlichaam overheerschte alle andere organen. Hier werd het zieleleven geboren voor het geheele universum. Wanneer dit zoo is, moeten wij den kringloop der ziel aanvaarden en is dit de wedergeboorte voor dier en mensch.
Hier is leven, André, maar van instinct of dierlijk bewustzijn is nog geen sprake, omdat zij dien graad, zooals ik reeds zeide, eerst op den eersten overgang ontvangen en wij ons dat eigen hebben gemaakt.
Hier dus werd in onbewusten graad een toestand tot stand gebracht, die de bezieling is en steeds is geweest voor die planeten, die voor dit scheppingsplan een taak hadden te volbrengen. Er was werking en leven, doch dat leven had nog geen bestaanswereld aanvaard, noch stoffelijk, noch geestelijk. Dit alles kwam echter tot stand doordat dit in het groote plan lag opgesloten.
Ik hoop, André, dat je mij begrijpt, want ik wil, dat je dit alles zult begrijpen, omdat ik hierdoor kan aantoonen dat wij, mensch en dier, in het eerste stadium alles van God hebben ontvangen en ons al die andere eigenschappen eigen moeten maken, dien langen cosmischen weg die door het heelal voert van deze plaats af, deze planeet moeten bewandelen. Hier, op deze planeet gebeurde dit machtige wonder. Het wonderbaarlijke van dit gebeuren zal je nu kunnen begrijpen. Het is onze heilige Vader, het is God die dit alles overzag. Het was dit lichaam, deze planeet, die deze taak had te volbrengen en onfeilbaar deed. Deze

planeet, de moeder van al die andere planeten die tot den derden graad behooren, gaf aan het leven, dat in haar schoot ontwaakte, het eerste leven en het eerste stoffelijke kleed. Maar niet alleen voor den mensch, doch tevens voor het dierenrijk had deze planeet het bezielende leven tot stand te brengen. Dit ontzaglijke geschiedde, omdat dit alles door één kracht werd bestuurd, door de Alziel tot leven werd gebracht, dus door God werd geschapen. God is daarom de fontein van wijsheid en de bron van alle liefde, waarvan wij allen een deeltje zijn en dat als goddelijke vonk in ons dragen. God, mijn zoon, is de natuurlijke wet van al het leven in billioenen vormen. God, André, is het volmaakte en dit heb je thans kunnen aanschouwen. Een onveranderlijke wet zouden wij beleven, wetten van leven en energie, wat de wedergeboorte is. Dit alles, André, duurde billioenen jaren, doch God kent geen tijd. In al die jaren heeft zich één wet geopenbaard en dat is het „Leven", Gods eigen leven, dat zich in millioenen vormen openbaarde.

Hier, André, vond de vermenigvuldiging plaats, hier was die wet in werking. Ik vraag je: Waarom zou dit alles niet meer op aarde zijn? Is er in al die millioenen jaren iets veranderd? Is de mensch, de werking, de goddelijke vonk en de bezieling anders dan in eerste instantie? Kan God, die de bron van al het leven is, ons die werking ontnemen? In niets, André, is er verandering gekomen, alleen is er ontwikkeling gekomen en een volmaakt menschelijk en dierlijk organisme.

Hier, mijn zoon, is het sterven en geboren worden ontstaan, op de planeet aarde is daarin niets, niets veranderd. Is dit alles nu zoo onbegrijpelijk? Zoo onnatuurlijk? Wij allen zijn kinderen van God, aan ons die goddelijke afstemming eigen te maken. God werkt en leeft in de schepping. In millioenen vormen openbaarde God zich en al die openbaringen vertegenwoordigen Zijn eigen leven. Het is de vonk van bezieling, die afstemming heeft op Zijn Goddelijk leven.

Wat moet ik hieraan nog toevoegen? Kun je dit alles aanvaarden? Is je alles duidelijk, André?"

„Ja, Alcar, ik heb u begrepen.”
„Dan gaan wij verder. Al die Godskinderen nu, die den oever op deze planeet hadden bereikt, waren gereed het verdere leven te aanvaarden. Van dien tijd af ontwaakte het instinct en de eigen wil. De eigen wil, dien de mensch bezit, ligt dus in dit proces opgesloten. De mensch ontving een lichaam en zelfstandigheid, maar het innerlijke leven, de bezieling voor dit organisme, ontwaakte op den eersten overgang. De goddelijke vonk is dus de eigen wil, de bezieling, is werking, is voelen en denken, is de stuwende kracht voor het stoffelijke leven en om tot God terug te keeren. In welken vorm het bezielende leven ook is, dat leven bezit dien wil en die goddelijke vonk, is zelfstandig en kan doen en laten wat het zelf wil. Daarom zal het innerlijke leven opnieuw worden geboren, in duizenden levens overgaan en daarin ontwaken, wil het de goddelijke sferen bereiken. Duizenden overgangen zijn er dus voor noodig, en daarvoor, André, dient het stoffelijke en geestelijke leven, twee werelden voor den stoffelijken en geestelijken mensch, als het zichtbare en onzichtbare scheppingswonder. De onzichtbare mensch stuwt het stoffelijke wezen omhoog, gaat van het eene lichaam in het andere over en daardoor ontwaakt het zieleleven.
Op deze plaats, toen de mensch zijn laatste en hoogste stadium voor deze planeet had bereikt, kon hij niet verder. Toch lag in dit wezen die drang, want het goddelijke vermogen, dat in dit wezen aanwezig was, stuwde het voort. Doch er was geen ander lichaam en dus was het leven gedoemd te sterven. Het innerlijke leven, bevrijd van die stoffelijke banden die het gevangen hielden, zweefde verder en leefde in de astrale wereld; dat innerlijke leven werd nu door het organisme op den eersten overgang aangetrokken.
Toen de eerste planeet haar taak had volbracht, ik heb je dat duidelijk gemaakt, was de eerste overgang als tusschenplaneet gereed en kon daar dit leven ontvangen. Ik heb je met dat gebeuren verbonden, want je werd aangetrokken en dit behoef ik niet weer opnieuw te doen. Wij gaan dus daarheen en volgen

den innerlijken mensch. Heb je mij hierover nog vragen te stellen, dan is dit nog mogelijk, André."
„Neen, Alcar, alles is mij duidelijk."
„Dan gaan wij heen, hier zullen wij niet meer terugkeeren."
André keerde in zijn eigen leven terug. Al dien tijd had hij door Alcars krachten waargenomen. Wonderbaarlijk was alles wat hij ook nu weer had beleefd.
„Hoe eenvoudig is dit alles tot stand gekomen, Alcar."
„Het leven had maar één weg te volgen, één werking te ondergaan en deze werking was in eerste instantie onfeilbaar."
„Was het dat dan in andere stadia niet?"
„Neen, want de mensch, die van zijn krachten bewust werd, vernietigde dit proces. Wat hier onfeilbaar geschiedde en waaraan de mensch part noch deel had, ontving het leven op de volgende planeten eveneens, maar het werd daar bewust. Nog eenige graden verder en dan zal ik je toonen, waardoor je kunt zien, hoe de mensch zichzelf verloor en zijn eigen schepping niet begreep. Toen reeds, André, was de mensch heerscher en de vernietiger van al dit schoone, dat hij van zijn God had ontvangen."
„Ik begrijp reeds wat u bedoelt, Alcar."
„Als je mij begrijpt, dan weet je dat toen het instinct ontwaakte en de mensch tevens in het scheppende en stuwende leven was overgegaan, maar dat daarmede zijn ondergang reeds vast lag. In reine liefde geboren, had deze eerste planeet haar taak volbracht en dit groote wonder in de handen van dit wezen neergelegd. De eerste planeet schiep dit alles, bracht dit voort, want God wilde dat de mensch zijn eigen schepper werd en daarvoor ontving hij een eigen wil en al deze krachten, maar je zult zien wat de mensch deed. Het eene leven werd, evenals het andere, afgeslacht en hoewel nu nog niet bewust van dit vreeselijke gebeuren, zou straks de mensch in zijn hoogsten stoffelijken graad dit bewust doen.
Je begrijpt dus, toen de eerste planeet, het moederlichaam in het universum, dit aan al de kinderen Gods had mede gegeven, zij tot terugkeeren gereed was en daarmede reeds millioenen jaren

bezig is. Maar in en om deze planeet kwam dit alles tot stand. Die werking, André, zien wij in het leven op aarde terug, in het „Moederkleed", de ziel die dit organisme bezit en is één en dezelfde werking zooals in eerste instantie geschiedde. Maar niet alleen is dit voor het moederlichaam op aarde, wij zien dit tevens in de geheele schepping, want in het dierenrijk is het niet anders. Wanneer daar het moederdiertje haar taak heeft volbracht en het jonge leven zijn weg vervolgt, dan is dit een wet, een gebeuren, dat wij in het eerste stadium hebben leeren kennen.
Maar op aarde is dit het volle bewustzijn van dier en mensch. In al die duizenden toestanden van het dierenrijk vinden wij dit terug en ook de mensch, zooals hier geschiedde, kan niet anders handelen, want deze machtige kracht is aan het kleinste organisme gegeven, is een wet, zooals God het heeft geschapen. Iedere seconde geschiedt dit op aarde, in het water, want ook daar is leven en op duizenden planeten, lichamen dus, waarop leven is. Overal geschiedt dàt, wat je zooeven hebt leeren kennen.
Dit is de dienende kracht of het moederlichaam, zooals de eerste planeet is geweest, ieder organisme heeft deze taak ontvangen. Dit alles is leven, André, is Gods eigen leven en waarom zou dan al dat andere leven in andere en hoogere levenstoestanden en vormen het anders beleven, dan in het scheppingsplan moest geschieden? Dit kan immers niet, is niet mogelijk, kan niet mogelijk zijn, want dit is de wet van de wedergeboorte, het is het moederlichaam dat dit wonder bezit.
Zie, daar is de eerste overgang, waar wij op onze reis zijn geweest en waarmede ik je heb verbonden. Ook hier is geen leven meer, maar toch heb ik je dit laten waarnemen en dat zal ik ook nu doen. Daar voor je zie je den mensch die hier leefde."
André ging waarnemen.
„Toen de mensch hier overging, ik bedoel den innerlijken mensch, het bezielende leven, was hier een stofkleed gereed en kon het bezielende leven daarin nederdalen. Wat op den eersten graad niet mogelijk was, kon hier plaats vinden. Die drang nu, die het wezen op den eersten graad bezat, ontving het op deze planeet

en hier werd het instinct geboren, omdat hier een ander stofkleed aanwezig was. Nu het onderlichaam zich had gesplitst en het innerlijke leven zoo ver was gekomen, je ziet het, steeds dat volmaakte evenwicht in alles, in iederen overgang, werd het wezen zich bewust van zijn kunnen en kroop het voort en dit was het eerste voortgaan van het menschelijke wezen op de begaanbare planeet. In dien stap, dat voortgaan, daarin ontwaakte het instinct. De eerste schreden die het volbracht, beleefde het dergelijke belevenissen en dit was na een korten tijd tevens het einde van dit stoffelijke bestaan. Maar in de daarop volgende stadia was nu het stofkleed volmaakter, het klom tot zijn eigenlijke afstemming op en het wezen aanvaardde voor deze planeet zijn bestaanswereld. Het zocht voedsel en door dit te zoeken ging het in een gevoelsgraad over: het instinct.
Wij zijn nu aan het instinct gekomen. Hier ontwaakte dus dàt, wat men instinct noemt. Het menschelijke maar voordierlijke wezen voelde honger, wat door het stoffelijke organisme veroorzaakt en opgeroepen werd. Het zou tot zelfstandigheid komen en dit kwam, maar daarmede het instinct. Nu leefde de mensch immers op de planeet wat op den eersten graad niet mogelijk was en het zal je toch zeker duidelijk zijn, dat hier de mensch zou ontwaken. Doordat nu de mensch een bestaanswereld had aanvaard en zoo ver was gekomen, gaf dit aan het innerlijke leven beleven, ondervinding en dat beleven was een werking die van binnenuit kwam en zich in honger openbaarde. Je ziet, opnieuw die eenheid in alles, maar dat het eene het andere wakker roept, omdat die werking van het stoffelijke organisme in het zieleleven overging. Hier werd dus door het stoffelijke organisme het instinct geboren, het was tevens op deze planeet, dat de mensch in zijn eigen wil overging en dien wil gebruikte. Het was ook hier, dat al die belevenissen het groeiproces voor beide organismen verhoogden, het evolueeringsproces een aanvang ging nemen en de voordierlijke bewustwording werd geboren, wat voor den mensch het goed en kwaad beteekende, maar dit onbewust beleefde.

Hier, André, werd het eerst gedood en werd dus het goed en kwaad geboren en verbrak de mensch een wet, waarvan ik je heb verteld. Hier verloor de mensch zichzelf, hier werd hij heerscher en vernietiger van alles, van al die reine liefde die hij van zijn God had ontvangen. Hier leefde de mensch in voordierlijken toestand en dat dierwezen zou het goddelijke wezen moeten worden. Het was het begin van dien eeuwigen weg naar de volmaking en dit zou billioenen jaren duren.
Het leven hier bezat dus maar één gevoel en dat gevoel was de honger, dat door het stoffelijke organisme in werking kwam.
Ik heb je duidelijk gemaakt hoe oud deze wezens konden worden en daar behoef ik ook niet meer op door te gaan. Wat je echter nu nog moet weten is het volgende en dan gaan wij verder om te zien hoe het instinct ontwaakt, dat hier dus reeds aanwezig is, maar in den eersten graad, want ook hierin liggen overgangen. Voordat nu het wezen den hoogsten graad van het instinct heeft bereikt, gaat het, zooals wij, in zeven overgangen en graden over. Ook in het instinct dus liggen graden en dit behoort tot deze en de volgende overgangsplaneten die wij op onzen vorigen tocht hebben leeren kennen. In het stofleven, ik heb je dat duidelijk gemaakt, zijn zeven graden en dit is dus tevens voor het geestelijke leven. Voor het stofleven is dit om het hoogste organisme te bereiken en voor het zieleleven om in een andere en hoogere bewustwording binnen te treden. Begrijp je wat ik bedoel, André?"
„Ja, Alcar."
„Dan voel je dat al die overgangen, die wij van het stoffelijke organisme hebben gezien en die de mensch heeft beleefd en ontvangen, tevens voor het innerlijke leven zijn, omdat dit met de zeven cosmische graden verbinding heeft. Deze zeven cosmische graden zijn, zooals je weet, bestaanstoestanden in het universum, waarvan de zevende de allerhoogste is en dat de goddelijke sferen zijn.
Het zal je nu duidelijk zijn, dat naar den stoffelijken groei het innerlijke en bezielende leven in een hooger stadium overgaat

en eerst op den tweeden cosmischen graad ontwaakt het instinct dat de voordierlijke bewustwording is. Is je ook dit duidelijk?"
„Ja Alcar."
„Dan ga ik verder. Zie nu eens in de astrale wereld, ik ga je daarmede verbinden en let op hoeveel leven hier aanwezig is. Toch weet men hier van onze astrale wereld, van de duisternis of de hel niets af, hoewel dit toch onze astrale wereld, maar zoo als de hel is, moet worden. Want de mensch bezit nog niet het intellect, ook dat moet nog worden geboren, dus ontwaken. Doch alweer zien wij hoe alles één is, hoe het eene uit het andere ontstaat, hoe uit dezen toestand de hel in ons leven werd geboren, wat ik je op deze reis duidelijk zal maken.
Dit is de astrale wereld, André. Je ziet alleen leven, doch de astrale wereld, die wij kennen, die de duisternis is, je kent de hel aan deze zijde, is anders, de mensch in de duisternis heeft zich daar een eigen wereld opgebouwd en hoe dat geschiedde zul je ook daar, wanneer wij op aarde zijn teruggekeerd, beleven. Ik toon hierdoor aan, dat beide werelden, waarvan ik sprak, veranderen. Wij zien dit eveneens op de bewoonbare planeet terug. Het stoffelijke wezen is veranderd en het innerlijke leven is in een verder en hooger stadium gekomen, wat het gevoelsleven is en beteekent. En dit geschiedde voor het vermenigvuldigingsproces, de wedergeboorte op de bewoonbare planeet. Al dit leven wacht in de onzichtbare wereld op een nieuwe geboorte.
Je ziet, André, hoe zich alles heeft verdicht. De ontwikkeling van beide werelden gaat verder en daarvoor zijn al deze overgangstoestanden, graden van stoffelijke ontwikkeling, maar die ook in de psychische wereld aanwezig zijn.
Hier in de astrale wereld leeft dus het menschelijke wezen, dat door het stoffelijke wezen, dat op de bewoonbare planeet leeft, wordt aangetrokken. Het astrale wezen zal al die overgangen moeten beleven, om eerst dan op een hoogere planeet over te gaan. Wij gaan nu verder en op de volgende overgangen over."
André keerde in zijn eigen leven terug.
„Ik ga nu naar dien toestand waar nog leven aanwezig is. De

hierop volgende planeten ken je reeds en je kunt je indenken hoe ver het stoffelijke en innerlijke leven is gekomen, want wij zien al dat leven op de voorlaatste planeet naar den tweeden cosmisschien graad terug.
Zwevende zullen wij ons voortbewegen, André."
„Hoe wonderlijk is het, Alcar, maar ik begrijp u in alles."
„Dat moet ook wel, wanneer je al die graden en werkingen kunt beleven. Op de planeet waar wij thans heengaan bezit de mensch nog steeds niet het voordierlijke bewustzijn, want dit ontvangt hij eerst op den tweeden cosmischen graad."
„Wanneer ik u in alles goed heb begrepen, Alcar, dan is met de geboorte van den mensch tevens het goed en kwaad geboren. Hebben zij hieraan schuld?"
„Die schuld kwam, toen de mensch zich al die eigenschappen eigen had gemaakt. Of zij daaraan schuld hebben is hier, voor deze planeet, niet van toepassing, want de mensch wist niet wat goed of kwaad was, dat gevoel zou eerst op den derden graad, dus op aarde ontwaken. Maar wat wel in hen kwam en wat zij voelden, was datgene wat na hun daad in hen lag en dit gevoel was de goddelijke afstemming. In den mensch op aarde kwam wroeging en dat gevoel was het overgaan naar het intellect, naar het geestelijke leven. Doch door dit alles ontwaakte de goddelijke vonk en het zieleleven. Ik zal dat straks op den tweeden graad duidelijk maken.
Zie daar, de laatste overgang naar den tweeden graad. Hier is, zooals je weet, stoffelijk leven aanwezig en dit leven zien wij op aarde terug."
„Hier zijn wij toch geweest, Alcar?"
„Ja, hier waren wij. Je ziet, dat hier menschen leven en deze menschen heb je op onzen vorigen tocht leeren kennen. Op deze planeet is nog een weinig rust, maar op den tweeden graad is het voordierlijke bewustzijn ontwaakt. Het is hier dat de mensch in zijn normalen menschelijken maar dierlijken toestand leeft en ik heb je duidelijk gemaakt hoe natuurlijk hun leven is en dat zij daarnaar leven. Ook hier kent men nog geen goed en kwaad

en leeft de mensch zooals hij innerlijk voelt en aan krachten bezit. In zijn gevoel is hij dus nog steeds onbewust. Doch het stoffelijke organisme is in een verhoogden toestand gekomen, maar het innerlijke leven heeft echter dien volmaakten graad eerst op den tweeden graad bereikt. Daar wordt het innerlijke leven zichzelf. Daar heerscht doodslag en geweld, hier is rust en vrede. Dit alles wijst er op, dat deze innerlijke mensch nog niet bewust is. Dit dierlijke leven leeft dan ook alleen voor de volmaking van beide organismen. Hier is het stoffelijke en geestelijke leven één, op den tweeden graad is het innerlijke leven reeds achter bij het stofleven. En dit stadium zien wij op aarde terug. Ook daar is het stofkleed volmaakt, maar het innerlijke leven is bij al die stoffelijke graden die wij daar kennen, ten achter.
Waar het mij nu om gaat is dit, wat je hier waarneemt.
Je ziet, dat naardat het stoffelijke organisme ontwikkelt, het innerlijke leven volgt. Dat volgen is het ontwaken van beide lichamen. Het dierwezen heeft nu reeds een krachtig en sterk organisme en daarvan maakt het zieleleven dankbaar gebruik. Het past zich aan en de kracht die nu het stoffelijke lichaam bezit, is voor de ontwaking van het innerlijke leven. De mensch kan zich bewegen, maar het is het zieleleven dat hierdoor leert en zich dit eigen gaat maken. Het is dus eenvoudig en dit zien wij bij het kind op aarde: als het kind daar opgroeit, ontwikkelt tevens het innerlijke leven en dit is zooals je ziet ook hier aanwezig, het is een wet en die wet is de natuurlijke ontwikkeling voor het geestelijke en stoffelijke leven. Hier is echter de mensch in een evenwichtigen toestand, maar dat evenwicht gaat hij afleggen, dus verliezen en daardoor dooft het goddelijke in den mensch. Dat insluimeren is echter het overgaan in alle andere bewustzijnstoestanden en daar komen al die hartstochten en karaktereigenschappen, die wij op aarde bezitten, uit voort. Als de mensch in dit voordierlijke stadium had kunnen blijven voortleven, was er geen goed en geen kwaad geboren en hadden wij al die ellende niet gekend. Maar de mensch moest verder en zou verder, de mensch is goddelijk. Hij ging steeds verder en hooger

en nadat hij die verschillende overgangen had beleefd, ging hij voelen en dat gevoel ontwikkelde zich en ging het in het voordierlijke bewustzijn over. Dien graad zul je leeren kennen en dan zien wij het goed en kwaad dat in al die eeuwen geboren is. Het eenige goede, dat wij hier kunnen waarnemen, is de verzorging van het jonge leven dat in het moederleven aanwezig is. Dat is tevens de liefde en die voordierlijke liefde moet ontwaken. Dat gevoel wordt krachtiger, naarmate de mensch in zijn lichamelijke afstemming is. Alles is dus in wording.
Wanneer het jonge leven zijn bestaanstoestand heeft bereikt gaat het heen. De moeder bekommert zich niet meer om dit kind, dat toch haar eigen leven is, maar daar weet zij niets van. Je voelt dus dat, evenals bij de dieren, hier geen geestelijk bewustzijn is. Zelfs op aarde, maar dan bewust, handelen moeders zooals dit voordierlijke wezen handelt. Doch wat hier als natuurlijke kracht voltrokken wordt, doet daar de moeder, die toch het volmaakte stoffelijke lichaam bezit en dien langen weg heeft moeten volgen, in volle bewustzijn; zij stemt zich op een voordierlijk gebeuren af. Dat is iets ontzettends, dat meermalen gebeurt en waarvoor de mensch een zware straf zal ontvangen. Je ziet daardoor tevens, hoeveel dierlijke wezens op aarde leven en allen hebben toch den hoogsten stoffelijken toestand bereikt. Ik bedoel het blanke ras, wat ik je duidelijk heb gemaakt.
Hier dus, André, handelt de mensch in zijn natuurlijke afstemming. De mensch echter, zoo ook het dierenrijk, kan hier niet blijven, maar moet tot God terugkeeren. God gaf den mensch alles, maar het goddelijke wezen ging door dit alles ten gronde. Wij gaan nu naar den tweeden graad, want daar werd het voordierlijke bewustzijn geboren.
Spoedig zullen wij daar zijn, André. Wanneer je mij in alles goed hebt gevolgd, dan begrijp je, dat ik voor het stoffelijke organisme juist hier en op den eersten graad langen tijd moest vertoeven, waar ik je het meeste duidelijk had te maken, doch dat ik voor het innerlijke leven op aarde moet zijn. Want op de planeet aarde is het innerlijke leven tot volle bewustzijn geko-

men en daar gaat de mensch in het geestelijke stadium over. Het zal je tevens duidelijk zijn, dat men hier nog geen God kent, geen godsdienst, geen reine liefde, geen geloof, wat toch de mensch zich op aarde eigen heeft gemaakt. Dit alles moet nog geboren worden.

Maar nu gaan wij op den tweeden graad over. Zie daar, André."

Alcar daalde op den tweeden cosmischen graad af. Hier waren zij geweest en waren die ontzaglijke voordierlijke wezens.

„Daar voor je zie je den mensch die hier leeft. Hij bezit het voordierlijke bewustzijn. In al die millioenen jaren is dus het stoffelijke en innerlijke leven zoo ver gekomen. Ik behoef je het stoffelijke organisme niet duidelijk te maken, dat heb je beleefd. Hier, André, zooals ik reeds zeide, heerscht doodslag en geweld, want het voordierlijke bewustzijn is ontwaakt. Een nog hooger bewustzijn kan hier niet worden geboren, dat is niet mogelijk en dat zul je begrijpen. Eerst op aarde zal zich de mensch dit eigen maken. Maar het is wonderbaarlijk, André, te zien, dat met den stoffelijken groei het innerlijke leven volgt en de innerlijke mensch hier handelt naar de kracht van het stoffelijke kleed, dat hij bezit. Hier leven menschen zich uit en weten nog steeds niets van een God van liefde.

In het eerste stadium van deze planeet trad dit leven uit het embryonale leven te voorschijn. Doch het innerlijke leven werd in het eerste stadium geboren, de moederplaneet dus, waar wij zijn geweest.

Toen deze planeet gereed was en het leven een aanvang kon nemen, verdichtte zich de planeet aarde om den innerlijken mensch te kunnen ontvangen. Ook dat is je bekend en daar behoef ik niet op in te gaan. Ook hier zullen wij niet lang blijven; we gaan aanstonds naar de aarde terug, want daar is het dat het menschelijke bewustzijn werd geboren. Toch ga ik je nog met de astrale wereld verbinden. Zie en neem waar, André."

André zag, dat hij in de onzichtbare wereld overging. Hoe machtig was het beeld dat hij thans waarnam. Ontzaglijk had het astrale leven zich verdicht. Waar hij ook zag, overal was leven.

„Je ziet, André, toch is dit nog niet de astrale wereld die wij als de hel kennen. Nog is in deze wereld niets opgebouwd, want het goede en het kwade bouwde zich een eigen wereld op. Wat voor ons de hoogere sferen zijn, zijn dus voor de demonen der hel de donkere sferen of de hel in het leven na den stoffelijken dood. Je weet, dat de mensch die van de aarde het Hiernamaals binnen treedt, daar zijn geestelijke woning zal ontvangen, wanneer die woning in zijn zieleleven aanwezig is. De demonen der hel dalen in deze duisternis af en zij zijn het die op aarde het kwade zoeken. Hier is van geestelijke woning niets te zien, want de mensch is nog niet zoo ver, heeft dit vermogen niet, omdat hij van God en reine liefde niets weet. Het innerlijke leven heeft een wet te beleven en die wet is de ontwikkeling van het stoffelijke organisme. Eerst dan aanvaardt het leven zijn laatsten toestand, heeft het innerlijke leven zijn kringloop der aarde volbracht en maakt zich gereed, om de sferen van licht binnen te treden. Doch hierover straks.

Eén gebeuren zal je reeds zijn opgevallen. Wanneer je alles goed hebt gevolgd, André, dan zal het je duidelijk zijn dat God niet straft, niet kan straffen, maar dat de mensch het zelf is, die zich in dit cosmische geheel onmogelijk maakt. Wij zullen dit op aarde leeren kennen. Voel je wat ik bedoel?"

„Ja, Alcar. Ik heb dit gevoeld."

„Over millioenen jaren is dit alles opgelost, maar dan is de mensch op de planeet aarde overgegaan. Al die planeten dus die onder den derden graad zijn, moeten oplossen, doch alleen het innerlijke leven gaat verder en hooger, totdat de mensch de hoogste sferen heeft bereikt. De stoffelijke en de innerlijke wereld gaan dus in het Al over, lossen op en behooren dan tot de onzichtbare energie. Je weet tevens, dat alleen de goddelijke sferen zullen blijven en een plaats in het universum zullen innemen.

Je keert nu in je eigen leven terug."

„Wat is alles machtig, Alcar, wat u mij toont."

„Zie daar, André, honderden menschen leven hier bijeen. Als

een dier op aarde verbinding zoekt en dit geschiedt, dan vinden menschen dit een natuurlijk gebeuren. Maar wanneer zij hier menschen zouden zien die zich verbinden, al zijn die menschen voordierlijke wezens, dan zouden zij hun oogen sluiten en heengaan. Hier is echter de mensch als het dier op aarde. Van sommige dieren is dit waar te nemen, doch van andere weer niet, want het dier voelt dit en staat niet toe, dat men dit waarneemt. Ook dit behoort bij het dierlijke instinct, maar het meer vertrouwde dier, dat zich aan het menschelijke wezen heeft aangepast, beleeft dit omdat het den natuurlijken weg volgt.
Doch dit zijn menschen en deze menschen beleven de bevruchting dus als het voorwereldlijke dier. Dit is hier heel gewoon, André, want zij weten niet beter. Wij kunnen dit volgen. Zie maar, op dit oogenblik wordt het astrale wezen aangetrokken en nu ga ik je met de onzichtbare wereld verbinden, zoodat je dit proces kunt volgen."
André zag dat het bezielende leven aanwezig was. Hoe is het mogelijk, dacht hij, als die wereld niet bestond, was er geen leven, geen ontwikkeling mogelijk.
„Op dit oogenblik, mijn jongen, is de verbinding tusschen twee stoffelijke wezens tot stand gekomen en daalt, zooals je ziet het bezielende leven, dat reeds duizenden malen heeft geleefd, in het stoflichaam van de moeder af. Op hetzelfde oogenblik dus dat de verbinding geschiedt, wordt het innerlijke leven aangetrokken en is dit een nieuwe geboorte op de bewoonbare planeet. Zie daar, André, weer een andere toestand, een gevecht op leven en dood. Dat ziet men hier steeds en velen zullen er thans sterven."
Als wilde dieren vochten deze wezens, André zag dat zij zich vaneen scheurden. Spoedig bleven er eenige liggen en zouden sterven. Niets dan moord en geweld, hartstocht en verdierlijking.
„Je ziet, André, hoe zij elkander aanvallen. Dit gaat reeds millioenen jaren door en vooreerst komt hieraan geen einde. Ik ga je met dit wezen verbinden en ik zal je een stoffelijken overgang

laten beleven, maar tevens, hoe het bezielende leven zich los maakt, evenals dit op aarde geschiedt."
André zag dit wonder zooals op aarde geschieden. Bij verschillende menschen had hij het stervensproces mogen volgen.
„Wordt dit geesteslichaam ook afgehaald, zooals men van gene zijde doet, wanneer iemand op aarde is gestorven, Alcar?"
„Ik ben verheugd dat je mij deze vraag stelt, André. Dit is hier nog niet mogelijk en niet noodig, omdat de mensch deze hoogte nog niet heeft bereikt. Voel je wat ik bedoel?"
„Hebben deze menschen die afstemming nog niet bereikt, omdat zij het volmaakte menschelijke lichaam nog moeten ontvangen en het innerlijke leven nog niet zoo ver is?"
„Zoo is het, inderdaad, zij zijn nog niet zoo ver."
„Hoe natuurlijk is ook dit verschijnsel, Alcar."
„Het zegt ons, dat het innerlijke leven nog moet ontwaken. Op de planeet aarde zal ik je ook dit duidelijk maken. Dit is alleen mogelijk, wanneer het zieleleven een bestaanssfeer, voor ons het Hiernamaals, dus een geestelijken toestand heeft bereikt. Al deze wezens bezitten dus geen geestelijke afstemming, dit is nog steeds het voordierlijke bewustzijn. En dan nog dit. Dit is een astrale wereld, maar een wereld van onbewustzijn. De geest Lantos heeft je daarvan verteld*. Het zieleleven wordt door het stoffelijke wezen aangetrokken, doch wanneer de mensch op aarde sterft, keert het innerlijke leven in deze wereld terug, wat de wereld van het onbewuste is. In ons leven, dus het leven van den geestelijken mensch, is het Hiernamaals een wereld die bewust is, waarin menschen leven die een geestelijke bestaanswereld hebben bereikt. Voel je ook dit?"
„Ja, Alcar, U leeft immers in die wereld?"
„Juist, dus ik en millioenen anderen zijn zoo ver gekomen, doch hier in dezen toestand was die wereld nog niet aanwezig, omdat het innerlijke leven nog zou ontwaken. Ook dit groote wonder zul je op aarde leeren kennen, je zult zien en beleven hoe de mensch zich heeft ontwikkeld.

*Zie De Kringloop der Ziel.

Deze menschen bezitten dus geen geestelijke afstemming, want die is er niet, eerst over duizenden jaren heeft het innerlijke leven zich deze krachten eigen gemaakt. Alles dus, wat wij in het leven na den stoffelijken dood bezitten en kennen en ons hebben eigen gemaakt, is hier niet aanwezig. Al de vragen, bijvoorbeeld waar zal het innerlijke leven geboren worden, wordt het koning of keizer, geleerde of bedelaar, rijk of arm, zal het ziekte of ellende op aarde ontvangen, kennen wij niet op deze planeet. Dat behoort bij de aarde, eerst op de planeet aarde kan het zieleleven deze wetten beleven.
Maar ook eerst in het derde tijdperk werd dit op aarde geboren, uit den mensch kwam dit voort. Doch wat hier wel aanwezig is, dat is, dat het hoogste stoffelijke wezen tevens het daarop afgestemde innerlijke leven aantrekt. Wordt hier dus de verbinding door twee volmaakte stoffelijke wezens tot stand gebracht, dan trekken die twee menschen tevens het hoogste innerlijke wezen aan. Je weet immers, dat ook hier zeven graden van stoffelijk en innerlijk leven aanwezig zijn. Dit is een wet, een natuurlijke wet, die zij allen hebben te volgen."
„Is dit op de aarde dan niet zoo, Alcar?"
„Je bedoelt, of die wetten niet bij de planeet aarde behooren?"
„Ja, Alcar."
„Ja en neen, doch het is de mensch die deze natuurwetten heeft gestoord. Hier trekt dus het gelijke wezen het gelijke aan en dit is tevens voor de aarde, doch op aarde leeren wij oorzaak en gevolg kennen. Hier is ook dit nog niet zoo ver en weet men van oorzaak en gevolg niets af. Hier beleeft men en zal men beleven, hier komen verbindingen tot stand en worden verbindingen verbroken. Het zal je dan ook duidelijk zijn, dat alles wat men op aarde bezit, eerst op aarde zou worden geboren. Eerst toen de menschen zoo ver waren, ontwaakte het innerlijke leven en ontstonden al die geestelijke wetten die wij aan onze zijde kennen en bezitten. Hier zijn wij dus nog steeds in een wordingstoestand voor den innerlijken en stoffelijken mensch.
Maar nu een ander wonder. Je weet, dat ik mij met het verleden

kan verbinden, in verschillende toestanden liet ik je dit beleven. Tot in het diepste verleden daalden wij af en dit kan ik omdat ik met de hoogere meesters in verbinding ben. Dat wezen daar voor je, André, gaan wij nu volgen en keeren daarom in zijn diepe innerlijk en verleden terug."

André keek naar dezen mensch, hij legde zich neder om te slapen. Geheel naakt was hij en als een beest behaard. Groot en sterk was zijn lichaam. Een reus op aarde was een dwerg in vergelijking met hem.

„Je ziet, André, deze mensch bezit het mannelijke kleed, doch ik zie meer en wat ik zie zul je waarnemen. Ik verbind je met zijn innerlijke leven. Het verleden zul je zien, want ik blijf met hem verbonden."

André ging zien. Voor zich zag hij een tafereel en hij begreep wat dit beteekende. Dit was de eerste stoffelijke graad dien de mensch op deze planeet had aanvaard. Hij kende die stoffelijke graden, er waren er zeven.

„Zie je dezen toestand, André?"

„Ja, Alcar, is dit de eerste stoffelijke graad?"

„Heel goed, André. Zie nu naar dezen mensch. In hem leeft het bezielende leven dat daar in den eersten graad is geweest en dat leven en organisme heeft hij afgelegd. Honderden malen keerde het innerlijke leven in een stoffelijk organisme terug voordat het den hoogsten stoffelijken graad voor deze planeet behaalde. Doch dat wezen ging over en wij zien het innerlijke leven terug, maar in een ander gewaad. Doch er is meer en ik zal je een ander leven toonen."

Opnieuw ging André waarnemen. Voor zich zag hij een moeder met kind. De moeder droeg dit jonge leven en verzorgde het.

„Wat beteekent dit beeld, Alcar?"

„Dit beteekent, dat de ziel in het moederkleed is afgedaald. Zie goed en voel aan dat dit zoo is. Dit is op deze planeet alleen te voèlen, op aarde kunnen wij dit waarnemen, omdat daar het bezielende leven in een bestaanswezen is overgegaan, dat wil zeggen, men herkent daar den innerlijken mensch. Dat is hier

niet mogelijk, omdat het innerlijke leven nog steeds niet de geestelijke afstemming heeft bereikt. Aan het innerlijk herkent men op aarde den uiterlijken mensch, doch eerst aan onze zijde zien wij, dat het bezielende leven het evenbeeld is, zooals het stoffelijke organisme is geschapen. Heeft het zieleleven in een ander leven geleefd, dan kunnen wij dit waarnemen, want het stoffelijke gelaat ligt aan het innerlijke leven vast. Wij herkennen dus die andere persoonlijkheid en wij weten, dat dit met een ander leven te maken heeft.

Dit is, zooals ik reeds zeide, hier niet te zien, doch alleen te voelen, maar wat men hier wel waarnemen kan is, dat dit wezen hier voor je, in het vorige leven het moederlichaam bezat. Deze moeder, André, is één en hetzelfde wezen als innerlijk en bezielend leven, wat thans daar, in het scheppend organisme, leeft. Voel je dit wonder?"

„Ja, Alcar, ik zie het."

„Dat is dus het wonder van de wedergeboorte. Als dit niet mogelijk was, stond de schepping stil. Voor ieder leven, den innerlijken mensch dan, is dit goddelijke wonder.

Deze moeder met haar kind was de voorlaatste incarnatie die dit leven, deze mensch beleefde. Ik zal al die vorige incarnaties niet volgen, doch je ziet dat ook hier dit moest zijn of het innerlijke zoo goed als het stoffelijke organisme zou zijn uitgestorven.

Dit dierwezen, André, heeft den volmaakten stoffelijken graad behaald en wordt straks door de planeet aarde aangetrokken, om daar opnieuw te worden geboren. Maar van de eerste planeet af is de bezieling geboren en dit innerlijke leven zien wij reeds in het voordierlijke bewustzijn terug en heeft dien langen weg afgelegd. Dat het innerlijke leven het moederkleed ontvangt is, omdat de ziel het dienende gevoel of de schepping zal beleven. Op onzen vorigen tocht heb ik je dat duidelijk gemaakt, doch op onze volgende reis zul je dit beleven; dit behoort tot de wedergeboorte op aarde.

Deze moeder nu is een voordierlijk wezen en beleeft dit machtige gebeuren zooals de natuur is. Ook op aarde is de mensch

over het algemeen niet anders. Ook daar beleeft de mensch dit en voelt niet het machtige van dit vermogen, dat de schepping en stuwende kracht is.
Wij zien en weten hoe de menschen op aarde leven en van Gods schepping niets begrijpen, niets zien en voelen, want zij weten niet, dat zij uit dat machtige zijn voortgekomen. De één vervloekt den ander en dat in een volmaakt stoffelijk kleed!
Hier, André, is de mensch, althans de innerlijke mensch, zooals op aarde. Toch leven reeds op aarde menschen, die zich op het hoogere leven afstemmen en zich die krachten eigen maken, die liefde voelen en weten dat zij hooger gaan. Doch de aarde is overbevolkt van dierlijke wezens en die dierlijke wezens leven in een volmaakt organisme. Hier verzadigt men zich aan het leven van anderen, doch zij zijn zich daarvan niet bewust. Op aarde weet men echter van goed en kwaad af, zijn zij zich bewust van een Vader van Liefde, een God die al Zijn kinderen lief heeft, zijn verder en hooger gekomen op hun cosmischen weg, doch leven zich uit.
Als er nu geen hooger gaan mogelijk was, André, geen andere planeten waren die een hooger geestelijk, zoo goed als stoffelijk leven konden ontvangen, dan bleef de mensch die hier leeft in dit stadium voortleven. Dat is echter de bedoeling niet van God, want al dit leven moet tot God terugkeeren. Het goddelijke ligt in hen en zij maken daarvan deel uit. Hier dus hebben wij het voordierlijke bewustzijn leeren kennen. Deze planeet schiep dit krachtige en volwassen organisme in voordierlijke afstemming. De aarde verfraait dit organisme en tevens beleeft de innerlijke mensch dezen vooruitgang en past zich wonderlijk bij dat stofkleed aan. Hoe wonderlijk dit aanpassen is, hebben wij van het eerste oogenblik af kunnen volgen. In al die graden is dit geschied en waarom zou dit niet op aarde zijn? Indien de Schepper van dit alles dit niet had overzien, dan was er van voortgang geen sprake geweest, doch het één werd uit het ander geboren. Dat voortgaande leven schiep zijn eigen organisme, omdat het die genade van zijn eersten toestand af bezat en dit eeuwig blijft

behouden, totdat wij het Al hebben bereikt. De drang om te scheppen die in ieder wezen of leven aanwezig is, is tevens de heiligste gave die wij van God hebben ontvangen, God heeft dit ontzaglijke in onze handen neer gelegd.
Voel je de beteekenis van dit alles, deze genade, deze kracht en macht, André? Daarom en alleen hierdoor zijn wij goddelijk, God gaf ons alles en aan ons dit machtige te begrijpen, te leeren voelen, wat de bedoeling is geweest om aan ons die krachten te schenken. God als de Schepper van het universum, van mensch en dier, legde in ons die goddelijke macht. Ik vraag je: Wordt dit door den mensch begrepen? Voelen zij op aarde waarom zij daar zijn, waarom zij „mensch" zijn? Wat „mensch" te zijn beteekent? Wat het zeggen wil dit alles te hebben ontvangen? Dat wij als God zullen worden en ons al die krachten eigen moeten maken? Dat daarvoor al die duizenden, neen millioenen planeten zijn, of wij zouden tot God niet kunnen terugkeeren? Wat moet ik hier nog aan toe voegen? Dit is toch duidelijk en dit kan de mensch volgen. Hier, André, leven menschelijke wezens en die wezens kunnen hier niet blijven. Zij allen die hier leven, zullen op de planeet aarde worden geboren. Als dit zoo is, dan is het tevens mogelijk om nog verder en hooger te kunnen gaan en wij weten, dat dit ons Hiernamaals is. Maar ook dan gaan wij verder, kunnen wij verder gaan om den hoogsten graad te bereiken, dáár waar het volmaakte Kind Gods leeft, dat naar de aarde terugkeerde, om van Zijn Almachtigen Vader, die in den Hemel is, kond te doen. Christus, het volmaakte en Goddelijke Wezen, keerde naar de aarde terug en op aarde zal ik je vertellen waarom en waarvoor Hij op den derden graad nederdaalde. Ook dat was een wet en voor het volmaakte Kind Gods een genade, om Zijn Heiligen Vader, de Alkracht, de Albezieling te mogen vertegenwoordigen. Want dat is geschied en is een genade Gods, waarvan nog zooveel menschen op aarde niets begrijpen, niets voelen, omdat zij hun eigen leven niet eens kennen en zich te pletter loopen tegen den dood die hun een halt toeroept. Op deze planeet was het voor den Christus niet moge-

lijk hun geestelijk voedsel te brengen, hier zijn ze onbewust en nog niet zoo ver, het zijn voordierlijke menschen. Dit kon alleen op aarde, was alleen daar mogelijk.
Dit is de psychische afstemming van deze planeet en allen, geen uitgezonderd, komen op aarde. De mensch op aarde zal hen aantrekken. Nog leven hier millioenen wezens en wordt hier het proces geboren worden en sterven beleefd, zooals op aarde. Je begrijpt zeker wel, André, hoeveel eeuwen er zullen voorbij gaan, voordat het laatste wezen is opgelost en op aarde een nieuw lichaam heeft ontvangen. Doch dit staat vast, dit moet en zal geschieden. Allen, niet een uitgezonderd, zijn hier geweest, wij allen waren voordierlijke wezens. Dit zijn de wonderen en geestelijke wetten van den tweeden cosmischen graad, doch op aarde zien en beleven wij andere wonderen. Daarvan zal ik je vertellen, André en alles duidelijk maken.
Wij gaan nu naar de aarde en ook hier komen wij niet meer terug. Heb je mij in alles begrepen?"
„Ja, Alcar, het is geweldig."
„Dat is het, André, doch hoogst natuurlijk. In snelle vaart zullen wij ons nu verplaatsen.
Zie, daar ginds voor je, André, dat is de planeet aarde. Op aarde heb ik je heel veel duidelijk te maken en allereerst de ontwikkeling van de planeet aarde, wil je een duidelijk beeld van het zieleleven ontvangen. Ik zal je dus het beginstadium van de aarde moeten toonen en daarvoor keer ik tot het eerste stadium van de aarde terug. Daarna ga ik je met het zieleleven verbinden, doch tevens zal ik je duidelijk maken hoe zich de astrale wereld voor den mensch en het dierenrijk verdichtte."

De ontwikkeling der aarde.

Alcar daalde naar de aarde af en André voelde zich van die andere planeet geheel bevrijd.
„Wij zullen hier plaats nemen, André. Van deze plaats af kan ik je alles duidelijk maken en gaan wij op de planeet aarde over."
In een prachtige omgeving namen zij plaats. André zag om zich heen. Hoe mooi was het op aarde, hier leefde hij nu. Ginds, ver van deze plaats verwijderd, lag zijn stoflichaam. Hoe groot waren al deze wonderen! Als dit de menschen toch maar konden aanvaarden, hoe groot zou dan hun geluk op aarde zijn. Innig dankbaar was hij, dit alles te mogen beleven.
„Waar zijn wij hier, Alcar?"
„In je eigen land. Waar wij ook zijn, steeds kan ik je met de aarde verbinden. Doch nu moet je eens goed opletten. Op onzen vorigen tocht heb ik je het stoffelijke leven duidelijk gemaakt en hoe al die planeten zijn geschapen. Toen wij op aarde kwamen, heb ik je verteld hoe het evolueeringsplan van den mensch geschiedde, maar nu gaan wij het psychische leven volgen. Het is echter noodzakelijk, dat wij nagaan hoe van het begin af de mensch zijn aardschen weg vervolgde. Ik heb je toen duidelijk gemaakt, dat de eerste planeet het moederlichaam is, die al die duizenden planeten overheerschte. Ook de aarde ontving dus van haar hare kracht, zij stond onder de directe beïnvloeding van het moederlichaam en werd door die planeet gevoed. Dat alles weet je en is je duidelijk, niet waar?"
„Ja, Alcar, volkomen."
„Dan zullen wij verder gaan en ik daal nu tot in het eerste sta-

dium af; ik ga je dus met het embryonale leven verbinden."
André voelde, dat hij diep wegzonk. De aarde verwaasde voor zijn oogen, zoodat hij ging waarnemen en zag dat de aarde zich ging verdichten. Nog was er geen leven, doch dat zou spoedig komen. Nu hoorde hij zijn leider zeggen: „Dit heb ik je op onzen vorigen tocht duidelijk gemaakt. Toch duurt het nog duizenden eeuwen, voordat de aarde zoo ver verdicht is, dat het leven een aanvang kan nemen. In dezen toestand wil ik echter niet blijven, maar ik laat je het volgende stadium zien. Doch voordat ik verder ga, zal ik je eerst een groot wonder laten zien.
Je ziet, dat de aarde zich verdicht, maar dat er van verdicht zijn nog geen sprake is. Toch is de aarde nu reeds met de astrale wereld in verbinding en wacht het bezielende leven om te worden aangetrokken. Dus van het beginstadium der aarde af trok de planeet aarde reeds het bezielende leven tot zich en dat leven zal ik je nu toonen. Ik maak je dit duidelijk, waardoor je voelt hoe innig beide levens met elkaar zijn verbonden en dat nu reeds die aantrekkingskracht in en om de aarde aanwezig is.
Begrijp je wat ik bedoel?"
„Ja, Alcar."
„Welnu, dan ga ik je verbinden en zie je de astrale wereld, de wereld dus waarin het bezielende leven leeft, dat den stoffelijken en aardschen mensch bezielt. Let dus op."
André zag duidelijk wat geschiedde en begreep wat dit tafereel beteekende. De aarde ging zich verdichten, maar om dit ontzaglijke lichaam zag hij een andere kracht, als een verdicht waas, als een wolk om de aarde heen. De planeet aarde leefde als 't ware daarin. Hij zag dit onder en boven hem, links en rechts; waar hij ook zag, daar was dit dichte waas aanwezig. De aarde zweefde als in een geestelijk omhulsel. Hij voelde hoe diep dit alles was en toch begreep hij wat zijn leider bedoelde.
Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Dit is het bezielende leven voor de aarde, maar ook dat waas zal zich verdichten en die verdichting geschiedt naarmate de aarde gereed komt. De planeet aarde was in het eerste stadium een doorschijnende massa, je hebt dit in

den tempel der ziel waargenomen, maar die doorschijnende lichtbol verdicht zich en zooals dat voor de aarde is, is dat tevens voor het bezielende leven. Dus in alles één. Die wolk die je waarneemt, is dus het bezielende leven, dat tot in het eerste stadium is teruggekeerd en daarvan heb ik je reeds verteld. Dit is voor het bezielende leven, André, doch thans zul je een ander wonder beleven, waarmee ik je ga verbinden. Bedenk, dat je dit alleen kunt voelen."

Toen zijn leider dit zeide, voelde hij een geweldige kracht door zich heengaan. Wat is dat, dacht hij? Ik word door een onzichtbare kracht overstraald en die kracht neemt mij op, verwarmt en voedt mij. „Wat is dat voor een wonder, Alcar?"

„Dat wonder komt van de eerste planeet, dus van het moederlichaam. Voel je nu dat het moederlichaam alles totstandbrengt, dat van daaruit de aarde wordt gevoed? Deze kracht is van de eerste planeet, door die krachten verdicht zich de aarde. De aarde bezat dus deze krachten niet en zou als een doorschijnende vuurbol zijn gebleven, wanneer er geen andere krachten waren die haar in haar werk steunden, want God overzag alles.

Moeten wij niet diep ons hoofd buigen voor dit gebeuren? Wij weten dat dit Gods heilig leven en licht is en dat dit licht zich verdicht door een andere kracht, door den dampkring. Doch er was een andere en overheerschende kracht die dit alles regelde en dat is het moederlichaam.

Dit, André, is om heilig ontzag te gevoelen voor dàt, wat de schepping is. Zie en voel, mijn zoon, dat dit de kracht van de eerste planeet en van al die duizenden andere planeten is. Al die planeten voeden nu de planeet aarde, want het is de aarde die een verheven taak in het Goddelijke plan heeft te volbrengen.

Dit is een groot wonder, André, maar zien wij dat wonder ook niet in de natuur? Ontvangt een tak van een boom zijn kracht niet van het geheel? Voedt de moeder niet haar kind in de eerste levensoogenblikken en is de aarde niet het kind van deze overheerschende planeet, die, als het moederlichaam op aarde, haar taak verricht? Dit is toch eenvoudig en aanvaardbaar? Dit, André,

is Gods werk en is machtig en natuurlijk. Het is een wonder van leven, van kracht en van reine liefde. Dit is Gods werk en daaruit zijn wij gekomen, zijn wij op aarde geboren. Door deze allesomvattende kracht is dit tot stand gekomen. De aarde ontving dus haar werking door deze beïnvloeding en in dat ontzaglijke gebeuren heerschte de orde van den Algeest.
God overzag alles, niets stoorde dit groote proces, want in alles ligt die groote leiding, die onfeilbare werking.
De aarde ontvangt dus haar kracht en ondergaat deze werking en tevens gaat zij het bezielende leven aantrekken. Nu is die werking bezig, straks zien wij, maar dan ga ik duizenden eeuwen verder, hoe ver de aarde is gekomen. Is je ook dit duidelijk, André?"
„Ja alles en ik dank u, Alcar."
„Je ziet, mijn zoon, het bezielende leven is gereed en wacht af. De aarde verdicht zich nu verder en straks komt de eerste verbinding tot stand, wordt het eerste leven geboren. Ik ga je daarmede verbinden en je gaat thans in een ander stadium over. Wanneer je mij niet begrijpt, zeg het mij dan en ik zal het je duidelijk maken."
André ging opnieuw waarnemen. Hij zag nu dat verdere stadium voor zich en hij begreep wat dit beteekende. Dit leven had hij op de eerste planeet waargenomen. Dit was het embryonale leven en hieruit zou de mensch worden geboren. Hij zag die onnoembare celletjes en die cellen dreven voort en waren in beweging. Een wonderlijk gezicht was het, dit weer opnieuw waar te nemen.
Hij hoorde nu Alcar zeggen: „Je ziet, dat dit een verder stadium is. Volgens den natuurlijken weg zijn er nu vele eeuwen voorbijgegaan. Ik kan je zeggen, dat dit duizenden eeuwen zijn, voordat de aarde zich zoover had verdicht dat het embryonale leven gereed was. Al die cellen zijn nu reeds door het bezielende leven bezield. Toen dit stoffelijke leven een aanvang ging nemen, daalde onmiddellijk het bezielende leven in dit kleine celletje af en dit is zooals op de eerste planeet. Maar waar het mij om gaat

en waarom ik je opnieuw deze eerste stadia duidelijk moet maken, is, dat het bezielende leven, dat wij toch als volwassen wezens op die andere planeten hebben leeren kennen, in wezen naar het eerste stadium terugkeert, om in dit leven, op aarde dus, te kunnen worden geboren. Als de goddelijke vonk en als bezielend leven daalt het innerlijke leven in het embryo af en stuwt het stofleven omhoog. Dit nu, mijn zoon, is het groote wonder en dit machtige wonder is in het moederlichaam aanwezig, bezit het volmaakte organisme op aarde, hebben wij op al die andere planeten leeren kennen.
Dat dus, daar voor je, wordt de mensch. Daarin leeft het innerlijke leven dat wij op onzen langen weg hebben ontmoet.
Het bezielende leven van dat voordierlijke menschwezen, dus de geestelijke energie, de geest, die zoo ver reeds zijn stoffelijke leven heeft afgelegd, moet den eersten graad weer aanvaarden, wil dit bezielende leven dit stoffelijke omhulsel kunnen binnen gaan. Als dit niet mogelijk was, dan zou er een stoornis zijn en het eene leven zou het andere overheerschen en tevens vernietigen. Maar het bezielende leven past zich aan dat stoffelijke kleed aan, dat in dit stadium het embryonale leven is. Ik spreek van embryo, mijn zoon, hier voor je leeft het embryo en dit is tevens in het volmaakte menschelijke lichaam aanwezig. Het wezen dus als mensch, zou dien langen weg moeten afleggen, doch wanneer het eenmaal zoo ver is gekomen, bezit dit wezen de schepping, want in het moederlichaam ligt dit wonder opgesloten. In het moederlichaam zijn die organen aanwezig, in dit wonderbaarlijke scheppingsproduct zien wij de geheele schepping terug. Wat hier dus geschiedde, gebeurt in het moederlichaam, is het scheppingswonder, is dat groote en machtige, dat wij menschen van God hebben ontvangen, God in onze handen heeft neergelegd. Ik wil hierdoor dus aantoonen, dat de mensch zijn eigen schepper is en dit van God heeft ontvangen. Wat al die planeten hebben beleefd, beleeft thans de „Moeder" op aarde. Wat daar in een billioenenproces geschiedde, geschiedt nu in het „Moederlichaam", is het persoonlijk bezit van den

mensch. Voel nu eens aan, André, denk je thans dit wonder eens in. God gaf ons alles, ik heb je dit reeds vele malen gezegd, nu echter dringt het tot ons door, nu voelen en zien wij wat dit alles beteekent. Wanneer de menschen op aarde zich verbinden, dàn André, beleven zij het „Scheppingsplan", hierin is niets veranderd. En dit gebeuren wordt door de menschen bezoedeld. Wij kennen het leven op aarde, wij aan deze zijde weten hoe daar geleefd wordt. Een duizendste van het mannelijke zaad, de kracht die dit organisme bezit, is voldoende dit ontzaglijke wonder tot stand te brengen. Dit beseft en voelt de mensch niet, dit geschiedt in onbewusten toestand, omdat de mensch zijn eigen leven, dood en geboren worden en het heelal niet kent.
Dit wonder, André, geschiedt iedere seconde op aarde wanneer twee menschen zich verbinden en de geboorte tot stand komt. Nu ga ik je een ander wonder duidelijk maken.
Je weet nu, dat het bezielende wezen van den tweeden cosmischen graad in dit celletje nederdaalt. Tot het embryonale leven keert het zieleleven terug. Wij weten tevens, dat dit innerlijke leven reeds heeft geleefd en zich daar in dat leven verschillende eigenschappen eigen heeft gemaakt. Toch, en dit is het wonder dat ik je duidelijk wil maken, behoudt het innerlijke leven al deze eigenschappen die het zich in al die eeuwen eigen maakte. Al die eigenschappen zijn in het zieleleven aanwezig en zullen ontwaken, naardat het stoffelijke organisme opgroeit. Zij behooren dat voordierlijke menschwezen toe, het is zijn eigen verkregen bezit. Dat astrale wezen, dat hier het embryonale leven beïnvloedt, is in waarheid en werkelijkheid de voordierlijke maar innerlijke mensch dien wij daar hebben leeren kennen. Voel je dit wonder, André?"
Tot het niets keert dat innerlijke leven terug en toch heeft het, wanneer wij den volwassen mensch zien, de eigenschappen die het reeds op de tweede planeet bezat. Als wij straks de eerste stoffelijke maar volwassen menschelijke wezens volgen, de aarde dus haar taak heeft volbracht, dan weten wij dat daarin het bezielende leven aanwezig is dat wij op den tweeden cosmischen

graad hebben leeren kennen. Doch nu, in dezen toestand reeds, is het eveneens aanwezig en bezielt het hier het embryonale leven. In de natuur en in al die millioenen jaren is er niets, maar dan ook niets veranderd, nog zien wij dit in je eigen tijd terug, worden op deze wijze de kinderen op aarde geboren, wordt het embryo in het moederlichaam bezield, is dit gebeuren als in het begin en het ontstaan der aarde.
Is het niet ontzagwekkend, André?"
„Ik heb er geen woorden voor, Alcar."
„Ik ga nu verder, André, volg mij en blijf je op mij instellen.
In dit blauwe waas is dus het bezielende leven aanwezig, maar wanneer nu het stoffelijke leven zich verdicht en wij vele eeuwen verder gaan, dan zien wij dat in beide toestanden een groote verandering heeft plaats gehad. Nu volgt een verder stadium en allereerst zie je de astrale wereld."
André zag wat geschiedde en zag een wonderlijk tafereel. De astrale wereld had zich verdicht. Hij zag millioenen wezens in deze geestelijke wereld. Nu voelde hij het wonder van beide levens. De planeet aarde had zich al meer en meer verdicht en in de geestelijke wereld vond eenzelfde proces plaats. Ach, hoe wonderlijk, dacht hij, hoe natuurlijk is alles.
Toen hoorde hij Alcar zeggen: „Zie je hoe wonderlijk natuurlijk alles geschiedt? Zie je dat beide levens één toestand volgen en dat het stoffelijke organisme niet verder kan zijn dan het innerlijke leven? Dit verandert allemaal wanneer wij den volmaakten stoffelijken toestand hebben bereikt, maar wanneer de bevruchting en de verbinding door den mensch geschiedt, dan gebeurt er dat, wat ik je zooeven duidelijk maakte toen ik van het moederlichaam in volmaakten stoffelijken toestand vertelde.
Toch gaat ook de astrale wereld zich meer en meer verdichten naarmate de aarde verder en verder komt en wij van het eene stadium in het andere gaan. Ik wil niet al die stadia volgen, je kent ze reeds en dit wordt teveel, maar ik zal je nu met het duizendste en tienduizendste stadium verbinden, dan kunnen wij zien wat er in die duizenden eeuwen is geschied.

„Neem waar, André."
„Wat is dat, Alcar?"
„Ik zeide je toch dat ik je met andere en volgende stadia ging verbinden. Je ziet millioenen levens. Al dat leven, dat de mensch wordt, leeft in de diepe wateren en is nu in het vischstadium gekomen. Ik ga nog wat verder en dan zien wij dat er reeds wezens zijn die den oever hebben bereikt. Let op, André."
Op hetzelfde oogenblik ging André zien. Wat voor wonder ging hij nu weer beleven? Het krioelde van wezens. Aan den oever, in het water en waar hij ook zag, waren die wezens, overal was leven. En dit zou de mensch worden, de aardsche mensch. Een ongeloofelijk probleem zag hij hier voor zich. Hij hoorde Alcar zeggen: „Nu nog eenige eeuwen verder en dan zien wij dat er reeds wezens, dus menschen op de begaanbare planeet leven. Zie daar, André."
André beefde van al die wonderen. Ja, daar waren wezens, daar leefden menschen en die menschen waren hier uit voortgekomen. Nu was de aarde reeds zoo ver, nu zag hij wat hij op de eerste planeet had beleefd, op aarde geschieden. O, welk een wonder! Hoe onbegrijpelijk voor den mensch op aarde, doch hoe natuurlijk was alles, hoe duidelijk had hij alles van het begin der schepping kunnen volgen. Een ontzaglijk probleem was nu voor hem opgelost. De eerste aardsche menschen zag hij. De eerste mensch, mijn God, hoe is het mogelijk. Innerlijk schreide hij van ontroering nu hij dit alles op aarde waarnam. In zijn diepe innerlijk voelde hij een heilig ontzag en een groote dankbaarheid voor God en voor hem die zijn leider was, nu hij dit wonderbaarlijke op de planeet aarde mocht beleven.
„Ik heb hier geen woorden voor," zeide hij tot Alcar, „ik kan geen woord zeggen, zoo heeft dit mij ontroerd."
„Ik kan mij dat indenken, André. Het is wonderbaarlijk. Dit bracht de goede aarde tot stand, uit haar binnenste kwamen al deze menschen te voorschijn. Ik was zooals jij nu bent en ik voelde mij klein en nietig toen mij dit wonder van de schepping op aarde werd getoond. Dit alles voel je heel innig, omdat je nog

op aarde leeft. Allen, geen uitgezonderd, voelen zich zoo, want wie op aarde sterft en in dit leven komt en zijn eigen leven niet wil begrijpen, dan daalt een geestelijke broeder of zuster aan deze zijde met die ongeloovige broeders en zusters naar het ontstaan van alles en van hun zelf af en dan geschiedt dat wat je thans voelt en beleeft. Dan zeggen zij niets en wordt er niet gesproken, maar zij die dit mogen waarnemen zijn verslagen, zijn innerlijk gebroken en buigen hun hoofden. Als iets den mensch overtuigt van zijn nietigheid op aarde dan is 't het ontstaan van het heelal. Wij aan deze zijde kunnen ons met het beginstadium der aarde verbinden, omdat wij, die reeds aan deze zijde leven, dat alles hebben beleefd.
Hier zijn wij geboren en toch, millioenen jaren moeten wij nog verder gaan, voordat wij het volmaakte stoffelijke kleed hebben bereikt. Zoolang duurde het nog voordat de planeet gereed was en al die stoffelijke graden van het menschelijke organisme gereed waren, zooals nu het volmaakte, je eigen stoffelijke gewaad is."
„Hoe diep, maar hoe natuurlijk is alles wat u mij toont, Alcar. Ik ben zoo dankbaar, dat ik niets kan zeggen, maar voel mijn dankbaarheid."
„Ik voel je, mijn jongen. Ook ik en alle wezens die dit mochten waarnemen waren dankbaar. Ik zeg je, André, zie naar dit wonder en voel aan wat het zeggen wil, dat God de Vader van ons allen is. Vergeet niet, dat God ons dit alles gaf en dat wij menschen uit dit proces werden geboren. Ik begrijp dat je niets kunt zeggen, want dit is zoo machtig, dat het niet in woorden uit te drukken is. Je voelt alleen de nietigheid van onze persoonlijkheid, zelfs wanneer de mensch zijn volmaakte lichaam bezit, want zie naar den mensch en volg hem, zie hoe hij leeft en Gods leven vernietigt.
Uit de aarde kwamen wij voort, uit het niets, uit dat onzichtbare dat God is.
Maar wij gaan nu verder en volgen de eerste menschen op aarde. Je ziet, André, dat er reeds menschen op de begaanbare planeet

leven. Toch is de aarde nog niet gereed, want er leven nog steeds menschelijke wezens in die wateren. Die wezens moeten eerst daaruit tevoorschijn treden en eerst dan neemt het leven op de begaanbare en verdichte aarde een aanvang. Maar in dezen tijd reeds waren er zeven graden van stoffelijk organisme. Wij zien nu het eerste en het duizendste stadium en daarin liggen al die graden die wij straks zullen terugzien, maar dan op de begaanbare planeet.
Ik ga nu weer eenige eeuwen verder. Wat gebeurde er in dezen tijd? Zij die den oever hadden bereikt, ontwikkelden zich en vermenigvuldigden zich eveneens. In die eeuwen bereikten dus die eerste stoffelijke wezens den menschelijken toestand en dat waren de voorhistorische wezens die op aarde leefden. Ik ga je dat evolueeringsplan toonen, dan kun je zien hoever zij zijn gekomen, wat je zeer wonderlijk zult vinden. Zie daar nu, we zijn dus weer eeuwen verder."
André beleefde het eene wonder na het andere. Hij zag deze menschen, maar hoe grof en ruw waren zij allen. Hij zag het mannelijke en vrouwelijke wezen en allen waren als dierlijke wezens behaard. Het waren nog dieren en toch, aan dat lichaam herkende hij den mensch. Zie, hoe krachtig dit lichaam is, maar een monster van lichaamsbouw bezat deze eerste mensch.
Dit had de planeet aarde tot stand gebracht en dat zou de mensch worden. Tot zoover was dit wonder reeds voltrokken.
„Deze menschen, André, konden verder gaan en namen de planeet aarde in bezit. Toch leefden er nog steeds menschen in die diepe wateren, die hun vischstadium nog moesten afleggen. Doch ik ga verder en wij zullen zien wat er geschiedde.
Velen van de eerste menschen, die de begaanbare planeet hadden bereikt, gingen op hun cosmischen tijd sterven, dat is dus de normale overgang, doch anderen werden door de voorhistorischt diersoorten aangevallen en in de wateren gesleurd en dienden als voedsel voor deze reusachtige diersoorten, die zooals de mensch, hier leefden. Het dier was in wezen zachtzinnig, doch de mensch maakte dit dierwezen wakker en dit was reeds op den

tweeden graad geschied. Wij hebben daar gezien hoe het menschelijke wezen het dierenrijk vernietigde en de ziel, dus van beide dier en mensch, werden door de planeet aarde aangetrokken en zouden hier worden geboren. Toen het dierenrijk op aarde ontwaakte en dit ontzaglijke stoffelijke organisme had ontvangen, ontstond er een strijd tusschen mensch en dier, die duizenden eeuwen achtereen bleef voortgaan.
Voordat ik nu verder ga, keer ik eerst naar de dierenwereld terug, want ook het dier volgde den mensch en bereikte dit stoffelijke organisme. Daarvoor moet ik je met het eerste stadium verbinden."
André voelde zich dieper wegzinken en ging waarnemen. Toen hoorde hij Alcar zeggen: „Dit is dus weer de wereld van het menschelijke embryonale leven. Wat ik je nu op de eerste planeet van het dierenrijk duidelijk maakte, geschiedde ook hier, want hier op de planeet aarde was dit een en dezelfde toestand en gebeurtenis. Ik heb je de geestelijke wereld getoond, hoe het bezielende leven zich verdichtte en daarna hoe het embryonale leven werd bezield. Nu echter zie je een ander wonder.
Daar voor je, André, zie je deze wereld en in deze wereld ligt nu tevens de astrale wereld voor het dierenrijk. Deze wereld ligt dus in de menschelijke astrale wereld, zooals op de eerste planeet en is ook hier onzichtbaar voor het menschelijk bezielende leven. Toen hier dus het eerste menschelijke „schilletje" stierf, en tot ontbinding overging, daalde uit de astrale dierenwereld het bezielende wezen af en werd na langen tijd het eerste dierwezen geboren. Doch niet één, doch tientallen van wezens, zoo nietig en klein, dat zij met het bloote oog niet eens waren te zien. En toch, na jaren, toen dit proces zich voortzette, zien wij in de wateren duizenden van deze wezens, want al die dierlijke wezens vermeerderden zich op snelle wijze. Ik ga dat niet allemaal volgen, doch je ziet dat dit wonder ook hier op aarde tot werkelijkheid kwam en dat alles van te voren gereed was. Dat reusachtige dierwezen op den tweeden graad bezielt dus het stoffelijke dier op den derden graad, de aarde. Dit was dus één gebeuren, omdat

dier en mensch verder moesten en zouden gaan. Iedere planeet schiep dus een eigen organisme, doch door het moederlichaam is dit tot stand gekomen, maar de aarde, ik heb je dat duidelijk gemaakt, verhardde en vergrootte vele diersoorten, om eens in het ware cosmische organisme over te gaan.
Ik ga nu naar het laatste stadium, waar wij zoo even waren en dan zien wij èn het dierenrijk èn den mensch terug."
André voelde dat hij terugkeerde. „Ook dit is wonderlijk en natuurlijk, Alcar."
„Inderdaad, André, een natuurwet heeft zich voltrokken.
Nu ga ik eeuwen verder en in die eeuwen zien wij dat de mensch zich vermenigvuldigde, maar tevens het dierenrijk. Ik zeide reeds, dat er een verschrikkelijke strijd tusschen mensch en dier ontstond en vele menschen werden vernietigd. De aarde verdichtte zich, de laatste wezens die in de wateren leefden kwamen te voorschijn en het leven op aarde nam een aanvang. Maar in al die eeuwen waren er reeds millioenen menschelijke wezens gestorven en keerden terug, om in den hoogsten stoffelijken graad over te gaan. Nu zien wij een geheel anderen toestand.
Op aarde leefden nu zeven verschillende stoffelijke wezens en ook in het dierenrijk waren deze stoffelijke overgangen aanwezig, doch in het dierenrijk waren deze stoffelijke graden zoo uitgebreid, omdat uit één soort vele andere diersoorten werden geboren. De hoogste stoffelijke graad van het menschelijk wezen was het donkerzwarte wezen, doch dat wezen bezat een voorhistorisch stofkleed. Maar er was nog meer.
In dien tijd, André, was er nog geen blank ras, ook dat ras moest nog worden geboren. In de eeuwen die voorbij gingen, kwam dit stofkleed gereed en opnieuw zien wij een andere aarde dan in die vorige toestanden.
In alle hoeken der aarde leefden nu menschen en deze wezens waren in groepen verdeeld. Nadat er weer eeuwen voorbij waren gegaan, ontwaakten deze wezens en tevens het dierenrijk, zoodat beide tot bewustzijn kwamen. De mensch bezat zijn voordierlijk bewustzijn en toen zij daarin overgingen, ontbrandde

die hevige strijd waarvan ik sprak. De mensch viel het dier aan en het dier den mensch. De menschelijke hartstochten ontwaakten en dit maakte het wezen, de persoonlijkheid uit. Nu ga ik weer eeuwen verder.
In die eeuwen sloten zich de menschen aaneen, omdat het dier hen daartoe dwong. Een mensch in dien tijd was ten eenenmale niet tegen het dier opgewassen, ook al waren er diersoorten die geen kwaad kenden en de menschen niet zouden aanvallen, ook dan niet, wanneer zij werden neergeveld. Doch er waren diersoorten die juist den mensch aanvielen en deze haat was reeds op den tweeden cosmischen graad geboren en bezat het dier op aarde, evenals de mensch zijn voordierlijk bewustzijn vandaar had medegebracht.
Hoe meer menschen er nu kwamen des te grooter werden de groepen, maar vooral werd de strijd op aarde heviger, doch thans niet meer tegen het dier, maar nu tegen die menschen, die in een andere omgeving waren geboren. Iedere seconde werden er nu afgeslacht. De meer volmaakte mensch sloeg die anderen, die dus dien hoogsten stoffelijken graad nog niet hadden bereikt, neer. Nu was het geen strijd meer van man tegen man, maar thans trokken zij er met honderden op uit en allen die zij tegen kwamen werden afgemaakt, dus de sterksten overwonnen. In dien tijd zien wij tevens, dat de meer volmaakte menschen zich aaneensloten, evenals de lagere graden van stoffelijke organisme en dit zien wij nog in jouw tijd op aarde terug. Ook daarin is nog geen verandering gekomen.
De eene groep viel de andere aan, maar iets ging verder en dat was de planeet aarde, die voortging om het volmaakte stofkleed af te maken. Wanneer wij thans eenige eeuwen verder gaan, dan zien wij deze stoffelijke gewaden reeds op de aarde en is het beeld van de aarde weer veranderd. Hoe hooger en verder de menschen nu kwamen, des te sterker werd de haat voor den anderen mensch, maar ook voor het dierenrijk. Die haat werd bewuster en heviger, zoodat het vooreeuwsche aspect voor goed was verdwenen.

Nu werden die groepen van menschen stammen en na langen tijd werden die stammen volkeren en traden uit die volkeren de heerschers te voorschijn. In groepen van duizenden leefden nu deze menschen over de geheele aarde verspreid. Dit, het zal je duidelijk zijn, werden nu al die verschillende rassen en volkeren en daaronder leefden reeds blanken. Dat ras ging nu overheerschen, maar ook de aarde ging verder. Wat in vroegere eeuwen een modderpoel was, verdichtte zich en ook die streken en landen werden bewoond. Over de geheele aarde vond dit plaats. De aarde zette haar moeilijk werk voort en bracht dat tot stand, waarvoor zij haar plaats in het universum had ingenomen. De menschen sloten zich nog dichter aaneen, doodden hen die zij ontmoetten en gingen tot den massastrijd over. Bij duizenden werden zij afgeslacht. De hoogere graden gingen in een hooger gevoelsstadium over, doch de lagere graden behooren alle tot de menscheneters.

In dezen tijd had de aarde voor een derde haar taak volbracht en dit was een groot wonder. Doch voor hen die in een lageren graad van stoffelijk organisme leefden en het blanke ras ontmoetten, was het tevens een groot wonder deze menschen te zien. Zij begrepen daar niets van, maar de blanken wisten met hen wel raad en vielen hen aan. De meer stoffelijk gevorderde mensch overheerschte dus de planeet aarde, maar deed dit door doodslag en geweld. Ook daarin is in al die millioenen jaren niets veranderd.

Wij zien dus niets dan dierlijk geweld, dooden en nog eens dooden, tot andere dingen waren deze wezens niet in staat, doch ook die tijd zou komen.

Eeuwen gingen er weer voorbij en in dien tijd kwam het volmaakte menschelijke lichaam gereed en wij zien, dat de zeven stoffelijke graden in hoogsten graad aanwezig zijn. Eindelijk dan was de aarde zoo ver met haar werk gereed en het beeld dat wij dan zien is het volgende.

De laagste graad van het stoffelijke organisme was het voorhistorische dierwezen, terwijl het hoogste wezen in een stoffe-

lijk organisme leefde, dat in die duizenden eeuwen die nu volgden volmaakt werd. Toen had de planeet aarde haar taak volbracht en leeren wij andere wetten kennen. Eén wet ging gestadig voort en wel het stervensproces. In die duizenden eeuwen waren billioenen menschen gestorven. Wat geschiedde er nu met al deze wezens? Wij zullen dat thans volgen, André en daarna kom ik op de ontwikkeling der aarde terug."

Het Ontstaan der Hel.

„Ik ga je thans andere wonderen duidelijk maken. Ik keer nu tot die eerste menschen terug die de begaanbare planeet hebben bereikt, want deze wezens zouden sterven. Wij volgen hen thans als geestelijke wezens, met andere woorden: ik ga tot de psychische wereld over. De planeet aarde was gereed, doch wat geschiedde er in de astrale wereld? Ook voor het innerlijke leven was er een wereld en die wereld werd als het evenbeeld der aarde, doch in een geestelijken toestand. Ik ga je daarmede verbinden."

André voelde zich wegzinken en ging waarnemen.

„Je ziet, André, er heerscht daar duisternis. De lichtende sferen waarin wij thans leven, waren er nog niet, want de mensch bezat nog geen innerlijk licht, de innerlijk geestelijke mensch moest nog worden geboren. Maar nu moet je eens goed opletten. De eerste menschen, wanneer zij op aarde gingen sterven, keerden naar de astrale wereld terug en wachtten daar af om opnieuw te worden aangetrokken. In dien tijd gebeurde er niets anders dan geboren worden en sterven, terugkeeren naar de aarde, om op aarde in een ander stofkleed over te gaan. Want al die wezens, het bezielende leven dus, moesten dien weg volgen om den volmaakten stoffelijken toestand te bereiken en zij zouden zoo vaak terugkeeren tot die afstemming was bereikt. Deze wezens, dat zal je toch duidelijk zijn, konden niet verder gaan, omdat zij geen bestaanswereld hadden veroverd en eerst in dat verdere hoogere stadium van de aarde zoo ver zouden komen. Zij zouden op aarde terugkeeren om het hoogste stoffelijke orga-

nisme te ontvangen, eerst dan hadden zij hun aardschen kringloop volbracht.
Nog heerscht er dus duisternis en dit is de astrale wereld die wij op den tweeden graad hebben leeren kennen en waarmede ik je heb verbonden. In niets is er dus verandering gekomen, althans in de astrale wereld, in al die duizenden eeuwen is de geestelijke wereld niet veranderd, omdat de innerlijke mensch nog niet zoo ver was. Is je dat duidelijk, André?"
„Ja, Alcar."
„Dan ga ik nu eeuwen verder. Toch was er werking, gebeurde er iets in de astrale wereld, waarvan niemand iets wist. In de astrale wereld ontstond een andere wereld. Die wereld werd uit den mensch geboren. Ik zal je dit proces duidelijk maken en dan leeren wij de hel kennen.
Ik heb je duidelijk gemaakt, dat de mensch in zijn stoffelijken toestand op aarde verder ging en ontwaakte en dat ontwaken beteekende haat, hartstocht en verdierlijking. Iedere zonde die zij deden, iedere fout die de mensch beging, door anderen het leven te ontnemen, door al die verschrikkingen dus, verdichtte zich de astrale wereld en dit werd de hel. In die wereld bouwde zich door haat, hartstocht en geweld een tweede wereld op en die wereld werd de bestaanswereld voor hen, die hun kringloop der aarde hadden volbracht. Ik ga nu eenige duizenden eeuwen verder en toon je dan wat in dien tijd geschiedde.
Zie en neem waar, André."
„Mijn God, wat is dat, Alcar?"
„De hel, André, de hel in het leven na den dood. De mensch is bezig zich een hel te scheppen en in die eeuwen heeft zich de astrale wereld verdicht."
André zag een andere wereld in deze duisternis. Hoe is het mogelijk dacht hij. „Was dit niet te voorkomen, Alcar?"
„Neen, mijn jongen."
„Leven hier reeds menschen?"
„Neen, nog niet, die komen straks, wanneer dus de menschen den hoogsten stoffelijken graad hebben bereikt."

Mijn God, wat verschrikkelijk, dacht André. „U zegt, dat de astrale wereld, de hel dus, op den mensch wacht?"
„Ja, André, dit was niet te voorkomen. Helaas, de duisternis wacht. Dit zou de hel worden in het leven na den dood en die bouwde zich de menschen zelf op. Want de mensch is in een bewustzijnstoestand overgegaan, het innerlijke leven heeft zich dat eigen gemaakt. De hel werd dus uit den mensch geboren, maar God wilde dit niet. God gaf den mensch alles, Zijn eigen leven, doch de mensch is het die dit tot stand bracht. Ik zeide reeds, op aarde werd het bewuste kwaad geboren en de mensch schiep dit. Voel je dit alles, André?"
„Wanneer ik u duidelijk heb begrepen, Alcar, dan voel ik beide werelden. De eerste astrale wereld is de natuurlijke wereld, als ik het zoo mag zeggen, maar onbewust, die andere wereld is bewust."
„Inderdaad, zoo is het. Want de mensch moet verder en hooger en al is dit de hel, toch is deze wereld een hooger stadium dan de wereld van het onderbewuste. Eens zou het aardsche einde komen. Het innerlijke leven werd bewust, heeft een dierlijk bewustzijn bereikt en stemt zich af op iets, wat na den aardschen dood de geestelijke bestaanswereld zou zijn. Wij hebben deze duistere sfeer als de hel leeren kennen, een wereld dus van bewustzijn. Toch waren beide werelden één, doch de eene voor de andere onzichtbaar. Nu ga ik weer eenige eeuwen verder en zul je zien hoe de hel zich verdichtte."
André ging dat volgende stadium waarnemen. Hoe kan het, dacht hij. Hij zag een bergachtig landschap. Dit was de hel, de schaduw van de werkelijkheid. Dit was de bewuste geestelijke wereld, doch de hel in het leven na den dood, de duisternis aan gene zijde.
„Leven hier nog steeds geen menschen, Alcar?"
„Neen, nog niet, eerst duizenden jaren later."
„Wat verschrikkelijk vind ik dit, Alcar. Moest de mensch eerst door het kwaad om het hoogere leven te bereiken? Lag dit in het scheppingsplan vast? Was dit de bedoeling van God?"

„Je stelt mij daar zeer veel vragen, mijn zoon, maar alle menschen zullen zich die vragen stellen, wanneer zij de stoffelijke en geestelijke schepping niet kennen. Ja, mijn jongen, was dit alles noodig? Waarom al dat kwaad als de mensch een goddelijk wezen is? Luister goed, dan zal ik je dat duidelijk maken.
In de eerste plaats gaf God den mensch, wat ik je reeds vele malen zeide, Zijn eigen leven. In dit alles ligt dus Gods reine liefde. Van het eerste oogenblik af is dit zoo geweest, want in het eerste stadium was Gods heilige liefde aanwezig en de mensch ontving die liefde, ontving alles en kreeg een eigen wil. Op al die planeten was dit nog onbewust, hier op aarde echter zou de mensch bewust worden. Toen dit geschiedde, wij hebben dit kunnen volgen, vergat de mensch zichzelf en slachtte Gods eigen leven, dat in dier en mensch aanwezig is, af. De mensch begreep dus niets van zijn Goddelijke afstemming. Doch hij moest zichzelf leeren kennen. De mensch ging van den eenen toestand in den andere over, doch in al die levens vergat hij zichzelf en doodde. Door hartstocht en verdierlijking verdichtte de astrale wereld en dat verdichtingsproces nam op schrikbarende wijze toe. In deze wereld zou de mensch leven, wanneer hij op aarde den hoogsten stoffelijken graad had bereikt en daar ging sterven. Dan trad de innerlijke mensch dit leven binnen, doch eerst dan, wanneer hij zijn aardschen en stoffelijken kringloop had volbracht. Voel je wat dit zeggen wil, André?"
„Wanneer ik u duidelijk heb begrepen dan voel ik, dat deze wereld moest komen of de mensch stond in zijn ontwikkeling stil en dan was er van verder en hooger gaan geen sprake."
„Heel goed, André, zoo is het. De innerlijke mensch moest verder, kon niet meer in de wereld van het onbewuste afdalen, hij was bewust, al was dit een dierlijke afstemming. Zijn innerlijke leven stemde dus op een andere wereld af en deze wereld is de hel in het leven na den stoffelijken dood."
„Nu begrijp ik het, Alcar."
„Prachtig, dan ga ik verder. Je vraag was, kon de mensch dit voorkomen? Was dit Gods bedoeling? Moest de mensch door

het kwaad om de goddelijke sferen te bereiken? Doch nu vraag ik je, kan de mensch het goddelijke in eenige eeuwen bereiken? Dit alles is de goddelijke Liefde, die hij zich eigen moet maken. Is dit in een kort aardsch leven mogelijk? Is dit in tien of twintig, zeg honderden levens mogelijk?
Zie om je heen, André. Zie omhoog en naar beneden, zie rechts en links, zie de sterren en planeten en zie alles wat in het universum leeft en stel je dan de onzichtbare werelden eens voor, die de mensch zal leeren kennen. Dat alles is God. Wij menschen moeten dit leeren kennen en ons eigen maken. Is het echter de moeite niet waard om daarvoor te leven en je geheel te geven? Dit moeten de menschen verdienen en in volle liefde aanvaarden, want dat is Gods wil, daarom zijn wij goddelijk. God openbaarde zich in den mensch en in al het leven, doch de mensch vernietigde dit leven. Daardoor schiep hij zich een anderen toestand, voor hem duisternis en koude, leed en smart en dat heeft God niet gewild, doch Hij wist dat Zijn kinderen zich zouden vergeten. De mensch zou bewust worden en er zijn millioenen levens noodig om den allerhoogsten graad te bereiken.
Moest de mensch dus door het kwaad om de goddelijke sferen te bereiken? Ik hoop dat je dit duidelijk is.
Ook ik stelde die vragen en al mijn zusters en broeders aan deze zijde, maar nu weten wij, dat wij het zelf waren, die de hel tot stand brachten. Juist door al dat leed, die duisternis en koude, André, zouden wij ontwaken en ons later geluk begrijpen en waardeeren. Door al die ellende zouden wij ons zelf leeren kennen en hoe dit geschiedde zal ik je straks duidelijk maken. Nogmaals, God wist dit alles en liet ons begaan, God had niets meer te geven, alles, alles hebben wij in het eerste stadium ontvangen. Zegt dit niet alles: „God had niets meer te geven”? Op één planeet leeft nu al dat leed, al die diepe menschelijke ellende. Alleen op aarde kent men al die verschrikkingen, maar daarna komt er hemelsch geluk, doch dan heeft de mensch dat verdiend, is hij bezig tot God terug te keeren en heeft hij reeds een langen weg afgelegd.

Nogmaals vraag ik je: Is het niet de moeite waard daarvoor te moeten leven? Voor al dat ontzaglijke geluk op aarde te moeten zijn en die duizenden levens te moeten beleven? De menschen hebben alles zelf in handen, André en zij zullen dat aardsche leven gaan begrijpen, wanneer zij daar geestelijk bewust worden en zich deze bewustwording gaan eigen maken. God straft niet, kan niet straffen, maar de mensch straft zichzelf. God schiep hemel en aarde, doch de mensch schiep de duisternis. De mensch werd de schpper van licht en duisternis en zou in die beide werelden leven na zijn aardschen dood Dan verder en hooger naar het volmaakte, terug naar de bron vanwaar wij zijn gekomen.
Is je ook dit duidelijk, André?"
„Ik heb alles begrepen, Alcar en ik buig mijn hoofd voor al deze waarheden."
„Ik dank je, dan gaan wij verder, want ik heb je nog meer te toonen en duidelijk te maken.
Het dierwezen keerde dus naar de aarde terug en tevens de astrale mensch. Op aarde werd niets gedaan dan gevochten en toch, naarmate de mensch vorderde, ontwaakte het intellect en werd het één uit het andere geboren. Ik ga dus weer op de stoffelijke wereld over. Op aarde leefden de menschen in holen, doch wij zien nu veranderingen komen. Wanneer wij het aardsche leven volgen, dan zien wij dat zij daar vorderingen hebben gemaakt. Voor hun gezamenlijken strijd hadden zij van hout en steen wapenen gemaakt en na die wapenen kwamen er andere nuttige uitvindingen. Het eene ras was echter verder dan het andere. Er waren reeds, zooals je weet, blanken en dit ras werd door de planeet aarde verfraaid, tot dit stofkleed den hoogsten graad had bereikt.
Dan vinden zij iets uit om zich tegen het dierenrijk te beschermen. Toen het vuur was ontdekt, gingen zij tot andere dingen over en kwamen er hutten, die er reeds langen tijd waren, doch alleen in den hoogsten stoffelijken graad. Je ziet daaruit, dat de innerlijke mensch ontwikkelde en zich voor andere dingen ging

interesseeren. Ook voor het land kwam er nu interesse en wij zien dat zij hun akkers gingen bebouwen. Dat alles wees op vooruitgang en dit ging zoo steeds verder. Nu eerst werd de mensch zich bewust van zijn kunnen en kracht en kreeg hij andere gevoelens. Toch bleef hij dien voordierlijken bewustzijnstoestand behouden. Doch vele eeuwen later zien wij opnieuw een andere wereld.

Uit het eene werd het andere geboren, zooals ik reeds zeide en dit ging verder. Een God kenden al deze menschen niet en van godsdiensten wisten zij dus niets af. Doch er kwam gevoel en met dat gevoel het geloof, ook al was dit voor hen angst, de angst voor de elementen. Wanneer de natuur in opstand was, waren deze wezens onrustig, vooral toen er velen omkwamen en door de elementen werden vernietigd. Maar niet alleen door de elementen, doch het moederlijke gevoel ontwaakte eveneens in een hoogeren toestand en bewustwording en uit dat gevoel werd een geloof geboren, ook uit angst om dàt, wat haar lief was, te mogen behouden. Je voelt nu, André, hoe ver de innerlijke mensch reeds is gekomen.

Door hun angst om te worden afgemaakt, vielen zij neder en wanneer dit den vijand deed verdrijven, was het een andere kracht die boven hun eigen kunnen was verheven. Dit bracht een geloof tot stand en alle rassen, de hoogere rassoorten dan, voelden hierin een andere macht dan zij als bezit droegen en kenden.

In latere tijden waren er weer andere dingen waar zich deze menschen aan vastklampten. De grondslag voor hun primitieve geloof kwam dus uit hun angsten en beven voort. Wanneer ik je nu het beeld van de aarde eeuwen later toon, dan is er alweer veel veranderd.

De aarde onderging nu de verschillende tijdperken. Alles wat op aarde leefde veranderde, alles wat leefde op het land en in 't water, onderging die stoffelijke en tevens innerlijke evolutie. De verschillende rassoorten sloten zich meer en meer aaneen en al die graden van stofleven verspreidden zich over de aarde. Nu

waren er millioenen wezens van iedere soort op aarde aanwezig en leeren wij andere wetten kennen.

Toen de menschen op aarde zoo ver waren gekomen, was nog steeds de hel in het leven na den dood leeg. Nu was die graad bereikt, hadden millioenen wezens hun kringloop der aarde volbracht en zouden straks sterven. Doch hun innerlijke leven was een voordierlijke toestand. De mensch had zich in al die eeuwen niets eigen gemaakt, maar zich uitgeleefd en zijn hartstochten bot gevierd. Het eene na het andere leven hadden zij ontvangen. In het eene leven hadden zij hun medemenschen afgeslacht, in duizenden andere levens deden zij niet anders en toch, steeds en steeds weer ontvingen zij een ander stoffelijk gewaad, totdat zij het schoone volmaakte stoffelijke lichaam hadden ontvangen. Daarin leefde hun ik, een dierlijk wezen, maar in dat wezen lag tevens de goddelijke afstemming. Nog was er geen innerlijk bezit en toch ging ook dat allerlaatste aardsche leven in hartstocht en verdierlijking voorbij. Want waar men zag, overal leefden dier en mensch tezamen. Hun gevechten op leven en dood gingen door, de lagere broeders en zusters werden afgemaakt, zoodat dus de hoogste graad heer en meester op aarde was, waartoe deze menschen behoorden.

Dan kwam hun einde op aarde en traden zij een andere wereld binnen.

Je voelt zeker wel, André, dat dit de eerste menschen der hel waren, menschen die niet meer tot de aarde konden terugkeeren, omdat zij hun stoffelijken kringloop hadden volbracht en zij door die andere wereld werden aangetrokken. In dit geval de duistere sferen, de astrale wereld, of de hel in het leven na den dood. Nu hadden deze wezens zich van de wereld van het onbewuste bevrijd en traden een bestaanswereld binnen. Op den tweeden cosmischen graad hebben wij hierover gesproken. Nu zul je dat alles eerst kunnen begrijpen.

In korten tijd groeide dit aantal angstwekkend, want er kwamen iedere seconde menschen naar gene zijde. Wie zijn stoffelijken kringloop nog niet had volbracht, keerde dus naar de aarde terug

en trad, wanneer hij daar zou sterven, de wereld van het onbewuste binnen. Van nu af zien wij in de hel, dus in het leven na den dood, verschillende geestelijke werelden en wel deze: In de eerste plaats kennen wij de duisternis of de hel, dan de wereld van het onbewuste en tevens de astrale wereld voor het dierenrijk. Ook het dierenrijk heeft zijn eigen astrale wereld en die wereld, waarin de bezieling leeft voor het dierwezen, was er reeds van het begin der schepping. Ook voor den mensch is die astrale wereld er steeds geweest, ik heb je dit op den eersten cosmischen graad duidelijk gemaakt. Doch thans is het innerlijke leven bewust geworden en ging de mensch in een hooger stadium over, in dit geval de hel in het leven na den dood. Maar ook de astrale dierenwereld heeft zich verdicht, ook die wereld is veranderd, omdat die voorhistorische diersoorten in andere diersoorten overgingen. In wezen is het dus zooals voor den mensch in beide werelden, zoowel de stoffelijke als de geestelijke wereld.

Nu het volgende, André, maar vraag mij alles wanneer je mij niet begrijpt, eerst dan kunnen wij de menschen, die in de duisternis leven, volgen.

In het begin van de schepping heerschte er duisternis. Die duisternis was in wezen energie en die energie God. Onzichtbare energie dus, die zich verdichtte in zonnen, sterren en planeten en in menschen en dieren zich openbaarde. Maar al dat leven is God.

In de duisternis nu, de hel, zijn sferen, dus voor den mensch verschillende werelden, en toch, hier gaat het mij om, is hier het Al aanwezig. In die duisternis dus leeft God, doch de mensch is zich daarvan nog niet bewust. God is onzichtbare energie, God is licht en duisternis. God leeft dus achter en in dit alles, want wanneer dit niet zoo was, konden dieren en menschen niet verder en hooger komen. Wij hebben kunnen volgen, dat het eene door het andere ontwaakte en openbaarde en toen de mensch eenmaal bewust werd, ging hij in andere werelden zien, omdat dit goddelijke leven nog steeds niet de bron van al het leven,

waartoe het behoort, heeft bereikt. Dus, André, er is voortgang mogelijk, er moet voortgang zijn, of wij menschen stonden in ontwikkeling stil en waren voor hooger gaan afgesloten. Voel je wat ik bedoel, André?
Wij staan nu voor een groote gebeurtenis, want hoe is er nu verandering gekomen? De mensch heeft een bewustzijnstoestand bereikt, doch leeft in de duisternis en weet van hooger gaan niets af. Doch in deze duisternis is het goddelijke licht, leeft God, is het Al, zijn de goddelijke sferen. Is dit nu niet onbegrijpelijk? Kun je dit voelen, André?
De mensch moet dus ontwaken, moet hooger en hooger gaan en dit geschiedde. Ook dit ontwaakte in den mensch, hij ging zien en voelen en ging zichzelf leeren kennen. Doch dat leeren kennen duurde eeuwen, want eeuwen lang ging de mensch nog door, het kwade te zoeken, maar aan alles kwam een einde, ook aan de duisternis waarin zij, de eerste menschen, binnentraden. In al die eeuwen zien wij dat er vele stoffelijke, maar tevens vele geestelijke wonderen zijn geschied. Maar wat deden zij die hier binnentraden? Wij zullen hen volgen.
Heb je alles begrepen, André?"
„Ja, Alcar, ik ben ontroerd door de werkelijkheid."
„Dat kan ik mij voorstellen. Wie Gods schepping op de natuurlijke wijze leert kennen, wie de natuurwetten voelt en beleeft, buigt zich diep voor al dien eenvoud, al die onfeilbare wetten en ziet daarin het goddelijke doel. Hij ziet en voelt dat het zoo moet zijn, dat dit de ware werkelijkheid is. Nu ga ik je van andere wonderen vertellen.
Deze menschen die, zooals ik zeide, wakker werden, want allen vielen in slaap en die geestelijke slaap was diep, zoodat er jaren volgens aardschen tijd voorbij gingen, zagen en beleefden dat zij leefden. Ik heb je in de hel al die toestanden duidelijk gemaakt, je weet dus dat, wanneer de mensch op aarde sterft, hij in een bewusteloozen toestand hier aankomt.
Toen de eerste wezens uit hun diepen slaap ontwaakten, sprongen zij op en renden als krankzinnigen in die duisternis rond,

wisten en begrepen niet dat zij dood waren en op aarde waren gestorven. Zij voelden en betastten zich en vroegen zich af, waarom er toch steeds die diepe duisternis heerschte.
Waar is de sterrenhemel, waar is het licht, dat zonnelicht en alles wat toch tot de aarde behoort? Waar zijn wijzelf? Zoo vroegen die eerste menschen, die de duisternis hebben bevolkt, zich af. Zijn wij in leven, zijn wij dood en waar zijn al die menschen, onze vaders en moeders, zusters en broeders, kortom alles wat tot de aarde behoort? Maar in hun duister leven kwam er licht en dat licht beteekende, dat zij niet alleen waren. Duizenden, neen millioenen traden die duisternis binnen en allen vroegen zich datzelfde af, wat zich ook nog in jouw tijd de mensch af vraagt, die daar sterft en dit leven binnentreedt. Allen, geen uitgezonderd, ik bedoel hen die den hoogsten stoffelijken toestand hadden bereikt, traden de hel in het leven na den dood binnen. Verwondert je dit niet, André?"
„Neen, Alcar, want zij droegen immers geen licht."
„Heel goed, mijn zoon, je volgt mij in alles, ik dank je. Neen, er was nog geen licht, maar de mensch zou de schepper worden van het licht, want, ik heb je ook dat zooeven duidelijk gemaakt, de mensch bezit de Goddelijke afstemming. In den mensch ligt wat Gods eigen leven en licht is, doch zij waren nog niet zoo ver. Wat geschiedde er echter aan deze zijde, dus in de astrale wereld? Hier eenmaal in hun dierlijk leven wakker en bewust, zwierven al deze menschen rond en gingen in elkaar over. In een verschrikkelijk leven gingen zij nu over, want in hen lag hartstocht en geweld, zij stonden alleen open voor het kwaad. Hier waren alleen mannen en vrouwen, kinderen waren er niet, want hier konden alleen volwassen menschen leven, omdat zij die afstemming hadden bereikt. Wat zij in het stoffelijke leven konden bereiken, deden zij hier ook, want zij droegen innerlijk geen geestelijk bezit, zij beleefden opnieuw al die hartstochten, vielen elkander aan en sloegen neer wat in hun bereik kwam. Hier in de duisternis, André, leefden zij zich opnieuw uit en was hun leven dus als op aarde.

Dat ging geruimen tijd voort, maar toch kwam voor velen hier een einde aan. Deze menschen, die diep aan hetgeen zij eens hadden gekend dachten en verlangden, voelden zich plotseling uit hun toestand, hun duisternis, hun hel weggetrokken. Het was een andere kracht, die sterker was dan zijzelf, een kracht die hen aantrok en hen opnieuw op aarde bracht, doch thans als de astrale mensch. Maar voor hen bleef het duisternis, want er was nog geen licht in hen. Door den stoffelijken en aardschen mensch, die één en dezelfde afstemming bezat, werden zij aangetrokken en de astrale mensch ging, of hij wilde of niet, in dit innerlijke leven over en beleefde daar een nieuw leven. Deze wezens werden dus door den innerlijken doch stoffelijken mensch op aarde aangetrokken. Voel je thans, André, wat zou geschieden, wat er uit voortkwam en wat er werd geboren?"
„Gingen zij in den aardschen mensch over?"
„Ja, dat geschiedde, maar er is nog meer."
André dacht lang na en zeide: „Zij beleefden wat de mensch beleefde, Alcar."
„Heel goed, André, maar er is toch nog iets anders."
Opnieuw dacht André na, doch hij kwam er niet achter en hij zeide tot zijn leider: „Ik weet het niet, Alcar."
„Je bent eerlijk, mijn zoon, doch je had het moeten weten.* Wat heb ik je op onze voorlaatste reis duidelijk gemaakt?"
„Ach, ja, dat ik daar niet aan dacht. Nu weet ik het, Alcar."
„Je ziet, je moet denken en voelen, anders komen wij niet verder. Ik doe dit, omdat ik wil dat je al deze geestelijke wetten zult leeren kennen, ook in je aardsche leven, dus straks wanneer je weer in je stoffelijke organisme leeft. Dan is dit van groote waarde voor je, want je ziet en voelt dan door al deze wetten heen en dat is geestelijke wijsheid. Let dus goed op en vraag het mij als je het niet begrijpt.
Nu ontstond op aarde de bezetenheid en werd de krankzinnigheid geboren. Uit het eene groeide het andere, uit het vorige kwam een ander wezen te voorschijn en dit was voor den mensch

*Zie: Zielsziekten van gene zijde bezien.

op aarde bezetenheid en krankzinnigheid. Want de astrale geest werd door die aardsche wezens aangetrokken en de gevoeligsten gingen in die geestelijke wezens over en waren bezeten.
Een ziekte, een geestelijke ziekte was er dus geboren en die geestelijke ziekten zullen er blijven, zullen zoolang doorgaan het menschelijk wezen ten gronde te richten, totdat er op aarde en aan deze zijde geen slechte menschen meer zijn. Dan houden die ziekten en deze verschijnselen op en is er geen bestaansmogelijkheid meer. Dan vinden menschen geen menschen meer, om hen van deze wereld af in bezit te nemen en voelt en werkt iedere ziel voor het goede. Is je dit nu duidelijk?"
„Het is verschrikkelijk, maar alweer natuurlijk, Alcar."
„Je ziet, de astrale mensch ging opnieuw in zijn dierlijke leven over en bracht nu op aarde hel en verschrikking. Je weet hoe zij zich met de aardsche menschen kunnen verbinden, ik heb je dat duidelijk gemaakt. In dezen tijd was het leven op aarde verschrikkelijk, maar nu nog, in je eigen tijd, is het niet anders. Nog is deze afschuwelijke ziekte op aarde en velen gaan ten onder, omdat zij voor het kwaad open staan. Stel je nu die hel in het leven na den dood en op aarde voor. Geen uitgezonderd of allen werden beïnvloed. Het leven op aarde ging verder, de menschen sloten zich aaneen en in en om hen leefde de astrale mensch. Het was een geestelijke en stoffelijke chaos. De mensch op aarde werd opgezweept, want in hem leefden deze demonen en nu eerst barstten haat, hartstocht en verdierlijking los, wat niet te beschrijven is.
De mensch op aarde stond in vuur en vlam. Door het helsche wezen aangespoord, vergat het zich als nog niet was voorgekomen. Bij duizenden werden de menschen vernietigd en vele vrouwen werden van haar innerlijk beroofd en bezoedeld. Dit alles is niet meer zoo na te gaan, doch die tijd, zooals de mensch toen voelde en zoo diep in de modder was afgedaald, kan niet meer terugkomen, ook al vindt de mensch in jouw tijd dat het kwaad overheerscht. Dit was afschuwelijk.
Hoe is echter de mensch in jouw tijd? Zij denken dat er geen

einde aan komt. Zij, die het goede zoeken, voelen de verschrikking van die enkelen die duizenden levens in handen hebben, die anderen met en door hun ideeën verblinden, alsof zij de ware profeten zijn. Maar dat is aardsch, is stoffelijk, is tijdelijk, dat moet en zal geschieden, omdat de mensch op aarde in zijn eigen wildernis leeft en het gevoel niet bezit om aan een hooger leven te beginnen. Wij beiden hebben dat van deze zijde af gevolgd. Ik heb je aan deze zijde, door al die reizen die wij tezamen hebben gemaakt, aangetoond, dat de mensch schuld is aan zijn ondergang en dat hij, ook al voelt hij op dit oogenblik anders dan die demonen, zoo heeft gehandeld. In duizenden levens, ik verzeker je dat dit in het grijze verleden verborgen ligt, maar dat wij hun aan deze zijde kunnen toonen, hebben zij duizenden en duizenden levens afgeslacht, waren verdierlijkt evenals zij, die nu op de planeet aarde van zichzelf een heerscher hebben gemaakt. Doch deze wezens denken nu anders te zijn, maar zij kennen haat, hartstocht en geweld, slachten hun medemenschen af. Maar ik weet het en duizenden aan deze zijde weten het, evenals zij die in de sferen van licht en in het Al teruggekeerd zijn, dat al die tijden zullen voorbijgaan, al die ellende zal oplossen, wanneer de individueele mensch ontwaakt en in zijn eigen omgeving tracht een sfeer te scheppen, zooals God van ons allen het zoo gaarne wil. Doch zij zijn niet anders, ook al is hun haat, hun leven niet zoo slecht als van al die anderen. In deze tijden waren de menschen geen wilden, maar zij waren als duivels. Die geestelijke monsters beleefden op aarde eenzelfde leven zooals zij in het stoffelijke kleed hadden beleefd.
Zoo was de arme aarde in dien tijd en het was een verschrikking. Wanneer zou daar een einde aan komen? Nog is er geen uitzicht, doch ook dat zal komen, doch eerst duizenden eeuwen later.
Doch de aarde ging door en stoorde zich niet aan al die wezens die op haar oppervlakte leefden. Zij stuwde het stoffelijke gewaad omhoog en verfraaide het, maar hoe schooner dit menschelijke kleed werd, des te afschuwelijker werd het innerlijke

leven. Nu zien wij, André, hoe ver dat stoffelijke gewaad is en hoe ver het innerlijke leven ten achter is. Maar hoe ver was het stoffelijke gewaad het bezielende leven vooruit? Dit was niet meer in te halen, want die kloof is in geen duizenden jaren te overbruggen. Dit alles geschiedde, moest geschieden, want de innerlijke mensch zou ontwaken.
Die millioenen wezens, die naar de aarde waren teruggekeerd, zouden ontwaken. Zij zagen en beleefden vele mogelijkheden om op aarde opnieuw te kunnen leven, hun hartstochten te kunnen botvieren en juist hierdoor leerden zij andere wetten kennen. Want wat geschiedde?
Door al die dingen die zij beleefden, ontwaakte er iets in hen, zoodat zij die belevenissen gingen begrijpen. Door hen, wat tevens nog in jouw tijd op aarde geschiedt, werden er kinderen geboren. Zij beleefden wat zij zich wenschten, want er leefden millioenen menschen op aarde die eenzelfde leven als zij wilden beleven. Voor moord, hartstocht, geweld, verdierlijking stonden al die aardsche menschen open en deze trokken hen aan, omdat zij één afstemming hadden. Op deze wijze beleefden zij verschillende hartstochten. Wanneer het dan daarna in hen stil werd, het vuur van hartstocht was gedoofd en zij waren verzadigd, dan stonden zij voor andere dingen open en hielpen de menschen op aarde voor het één of ander.
En zie, hoe verbaasd waren zij, dat hetgeen zij den mensch hadden ingeblazen, de mensch deed en daar naar handelde. Dit was nu niet het kwaad, maar het was iets wat in hun leven waarde had. Wanneer zich dus deze menschen hadden uitgeleefd, dan gingen zij die menschen beschermen, beangst als zij waren, dat zij in andere handen zouden overgaan. Doch uit dit alles, je voelt het zeker, uit al die ellende en verdierlijking, al die haat en hartstocht, werd het goede geboren. Langzaam maar zeker groeide er iets in hen en zij zagen en beleefden, dat, wanneer zij voor het geluk van de menschen op aarde gingen zorgen, hen voor vele andere dingen gingen beschermen, want ook dit was mogelijk, er meer licht was. Dan was er iets dat hen niet zoo

koud en droevig deed stemmen. Er was iets dat hen verwarmde, hen opbeurde en hen verlichtte.
Van dat oogenblik af ontwaakte in deze wezens de innerlijke mensch. Doch niet alleen door hetgeen ik je zeide, niet alleen door al die dingen die zij in het goede volbrachten en den mensch die zij konden bereiken daartoe aanspoorden, doch er was iets anders, dat diep in hen lag en waardoor zij zouden ontwaken. Dat was de goddelijke vonk, de goddelijke afstemming, want het leven zou verder gaan, zij leefden immers in het Al, ik maakte je dat duidelijk, het leven zou hooger en hooger gaan en dit hooger gaan ging de mensch voelen en beleven.
In dit wezen was er nu iets dat het voortstuwde, wat zij zelf wakker hadden gemaakt, omdat er in de diepte van den mensch een kern en een kracht ligt, die de verbinding en de afstemming op onzen Vader in den Hemel is. Dat gingen zij wakker maken en dat stuwde hen voort, daardoor gingen zij ontwaken en daardoor ontwaakte de innerlijke mensch. Bij al die millioenen wezens, een ieder in zijn eigen toestand, nam dit proces een aanvang. Langzaam maar zeker gingen zij dit voelen, want wanneer zij, zoo ik reeds zeide, goede dingen voor de menschen op aarde deden, dan was het in hun wereld niet zoo koud en donker meer en was het alsof daar in die verschrikkelijke hel toch iets aanwezig was wat hen deed verwarmen. En dat wilden zij bezitten, daarop gingen zij verder.
Toch verzwakten die gevoelens telkens weer en opnieuw gingen zij tot dat dierlijke leven over, weer zogen zij de menschen leeg en maakten hen af, brandde het opnieuw in de diepte van hun zieleleven en voelden zij zich als tevoren. Toch gingen en moesten zij verder en weer begonnen zij aan dat andere leven, maar ook telkens keerden zij tot hun vroegere leven terug.
Dat vallen en opstaan bleef nog duizenden jaren doorgaan. Toch ontwaakten deze menschen en een strijd tegen het goede en het kwade in hen had een aanvang genomen. Reeds waren er die niets dan het goede zochten, die op aarde de menschen tot het goede aanspoorden, ook al waren die stoffelijke wezens zich

daarvan niet bewust. Zoo gingen er vele, vele eeuwen voorbij. Duizenden jaren leefden deze zielen in de duistere sferen en waren in het leven na den dood. De astrale wereld verdichtte zich, zooals ik je reeds zeide, op schrikbarende wijze.
Het leven op aarde ging van het eene tijdperk in het andere over. Waar men ook zag en waar menschen leefden, daar heerschte verschrikking, hel en duivel was los gebroken. Een ieder zocht naar bezit en ieder menschelijk wezen leefde zich uit. Vergelijk deze wereld met die waarin je leeft en zeg mij dan of er iets is veranderd. Nog zien wij dit op aarde, nog maakt de één den ander af en steelt men elkanders geluk. In de grijze oudheid is het geboren en nu, nu wij en de aarde billioenen jaren oud zijn, is de mensch nog in niets veranderd en leven op deze planeet voordierlijke wezens in menschengedaanten. Nog is er geen liefde, nog voelen en kennen zij zichzelf niet en weten niet, dat zij billioenen jaren op weg zijn en naar de goddelijke sferen terug zullen keeren. Nog worden wij uitgelachen wanneer wij van een eeuwig voortgaan spreken en loopt de mensch zich tegen het raadsel „dood" te pletter. De mensch haalt zijn schouders op voor geestelijke wetten en diepten en waarheden, ja voor al deze dingen, al deze waarheid, die toch diep, heel diep in hen ligt.
Mijn God, wanneer gaan zij voelen dat Gij niets dan Liefde zijt? Hoor mijn gebed, voel mijn liefde, gij mensch der aarde, ik zou niet kùnnen liegen, geen wartaal kunnen spreken, dit, wat hier aan deze zijde leeft, is uw eigen verleden, uw leven en goddelijke afstemming. Maar waar moet dat heen, wanneer zij dezen weg blijven volgen? Toch komt ook eens aan al dat leed, al die krankzinnigheid een einde, omdat er dan geen slechte menschen meer zijn.
Niet alleen, André, dat zij tegen al de onbekende ziekten streden waarvan men ook nu op aarde niets weet, doch deze menschen hadden met duizenden andere dingen en ellende te kampen, waardoor het leven op aarde een hel was. De één vergiftigde den ander en aan alles was gebrek. Niemand bezat iets wat zij op aarde konden achterlaten, er was geen bezit, want in niets waren

zij geestelijk begaafd. Ook dat kwam, doch duizenden eeuwen later.
Is het je duidelijk wat voor een chaos er op aarde heerschte? En dat deze tijden nergens mede te vergelijken zijn?
Nog is er leed, smart en ellende op aarde, doch alles is anders, zoo heel anders dan in dezen tijd. Zoo deed de mensch en dat waren wij, André, ik en gij en de engelen aan onze zijde. Dat waren onze eerste levens op de planeet aarde. Toch kwam hierin verandering, doch het duurde lang voordat zij, die reeds die innerlijke warmte hadden gevoeld, opnieuw ontwaakten. En er waren er velen die dit hadden gevoeld en beleefd, want uit iederen graad traden millioenen wezens te voorschijn. Voel je wat dit beteekent?"
„Ja, Alcar."
„Welnu, al die menschen leefden over de aarde verspreid en begonnen aan een hooger leven en om hen heen ging het nu veranderen. Dit is het oogenblik dat de sferen van licht worden geboren en de mensch werd de schepper van het licht.
De mensch de schepper van het licht, voel je wat dit beteekent? In dit wezen lag deze kracht, lag die ontzaglijke waarheid. De mensch deed het goede en zocht naar dat wat hem innerlijk verwarmde. Eeuwen later werd dit proces bewaarheid, want wat zien wij, wanneer wij eeuwen verder zijn?
Rondom hem kwam er licht. De goede dingen die zij op aarde voor de menschheid deden en tot stand brachten, bouwden in den geest een andere wereld op en dat werden de sferen van licht."

De mensch als de schepper van het licht.

„Door iedere goede daad dus, die de mensch op aarde en in de sferen deed, veranderde toen zijn innerlijke leven, de omgeving en zijn eigen bezit. In hem kwam licht, in hem ontwaakte de geestelijke mensch. Daaraan werkten zij voort. Zoo groeide dit licht en in en om zich namen zij dit waar. De innerlijke mensch ging licht uitstralen, ging ontwaken en ging liefde voelen voor al het leven. Hoe meer goede daden zij deden, des te sterker werd dit licht en omstraalde het hun omgeving. Het heerlijke gevoel om voor anderen iets te kunnen doen stemde hen gelukkig. Nu waren zij waardig den naam mensch te dragen. Nu waren zij kinderen van God en voelden allen hoeveel zij hadden goed te maken. Doch zij gaven zich geheel en offerden zich voor de lijdende menschheid op.
De mensch keerde naar het gouden licht terug, maakte zich dat gouden licht eigen, wat wij in den tempel der ziel hebben waargenomen. Je voelt en je ziet, André, uit dat gouden licht zijn wij gekomen en zouden daarin terugkeeren. Dat licht zouden wij ons eigen moeten maken, Gods eigen liefdevolle uitstraling ging de mensch verdienen. De openbaring Gods nam nu in den mensch een aanvang, want deze menschen begrepen nu dat zij verder en hooger konden gaan. Daarvoor zouden zij zich inspannen, zij begrepen nu hoe zij moesten leven en de dienende mensch werd geboren.
Toen de eerste lichtflitsen doorbraken, openbaarde God zich en het scheppingsplan, waarvan ik je heb verteld, nam een aanvang. Voor hen, voor al deze menschen beteekende dit, dat zij

zij geestelijk begaafd. Ook dat kwam, doch duizenden eeuwen later.
Is het je duidelijk wat voor een chaos er op aarde heerschte? En dat deze tijden nergens mede te vergelijken zijn?
Nog is er leed, smart en ellende op aarde, doch alles is anders, zoo heel anders dan in dezen tijd. Zoo deed de mensch en dat waren wij, André, ik en gij en de engelen aan onze zijde. Dat waren onze eerste levens op de planeet aarde. Toch kwam hierin verandering, doch het duurde lang voordat zij, die reeds die innerlijke warmte hadden gevoeld, opnieuw ontwaakten. En er waren er velen die dit hadden gevoeld en beleefd, want uit iederen graad traden millioenen wezens te voorschijn. Voel je wat dit beteekent?"
„Ja, Alcar."
„Welnu, al die menschen leefden over de aarde verspreid en begonnen aan een hooger leven en om hen heen ging het nu veranderen. Dit is het oogenblik dat de sferen van licht worden geboren en de mensch werd de schepper van het licht.
De mensch de schepper van het licht, voel je wat dit beteekent? In dit wezen lag deze kracht, lag die ontzaglijke waarheid. De mensch deed het goede en zocht naar dat wat hem innerlijk verwarmde. Eeuwen later werd dit proces bewaarheid, want wat zien wij, wanneer wij eeuwen verder zijn?
Rondom hem kwam er licht. De goede dingen die zij op aarde voor de menschheid deden en tot stand brachten, bouwden in den geest een andere wereld op en dat werden de sferen van licht."

De mensch als de schepper van het licht.

„Door iedere goede daad dus, die de mensch op aarde en in de sferen deed, veranderde toen zijn innerlijke leven, de omgeving en zijn eigen bezit. In hem kwam licht, in hem ontwaakte de geestelijke mensch. Daaraan werkten zij voort. Zoo groeide dit licht en in en om zich namen zij dit waar. De innerlijke mensch ging licht uitstralen, ging ontwaken en ging liefde voelen voor al het leven. Hoe meer goede daden zij deden, des te sterker werd dit licht en omstraalde het hun omgeving. Het heerlijke gevoel om voor anderen iets te kunnen doen stemde hen gelukkig. Nu waren zij waardig den naam mensch te dragen. Nu waren zij kinderen van God en voelden allen hoeveel zij hadden goed te maken. Doch zij gaven zich geheel en offerden zich voor de lijdende menschheid op.

De mensch keerde naar het gouden licht terug, maakte zich dat gouden licht eigen, wat wij in den tempel der ziel hebben waargenomen. Je voelt en je ziet, André, uit dat gouden licht zijn wij gekomen en zouden daarin terugkeeren. Dat licht zouden wij ons eigen moeten maken, Gods eigen liefdevolle uitstraling ging de mensch verdienen. De openbaring Gods nam nu in den mensch een aanvang, want deze menschen begrepen nu dat zij verder en hooger konden gaan. Daarvoor zouden zij zich inspannen, zij begrepen nu hoe zij moesten leven en de dienende mensch werd geboren.

Toen de eerste lichtflitsen doorbraken, openbaarde God zich en het scheppingsplan, waarvan ik je heb verteld, nam een aanvang. Voor hen, voor al deze menschen beteekende dit, dat zij

zich van de duisternis hadden bevrijd en dezen langen weg hadden afgelegd. Toen dan ook de eerste lichtflitsen doorbraken, veranderde het aspect der aarde. Zij, deze menschen, die in die duisternis hadden geleefd, zagen nu door hun eigen licht hoe ver de aarde was gevorderd. In al die millioenen jaren waren zij geestelijk blind, nu begrepen zij het stervensproces en het geboren worden op aarde en duizenden wetten in het leven van den geest. Zij die reeds zoo ver waren gekomen, onderwezen hen die deze hoogte nog niet hadden bereikt. Zij behoorden reeds tot de geestelijke zusters en broeders der sferen.
De meer gevorderde mensch in het aardsche leven die daar ging sterven, kon nu worden afgehaald en naar de plaats van zijn bestemming gebracht. Je voelt zeker, André, dat men alleen hen kon halen, die hun kringloop der aarde hadden volbracht. Zoo werd iedere mensch naar zijn geestelijke afstemming gebracht. Hoe meer wezens den hoogsten stoffelijken graad hadden behaald en innerlijk zich iets hadden eigen gemaakt, hoe meer veranderde het sferenbeeld. Want ook op aarde, in het stoffelijke leven, leefden menschen die thans het hoogere gingen zoeken. Er kwamen nu steeds meer menschen in de eeuwigheid aan, die hun aardschen kringloop hadden volbracht. De menschen bouwden aan de sferen, aan hun geestelijke woning en toch, de eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer zouden nog moeten worden geboren, want nog waren zij niet zoo ver. Het licht dat hun eigen bezit was, was als het schemerland aan deze zijde, die sfeer dus, waarvan Gerhard vertelde.* De geestelijke wereld werd echter geboren. Rondom hen kwam gewas, de geestelijke sferen gingen zich verdichten, want ook de sferen moesten eenzelfden weg volgen, zooals alles den natuurlijken groei had beleefd.
Alweer zien wij duidelijk, André, dat het één zich door het andere openbaarde en alles, in de geheele schepping, één weg te volgen had en dat daarin geen verandering is gekomen, ook nu niet, nu de mensch bewust is. En wanneer ik nu weer eenige eeuwen

*Zie: Zij die terugkeerden uit den Dood.

verder ga, dan zien wij dat de eerste sfeer tot stand is gekomen. Je weet, deze sfeer is het evenbeeld der aarde. Hier aan onze zijde werd deze wereld uit den innerlijken mensch geboren en dit werd, zooals je reeds weet, het Hiernamaals.
Nu ga ik opnieuw eenige eeuwen verder.
Wat wij nu zien is wonderbaarlijk. De eerste sfeer kwam tot stand en ging reeds in een anderen toestand over, dat de tweede sfeer zou worden. In het leven na den dood bezat een ieder die deze hoogte had bereikt een geestelijke woning en naarmate zij vorderingen maakten, zagen zij dat het uiterlijk in gelijken tred ook verder ging zich te verfraaien. Niet alleen dus hun eigen geestelijke organisme, doch tevens alles wat om hen leefde werd schooner en reiner. In alles kwam leven en zoo leerden zij de geestelijke wetten kennen. Zij volgden de ontwikkeling der natuur en leerden daardoor. Nu ontwaakte het kunstgevoel en bouwde men tempels en gebouwen. Deze hoog afgestemde wezens, die in den geest bewust waren geworden, werden zich tevens bewust van de hoogere krachten in den mensch en de eene kunst na de andere werd geboren.
In de sferen, in de verschillende tempels en gebouwen die men hier nog bezit, kunnen wij het beginstadium van den mensch, het binnentreden in de geestelijke wereld en hoe dit alles geschiedde, volgen. Niets is er verloren gegaan, ook hier ligt alles vast.
Het aardsche en geestelijke leven ging verder en naarmate de tijd verstreek, zien wij alles, op aarde en in het leven van den geest, veranderen. Millioenen wezens, allen van de aarde, die daar hun stoffelijk kleed hadden afgelegd, hielpen mede en bouwden voor zich een eigen woning en eigen sfeer, doordat zij voor anderen iets deden.
Ik zal je thans, voordat ik verder ga, een ander wonder vertellen. Zij, die in de sferen van licht waren en zich gereed maakten om hun zusters en broeders, die zouden komen, te kunnen ontvangen, beleefden een wonderbaarlijk iets. In de sferen was er iets, dat voelden zij duidelijk, dat niet volmaakt was. In hun volle concentratie letten zij daar niet zoo op, doch toen het sfe-

renbeeld veranderde, de menschen ook daar een taak te volbrengen hadden, al waren de meesten van hen in de sfeer der aarde werkzaam, zagen zij een zeer schoon tafereel, een wonder van God.
Van het begin der schepping af bleven de dieren het begaafde cosmische en goddelijke wezen volgen, waren beide wezens steeds bijeen. Zij, die dit beleefden, vielen neder en schreiden van ontroering. Rondom hen, mijn zoon, waren vogels en zij zongen hun lied van blijdschap en geluk. Het dier had zijn duizenden stadia afgelegd en had, evenals de mensch, de geestelijke sferen bereikt. Hoe ontzaglijk was dit beeld! Hoe groot de genade voor mensch en dier, want beide waren zoo ver gekomen. Het dier kende geen haat meer, had al die organismen beleefd en de hoogste diersoort had de geestelijke afstemming bereikt. Zij daalden neder en zetten zich op de handen van hun hoogere zusters en broeders. Mijn God, welk een geluk, wat een wonder en genade! Nu voelden zij eerst wat er op aarde was geschied. Een goddelijk probleem was opgelost. Ook het dier ging verder en hooger en zou met hen gaan om den goddelijken weg te volgen.
Hoe was het echter op aarde? Op aarde was er niet veel veranderd. Daar werd nog steeds gevochten en leefden de menschen zich uit. Ik ga evenwel in den geest verder en dan zien wij hoe de mensch de goddelijke sferen bereikte.
De mensch, die eenmaal zoo ver was gekomen, bleef doorgaan te dienen en door te dienen veranderden de sferen en hun eigen verkregen geestelijk bezit. Na de eerste kwam de tweede sfeer tot stand en in die sferen groeiden en bloeiden boomen en bloemen, maar hoe hooger de menschen kwamen, des te schooner werden de sferen en alles wat in en om hen leefde. Het innerlijke licht, dat de mensch zich had eigen gemaakt, overstraalde anderen, de geestelijke woningen straalden het innerlijke bezit van den mensch uit en tempels en gebouwen kwamen tot stand. Velen brachten hun kennis en geluk op aarde en daar kwam de eene uitvinding na de andere tot stand. Het leven op aarde had een aanvang genomen en de intellecte wereld ontwaakte. Doch

wij volgen den geestelijken mensch en zoo zien wij hoe sfeer na sfeer werd geboren en veroverd. Millioenen, zooals ik reeds zeide, bouwden daaraan mede, allen droegen bij aan hun eigen bezit en dit bezit werden de bestaanstoestanden, sferen dus die een ieder toebehoorde.
Langzaamaan zien wij sfeer na sfeer tot stand komen. Steeds verder ging de mensch, steeds hooger en mooier werd het sferenbeeld. De eene sfeer ontstond door de andere en ook in het leven van den geest kwam dus het eene uit het andere voort.
Het universum zien wij nu ook veranderen, in wezen dan het heelal van den geest. Was de geestelijke hemel in de eerste sfeer zooals op de aarde, de tweede sfeer was de eerste ver vooruit en de derde sfeer was alweer schooner, doch de vierde kon men niet vergelijken met de drie eerste sferen, zoo schoon en verheven was deze.
Zij, die dus de vierde sfeer hadden bereikt, voelden nu heel duidelijk dat zij geheel van de aarde vrij waren en dat niets stoffelijks meer in hen was. Zij voelden tevens, dat zij in het Al leefden en die Goddelijke krachten in en om hen waren en dat zij zich deze eigen moesten maken. Deze wezens keerden niet meer naar de aarde terug, want zij konden zich in de sferen nuttig maken. Er was ook daar heel veel te doen. Onderwijl kwamen er leermeesters, die van het aardsche en geestelijke leven een studie hadden gemaakt. Zij onderrichtten de anderen, die straks met een taak naar de aarde zouden terugkeeren, omdat zij wisten wat de menschheid op aarde het noodigst moest bezitten. Aldoende kwam dus het eene uit het andere voort. Millioenen wezens waren er nu op aarde, die de menschheid aanspoorden om het goede te zoeken.
In de sferen ging de mensch ook verder en zoo zien wij de vijfde, zesde en zevende sfeer tot stand komen. In de zevende sfeer is het bezit van den mensch reeds in een goudachtig licht veranderd. In die sfeer zien wij nu het evenbeeld van het gouden Goddelijke licht en dat licht had de mensch zich eigen te maken. Dit geestelijke en goddelijke licht zou worden zooals wij in het be-

gin van de schepping, in het openbaringsproces, hebben mogen waarnemen. Dat zou de mensch zich eigen moeten maken en ook dat geschiedde. In de sferen zien wij thans een ander beeld. In alle sferen, van de duisternis af, waren de sferen bewoond en aan deze zijde leefden billioenen wezens.
Hoe ontzaglijk was het licht uit den zevenden hemel, want na de vierde sfeer zijn de sferen geestelijke hemelen. Hoe groot was reeds het geluk van den mensch, die daar leefde en toch, nog vier cosmische afstemmingen hadden de menschen zich eigen te maken, wilden zij de goddelijke sferen binnengaan. De menschen, die in de zevende sfeer waren aangekomen en daar hun taak hadden volbracht, maakten zich nu gereed om van hun zusters en broeders afscheid te nemen. Zij, die daar een taak hadden verricht, droegen die taak aan anderen op. De Mentors gingen hooger en met hen millioenen anderen. Een andere planeet, een ander zonnestelsel wachtte hen op. Maar ook het ontstaan der geestelijke sferen duurde millioenen jaren.
Je voelt zeker wel, dat er voor hen geen duisternis meer heerschte en dit alleen voor de planeet aarde is. Zij hadden zich van de duisternis bevrijd en de hoogste geestelijke afstemming bereikt. Dit beteekende het einde van den derden cosmischen graad en zij zouden door den vierde worden aangetrokken. Nu wachtte hen groot geluk en dat geluk zouden zij in een stoffelijken toestand bezitten. Ook zij hadden eerst overgangen, dus planeten, die met den vierden cosmischen graad in verbinding waren, te beleven. De astrale wereld was een wereld van licht en in die lichtende onzichtbare wereld werden de geestelijke menschen aangetrokken, zij waren de bezielende wezens voor het stoffelijke organisme, dat zij daar zouden ontvangen. Deze onzichtbare wereld noemen wij de mentale gebieden. Doch in dat leven, zooals ik reeds zeide, ontvingen zij rein geluk, een toestand waarvan de mensch op aarde zich geen denkbeeld kan vormen. Je zult hen echter zien, maar eerst wanneer wij aan onze volgende reis beginnen.
Eenmaal daar aangekomen, beleefden de menschen het inner-

lijke leven, dus eenzelfde gebeuren als zij van het begin der schepping af hadden beleefd. Op den vierden cosmischen graad, een planeet, was dus een stoffelijk embryo gereed, maar de ontwikkeling van die planeten, de werking en het ondergaan van het bezielende leven, is zooals wij in de schepping hebben leeren kennen. Hoe lang het verdichten van den vierden cosmischen graad duurde, kan ik je niet zeggen, ik kan al die krachten niet voelen. Wat ons bekend is, hebben wij van de cosmische Meesters ontvangen, wat je in den tempel der ziel duidelijk is gemaakt. Het aantrekken en het overgaan op die planeten, André, je voelt dit zeker, ook daarin is niets veranderd, kon niets veranderen, omdat dit voor het geheele universum is. Toch moet daar alles anders zijn geweest, omdat het bezielende en innerlijke leven een billioenenweg had afgelegd en den geestelijken bewustzijnstoestand had bereikt. Doch alles wat tot den stoffelijken en geestelijken toestand behoorde, een deeltje van de schepping vertegenwoordigde, had maar één weg te volgen en dien weg hebben wij in de eerste drie graden kunnen volgen.
Ik ga je thans in eenige flitsen het „uiteindelijke" duidelijk maken, dat is, toen de mensch het „Goddelijke" binnentrad.
Iedere cosmische graad, althans van den derden graad af, ik heb je dat duidelijk gemaakt, bezit een eigen zonnestelsel. Van de aarde zijn deze zonnestelsel niet zichtbaar en ook daarover hebben wij op onzen vorigen tocht gesproken.
Toen de menschen nu den vierden cosmischen graad hadden bereikt en het leven daar een aanvang had genomen, verdichtte zich de vijfde cosmische graad en was ook de zesde cosmische graad in wording. Wij hebben dit proces in de eerste drie cosmische graden kunnen volgen. En nu wij weten, dat de schepping zoo is, moeten wij aanvaarden, dat al die hoogere planeten eenzelfde ontwikkeling hebben moeten volgen, om het bezielende leven dat in aantocht was te kunnen ontvangen. Het was dus niet mogelijk, André, dat de zesde cosmische graad vóór den vierden of derden graad gereed was, daar dit een storing zou veroorzaken. Want hoe zou het leven een aanvang kunnen

nemen, wanneer wij weten, dat in het verdichtingsproces het scheppingswonder ligt? Juist in die eerste verdichtingsuren moest dit geschieden, gaat het bezielende leven in het embryo over. Op den eersten cosmischen graad heb ik je dit alles duidelijk gemaakt en dit is, zooals ik zooeven zeide, het scheppingswonder.
In dit alles ligt Gods oneindige wijsheid, het is het goddelijke wonder, dat je op deze reis hebt leeren kennen. Zoo geschiedde met alle volgende graden, de mensch trad den zevenden graad binnen, om daarna in het Al binnen te treden.
Wij hebben dit, zooals je weet, van de cosmische Meesters en wel uit den zevenden graad ontvangen. In den tempel der ziel is je door mijn Meester Cesarino daarvan verteld. Je ziet, André, dat de mensch één weg heeft te volgen en dat alles — dit is dus voor het geheele universum — zich aan één doel heeft aan te passen, alles één werking heeft te ondergaan en volgen moet en dat die werking het evolueeringsplan van den mensch is. Dit is, zooals je ziet, voor het stoffelijke en geestelijke leven één. Wij hebben dit aan deze zijde kunnen volgen, want toen de eerste geestelijke sfeer gereed was, volgde de tweede sfeer en dit proces zien wij in de geheele schepping. Het eene ontwaakte door het andere, uit het vorige ontstond een andere wereld, een ander mensch, een nog hoogere afstemming. Steeds hooger ging het menschelijke wezen en trad het Al binnen.
De mensch, als goddelijk wezen, had nu zijn einde bereikt, de mensch was in het goddelijke teruggekeerd, had bewust van het universum bezit genomen en was als God. Van dit oogenblik af was Gods schepping volbracht, was Zijn heilig leven in het goddelijke teruggekeerd.
Zie nu dien langen weg eens, André. Hoeveel billioenen jaren zijn er voorbijgegaan? Ik kan dat getal niet meer uitspreken. Nu was het universum bevolkt, geen sfeer, geen plaatsje, of er was leven. De laagste toestand was met den hoogere in verbinding en zoo zien wij vervolgens alle met elkander in verbinding komen. Toen dit geschiedde, wist de mensch in die hoogere sfe-

ren of hemelen, dat er menschen leefden in een stoffelijk maar goddelijk geluk, zoo intens, dat zij hun geluk niet konden omvatten. Zij wisten tevens, dat er op de eerste drie cosmische graden menschen leefden, die dien langen weg hadden te volgen, die in leed en smart, duisternis en koude leefden. Thans kwam de eene na de andere verbinding tot stand, het eene na het andere bericht door, want in de hoogste sferen waren de Meesters met hen mentaal, dus van gevoel tot gevoel, zooals ik je leid, verbonden. Is het dan zoo vreemd, dat wij dit alles weten en dat wij ook weten, dat er alleen op aarde leed en ellende is en dat de mensch zich dat zelf schept? Voel je thans, André, dat de mensch de schepper van licht en duisternis is? God gaf ons alles, wij bezielen en beleven al die hemelen en keeren daarna tot de bron van al het leven terug.

Kun je niet dankbaar zijn nu je dit alles weet en is het leven dan nog zoo verschrikkelijk? Wij moesten alleen leed en ellende beleven, omdat wij dit zelf tot stand brachten en dit alles hadden goed te maken. God wilde dat leed niet, maar God wilde dat wij dàt, wat wij anderen aandeden, goed zouden maken, want met al die schulden en zonden zouden wij geen lichtende sferen kunnen binnengaan, omdat wij daar zouden bezwijken. Wat moet ik hieraan nog toevoegen? Alleen nog dit, dat zij die de goddelijke sferen hadden bereikt, daar zullen blijven en dat al die millioenen planeten eeuwig een plaats in het universum zullen blijven innemen.

Ook het dier kwam tot ons en nu leven daar goddelijke wezens in een goddelijk geluk, dat ik onmogelijk kan vertellen of beschrijven. Ook wij zullen daar eens komen, daar wacht het goddelijke ons.

In de goddelijke sferen wist men waar leed en ellende werd geleden en dat de aarde de planeet was van goed en kwaad. Men wist daar, dat er iets voor de aarde moest worden gedaan, om den mensch van een God van Liefde te overtuigen. Ook dit geschiedde.

Onze hoogste Meester, Jezus Christus, werd op de planeet aarde

geboren en wij kennen Zijn leven en weten hoe Gods volmaakt Kind daar werd ontvangen.
Maar ik ga nu weer terug naar de aarde en wij zullen zien wat daar is geschied. Wonderlijk is nu het beeld der aarde, in die billioenen jaren is er heel veel veranderd. Doch wanneer wij weten hoe lang het duurt voordat de mensch zich van zijn toestand en verlangens heeft bevrijd, dan voel je tevens, dat zij nog niet veel verder konden zijn, ook al waren er menschen in dien tijd, die het goddelijke hadden bereikt. In de hoogste sferen was er geen struikelen meer mogelijk, met een vast doel gingen zij schrede voor schrede omhoog. Op aarde was dit echter heel anders. Er waren er die de sferen van licht hadden bereikt, maar er waren er tevens die nog steeds op de tweede planeet leefden en op aarde zouden worden geboren. Nu nog, in jouw tijd, je weet het, leven er zelfs op de laatste overgangen nog menschen, die eerst op den tweeden graad moeten overgaan en dan door de aarde worden aangetrokken. Eerst dan beginnen zij dien langen weg te bewandelen.
Wij zien de aarde in dat millioenenproces veranderd terug. Er zijn steden gekomen, er zijn duizenden uitvindingen gedaan en dat alles hebben zij op aarde van den geestelijken mensch ontvangen. Niets is er op aarde of wij hebben het daar gebracht, omdat het bezielende leven door alle stof heenziet en denkt en de lijdende menschheid wil helpen. Duizenden dingen zijn door ons aan de aarde gegeven. Op onzen volgenden tocht zul je ook dat beleven en zien, dat alle kunst, muziek, schilder- en beeldende kunst, van deze zijde komt en dat er wezens weer met een taak naar de aarde terugkeerden, daar dus opnieuw werden geboren om dat, waarvoor zij kwamen, op aarde achter te laten. Op onzen volgenden tocht zal ik je daarvan vertellen, want ook ik en millioenen anderen behoorden tot die uitverkorenen, die begenadigden, om iets schoons op aarde te mogen brengen.
In dien tijd nu groeide het geloof en kwamen de profeten op aarde, waarvan de Bijbel spreekt. Ik ga die tijden niet na, want dit zou te veel worden.

Nog steeds zien wij niets dan strijd op aarde, doch tevens werd het intellecte wezen geboren. Nu was de aarde en waren de menschen zoo ver, om het geloof van God te ontvangen. Je weet zeker reeds wat er zou geschieden? Christus zou op aarde worden geboren. Christus daalde uit den Goddelijken Hemel neder en werd op aarde geboren. Zijn heilig leven is ons bekend, men sloeg het volmaakte Kind Gods aan het kruis.

„Mijn God, mijn Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen." Dit kon het volmaakte Kind Gods zeggen! En God vergaf het hun. Jezus Christus wist, dat hij werd omgebracht, —toch aanvaardde Gods rein en volmaakt Kind Zijn taak.

„Kent gij uzelf, gij menschen der aarde? Weet thans, dat Jezus Christus tot u kwam en Zijn dood uw redding is. Ziet op naar dit alles en aanvaardt, ik kom uit Zijn naam tot u, uit Zijn naam. Hebt lief en voelt aan, dat alles wat ik zeide, zoo is. Eén goede daad iederen dag, één goede gedachte, dan reeds helpt u Hem, onzen Meester Jezus Christus en tevens ons, die naar de aarde terugkeerden, om u als zusters en broeders te overtuigen van uw geestelijk en cosmisch leven. Legt af al uw fouten en hebt lief, de eeuwigheid wacht u, u en uwe geliefden."

Christus, mijn zoon, keerde naar Zijn eigen sfeer terug. De mensch echter heeft zijn Vader van Liefde leeren kennen, maar toch weten wij hoe men op aarde leeft en Zijn heilig leven bezoedelt. De mensch wilde vergeten en opnieuw stortte hij zich in een poel van modder en ellende en vergat zichzelf.

Dit is het beeld van de aarde en dit alles behoorde tot het verleden. Thans ga ik in je eigen tijd verder. Heb je mij nog vragen te stellen, André?"

„Neen, Alcar, ik heb u in alles begrepen. Hoe dankbaar moeten wij op aarde zijn, dit te hebben mogen leeren kennen."

„Inderdaad, mijn jongen. Zij, die dit alles voelen, zullen dankbaar zijn voor alles wat hun van gene zijde wordt gebracht.

Nu gaan wij naar de eerste stoffelijke afstemming en zullen zien hoe nu nog op aarde alles is, wij gaan in die zeven graden van stoffelijk en innerlijk leven over."

Het voordierlijke menschelijke bewustzijn.

„Zwevende zullen wij ons voortbewegen, André. Wij gaan naar de oerwouden. Daar leven menschen in den eersten stoffelijken graad en ook hun innerlijke leven heeft deze afstemming. Wij gaan dus thans in je eigen tijd over en verder.
Nog is er geen verandering in al die menschelijke stoffelijke en innerlijke graden gekomen. Nog heerscht er op aarde goed en kwaad en worden die eerste graden veracht. Geen blanke zal zich met hen, die zich in die duistere en donkere gewaden bevinden, vergelijken. Zij zijn de heerschers op aarde, maar weten niet, dat allen Gods eigen kinderen zijn en dat ook zij, die donkere wezens, straks dien stoffelijken graad zullen bereiken. Alleen gaan er duizenden jaren voorbij, doch het moet gebeuren. Geen kind Gods staat achter het andere wezen, noch wordt het eene wezen boven het andere bevoorrecht. Eens wordt de bedelaar rijk op aarde, eens zien wij keizers en koningen in een bedelaarsgewaad. Doch daarvan weten zij niets, want het ligt diep in hen, in dat onbegrijpelijke zieleleven ligt dit alles verborgen.
Zie, ik ben reeds waar ik wilde zijn. Wij bevinden ons in het oerwoud, André. Hier leven menschen en kinderen van God."
André zag deze menschen. Wild en woest waren zij. O, hoe begreep hij deze afstemming, hoe kende hij hun innerlijke leven en de diepe beteekenis van dit alles. Hoe wonderlijk volmaakt is de schepping.
„Deze menschenkinderen zijn als zij, die op den tweeden graad leven, doch hun stoffelijke organisme is anders dan zij daar be-

zitten. Vandaar komen zij naar de aarde en daalt het zieleleven in dit organisme neder. Billioenen jaren is de aarde oud en nog, je hebt dat beleefd, leven op aarde deze menschen. Er zijn zelfs menschelijke wezens die men niet eens kent, die nog geen hoogsten stoffelijken graad, het blanke ras, hebben gezien. Overzie nu eens al die graden, al die planeten en al die billioenen jaren, ga na wat ik je op onzen eersten tocht duidelijk maakte, wat je van het begin der schepping af hebt waargenomen, dan zie je, André, dat deze menschen nog op aarde zijn, dat zij geen God in den Hemel, geen Vader van Liefde kennen en dat alles eerst in een hoogeren graad, wanneer zij dien hebben bereikt, zullen leeren kennen. Dit voordierlijke maar menschelijke wezen is een kind van God en dit proces hebben wij gevolgd. Zij leven zooals de mensch op den tweeden cosmischen graad aan gevoel bezit. Maar dáár hebben zij een voordierlijk monsterachtig lichaam en daarom kan ik van voordierlijke maar menschelijke afstemming spreken. In al die duizenden eeuwen is dit lichaam tot dat, wat zij nu bezitten, ontwikkeld. Je hebt dat kunnen volgen. Ook zij leven in groepen verdeeld. En is dit nu niet merkwaardig? Waarom leven deze wezens zoo, waarom zonderen zij zich af van al die andere stammen? Deze behooren toch tot het donkergekleurde ras en dat is het eerste cosmische stadium van den derden graad. Dit hebben wij leeren kennen, André, het is nog steeds als in het beginstadium van de planeet aarde. Dit zien wij in jouw tijd dus terug en het gaat verder, want nog is die eerste stoffelijke graad niet uitgestorven. Dit zal eerst dan geschieden, wanneer er op den tweeden graad geen menschen meer leven."

„Waar komen zij aan, Alcar, of waar gaan zij heen, wanneer zij op aarde sterven?"

„Deze vraag had je mij niet moeten stellen, André, je had deze nu zelf kunnen beantwoorden. Naar de wereld van het onbewuste, André, daar gaan zij heen."

„Moeten ook zij niet verder? Is het voor hen reeds mogelijk het Hiernamaals binnen te treden?"

„Deze wezens leven eerst in den eersten stoffelijken graad en er

zijn er zeven. Wat dit beteekent zul je nu voelen en begrijpen. Zij, deze menschen, keeren naar de wereld van het onbewuste terug en zullen opnieuw worden geboren. Is je dit duidelijk?"
„Ja, Alcar, ik had het moeten weten. In de wereld van het onbewuste leven dus al die graden bijeen?"
„Ja, André, dat moet wel zoo zijn, want er is maar één wereld van onbewust leven, waarin het zieleleven leeft om het stoffelijke organisme te bezielen. Aan deze zijde kennen wij maar één wereld en daarin leeft dit leven om door het stoffelijke wezen te worden aangetrokken. Maar in die wereld liggen al die verschillende afstemmingen, van den laagsten tot den hoogsten graad, dat de geestelijke afstemming is."
„Weet u hoevele malen deze menschen in den stoffelijken toestand moeten terugkeeren, Alcar?"
„Neen, dat kan ik niet vaststellen. Ik zeide reeds, dat de mensch daarvoor duizenden malen naar de aarde terugkeert en voor het innerlijke leven is dat ook niet te peilen. Het terugkeeren op aarde, André, daaraan kan de mensch niets veranderen. Wanneer de aarde als kringloop niet is volbracht, dus is afgelegd, dan trekt ons òf het stoffelijke leven aan, òf wij moeten terug, totdat de geestelijke wereld ons aantrekt en wij dus innerlijk zoo ver zijn gekomen."
„Hoe wonderlijk is toch alles, Alcar."
„Het is alles machtig en natuurlijk, André. De mensch echter kan zich daarvan geen denkbeeld vormen, doch wij allen hebben het beleefd en een ieder zal dit beleven. Hieraan is niets te veranderen. De aarde trekt voor haar eigen stoffelijke kleed de innerlijke bezieling aan en dat innerlijke leven kan niet hooger gaan, omdat het met de aarde in verbinding is. Dat is een onfeilbare wet en dat hebben wij reeds van het begin der schepping af kunnen volgen. Geen mensch, geen dier ontkomt hieraan. Allen zullen terug en moeten terug, omdat zij stoffelijk of geestelijk nog niet zoo ver zijn gekomen."
„Wanneer deze menschen omkomen, Alcar, wat toch zoovele malen op aarde geschiedt, wat gebeurt er dan?"

„Waarom stel je die vraag, André?"
„Ik dacht: wat zou er geschieden als deze menschen er niet meer waren en toch de bezieling er was en wachtte om te worden geboren, of als de mensch die wezens heeft afgeslacht, of zij verongelukken door een natuurramp, want dat is toch mogelijk?"
„Laat ik je eerst zeggen, dat dit verongelukken en omkomen niet mogelijk is. Toch wil ik deze vraag beantwoorden en dan zeg ik je het volgende. Wanneer dit zou geschieden, dan gaat die bezieling op den volgenden graad over."
„Is dat mogelijk, Alcar? Ik dacht dat dit niet mogelijk was, dat beide levens één zouden moeten zijn?"
„Je voelen en denken is heel goed, doch je vergeet één ding, waarvan je echter niets weet, omdat ik er nog niet over heb gesproken.
Je vergeet, André, dat nu de aarde gereed is, het organisme volmaakt is en de aarde haar taak heeft volbracht. Voel je reeds wat ik bedoel? Voel je dan dat dit voor het embryonale leven noodig was en daar zou geschieden? Dat op dit oogenblik één overgang geen beteekenis meer heeft? Dat er op aarde menschen zijn, die in den zevenden graad leven en zich met den vijfden graad verbinden en daar toch kinderen worden geboren? Ik zal je dat straks duidelijk maken. Dit is dus voor het stoffelijke leven mogelijk, omdat de planeet aarde gereed is, doch als cosmische overgang is dit niet mogelijk, met andere woorden: van de aarde op den vijfden cosmischen graad over te gaan, waar geestelijke en goddelijke engelen leven, is niet mogelijk. Een overgang is dus van geen beteekenis, doch ik zeide reeds, al dit leven uit te roeien, is niet mogelijk, want daarvoor heeft God dit leven niet geschapen, dit alles behoort bij de schepping."
„Dan is het zeker ook niet mogelijk, dat de geheele menschheid vergaat, als het ware omkomt?"
„Neen, André, ook dat is niet mogelijk, want hoe ver alles ook is gevorderd, toch zou de schepping een mislukking zijn en God geen rechtvaardige God en waren er stoornissen in het scheppingsplan. Elk leven keert tot God terug, dat is een wet, doch

daarvoor zijn planeten noodig om die ontwikkeling eigen te maken. Wat in de natuur is en wat God geschapen heeft, is niet te vernietigen. Wat voor den één is, is tevens voor den ander. Wat tot den eersten graad behoort en daarin zijn taak moet verrichten, behoeft dit in den derden graad niet te doen. Er zullen dan ook geen natuurrampen komen, André, die al het leven op aarde uitroeien. Dat is onmogelijk, die storing is niet aanwezig, kan niet komen, of in het eerste stadium was dit reeds geschied."
„Behoeft men op aarde daar niet aan te denken, Alcar?"
„Neen, André, het kan niet geschieden, of God had Zijn eigen schepping niet overzien. In al die billioenen jaren is er niets verkeerds geschied. Alles geschiedde zooals het van te voren vast lag. Onfeilbaar zijn deze wetten, want op al die planeten hebben wij dat kunnen volgen en beleven. En dit zou op aarde geschieden, waar dit ontzaglijke proces tot stand komt? De aarde, die een groote taak heeft te volbrengen, waar de mensch, „mensch" wordt en zich voor den vierden cosmischen graad gereed moet maken? De aarde met al die wonderen en cosmische wetten? Wanneer dit zou geschieden, losten wij en God op en was er niets meer. God kan zijn eigen leven niet vernietigen."
„Wanneer ik u goed begrijp, kan niemand zich vernietigen, Alcar?"
„Neen, André, ook dat kan niet. Men kan het tijdelijke stoffelijke leven vernietigen, doch geestelijk is dit niet mogelijk. Duizenden en duizenden probeeren het, maken een einde aan dat stoffelijke leven en toch treden zij in een andere wereld binnen èn leven. Heeft Lantos dat niet duidelijk in „De Kringloop der Ziel", beschreven? Wie zich dus zelf vernietigt zal òf afwachten om opnieuw geboren te worden, òf aan deze zijde verder gaan en voortleven, een algeheele vernietiging is niet mogelijk."
„Weten deze menschen van hun eigen toestand af, Alcar?"
„Ja, natuurlijk kennen zij hun eigen leven en weten daarvan, doch ik voel wat je bedoelt. Jouw vraag moest zijn: kennen zij zichzelf? Begrijpen deze menschen waarom zij hier zijn?"
„Ja, Alcar, dat bedoel ik."

„Ook daarop moet ik neen zeggen, André. Zij weten dat zij leven, maar meer ook niet. Zij voelen zich als de mensch op den tweeden graad, zij jagen en moorden en eten menschenvleesch en zijn als wilde dieren.”
„Maar als deze menschen nog op aarde zijn, kan men dan die verbinding met den tweeden graad niet aanvaarden? Waar komen deze wezens vandaan? Waarom leven deze wezens op aarde?”
„Wij hebben dat alles kunnen volgen en dan kan ik je zeggen, dat geen mensch van zichzelf kan zeggen, ik ken mijzelf, ik begrijp mijn leven, ik weet wie ik ben.
Maar nu je dit alles weet en hebt beleefd, zul je toch anders denken en voelen, je weet nu, dat al deze menschen kinderen van God zijn. Zij leven hun eigen leven, zonderen zich van de massa af, leven in holen en krotten en zijn gereed om andere rassoorten af te slachten en hun vleesch te eten. Is nu deze mensch, vraag ik je, zoo vreemd, zoo onbegrijpelijk, nu wij weten waarvandaan hij is gekomen en hoe dit is geschied? Zie je thans niet diep in zijn ziel en herken je dezen mensch niet geheel, stoffelijk en geestelijk? Doch vraag dat nu eens aan een geleerde der aarde, die hiervan zijn studie heeft gemaakt. Wat zal hij antwoorden? Hij weet het niet, want hoe zou hij deze zwarte vrouw en man, deze beide wezens kennen? Ziet hij niet als een Godheid op hen neer? En toch, eens droeg hij dit zwarte kleed, want God kent en maakt geen onderscheid. Eens leefden al die blanken in het oerwoud, allen zijn wij hier geweest.”
„Wat is dat interessant, Alcar.”
„Het is niet alleen interessant, André, doch natuurlijk. Als dit geen beteekenis had, dan viel de gansche schepping ineen. Als dat alleen voor deze menschen was en niet voor die millioenen blanke menschen, dan was God geen God van Liefde en deugde er van de schepping niets. Dan vloekte het eene tegenover het andere, dan lag tusschen alles een diepe kloof en die kloof was niet te overbruggen. Doch heb je tijdens al onze reizen onoverbrugbare kloven gezien? Heb je in de geheele schepping één

onrechtvaardige daad vast kunnen stellen? Heb je iets onnatuurlijks gezien? Heb je dat aan deze zijde en op aarde beleefd? Kun je mij op een onwaarheid wijzen? Als dat zoo is, dan heb je mij niet begrepen, had je mij vragen moeten stellen, André en had ik je op de rechtvaardigheid van God kunnen wijzen. Ik kan mij niet tegenspreken, ik volgde de natuur en Gods leven en wetten kunnen niet liegen en bedriegen, dat kunnen alleen menschen. De mensch verraadt zijn zuster en broeder en zijn God en verloochent zijn eigen afstemming."

„Hoe zullen zij dit alles opnemen, Alcar?"

„Zij zullen dit en al je andere boeken veroordeelen, omdat zij het niet kunnen aanvaarden. Doch dit zegt mij niets, aan onze zijde zullen wij het hun bewijzen, ik en duizenden broeders en zusters in den geest, hun stoffelijke broeder en zuster, hun vader en moeder, die reeds hier zijn en thans alles aanvaarden.

Hier, mijn zoon, in dit diepe en donkere oerwoud, hier in dit zwarte stoffelijke kleed en in al die ellende, begon jouw en mijn leven op aarde. Ik roep hun, mijn zusters en broeders op aarde, toe: „Mensch, gij mensch van het blanke ras, ziet naar uw broeders en zusters op aarde. Ziet naar hen die hier leven, die op aarde zijn zooals gij en peilt hun stoffelijken en geestelijken toestand en gij herkent uzelf. Hier leeft Gods eigen leven. Hier leeft de eerste en tweede cosmische graad, in dit stofkleed kennen wij Gods heilige wetten, daarin leefde u als de innerlijke mensch. Dit leven gaat verder en moet verder gaan, want ook in hen ligt de goddelijke vonk."

„Hoe eenvoudig is alles, Alcar, nu wij dit weten. Zouden de geleerden ook dit niet aanvaarden?"

„Neen, André, ook dit zullen zij niet aanvaarden, zij zullen, zooals ik reeds zeide, dit alles, zooals al je andere boeken, ontkennen. Zij staren zich blind op dat wat zij bezitten en komen niet verder. Nog steeds roept de dood hun een halt toe. Wanneer zij deze kloof kunnen overbruggen, eerst dan komen zij verder, dan eerst voelen zij dat er geen dood is en schouwen zij in het diepe verleden. De één maakt den ander af, zij durven te critiseeren,

maar kennen zichzelf niet, loochenen alles wat van deze zijde tot hen komt.
Nogmaals, André, mij zegt dit niets. Ik heb geduld en velen met mij, want eens treden zij hier binnen, aan deze zijde zullen wij hen overtuigen, één voor één zullen zij daar sterven."
„Waarom zijn deze menschen zoo angstig, Alcar?"
„In hen ligt de angst en tevens de haat van millioenen jaren geleden. Het eene ras maakte het andere af, dit alles hebben wij kunnen volgen. In het beginstadium van de aarde is dit begonnen. Doch in dien tijd waren het andere en donkere stammen, doch later kwamen de blanken en die wezens wisten eerst goed hoe het moest. Het blanke ras, dat deze genade van God niet begreep, zijn eigen stoffelijke afstemming niet kende, slachtte het donkere wezen af. Zij wilden bezitten en daarvoor gingen zij ten onder. Zij, die toch verder waren dan deze wezens, wilden nog meer, nog was er niet genoeg, al hadden zij reeds dat prachtige lichaam ontvangen.
Neen, zij keerden terug en die armen van geest werden afgemaakt. Vloekt dit niet met alles wat God is, wat Gods eigen leven draagt? Voel je waarom zij schrikken en zoo angstig zijn? Die angst, André, is reeds millioenen jaren oud, maar niet alleen dat, doch tevens valt het dier hen aan en ook dien haat heb je leeren kennen, die is nog aanwezig. Vervloekt heeft het blanke ras zijn goddelijke afstemming en ook vervloeken zij God, wanneer zij op deze menschen neerzien en denken, dat zij deze zielen, hun eigen beschaving moeten brengen en opleggen.
Zoowaar er een Vader van Liefde in den Hemel is, zoowaar leefden alle menschen der aarde in deze donkere oerwouden en werden veracht en bespot. Doch dit alles wordt niet begrepen, zij willen dit niet begrijpen, maar dit is de heilige waarheid.
Dit geschiedt echter alleen op aarde, omdat op den vierden graad geen donkere stoffelijke gewaden meer zijn. Daar is alles en iedereen blank en rein, als de teerste stof die men op aarde kent. Doch hier leven nog deze menschen.
Je ziet, André, dat zij niet meer zoo zijn als die behaarde men-

schen op den tweeden graad, want dat is niet mogelijk. De aarde heeft aan dit prachtige stofkleed gewerkt en het afgemaakt. Zie, hoe krachtig zij zijn. Van wetenschap en alles wat het blanke ras bezit, hebben zij geen verstand. Zij voelen alleen, kunnen niets dan voelen en dan nog op voordierlijke wijze. Dit is de mensch die in zijn voordierlijken maar stoffelijken toestand leeft.
Wat hebben deze wezens zich nog eigen te maken? Volg dat alles eens en dan zul je je afvragen, wanneer zij in den hoogsten graad zullen overgaan. Hoe lang zal dat duren? Wanneer blijven zij in het leven na den dood en gaan zij daar verder? Wij zullen dat volgen, doch eerst zal ik je nog andere toestanden duidelijk moeten maken. Dan gaan wij verder en vervolgen al deze afstemmingen, totdat wij den hoogsten stoffelijken en innerlijken mensch hebben bereikt.
Zie nu in de astrale wereld."
André ging waarnemen. „Wat is dat voor een wereld, Alcar?"
„Hun wereld, André, daar leeft de bezieling, die reeds van de tweede planeet hierheen is gekomen en door deze stoffelijke menschen wordt aangetrokken. Die wezens, of het bezielende leven, is dicht in en om hen en dit komt door hun lagere afstemming. Doch je ziet, het zijn menschen die op al die planeten hebben geleefd."
Als een dichte wolk hing dat astrale leven om den stoffelijken mensch. André zag dit duidelijk en nam waar, dat het leven werd aangetrokken. Zooals hij daar op den tweeden graad had beleefd, was het ook hier, er was niets veranderd. De menschelijke organen waren wat veranderd, waren verfraaid, doch de werking was zooals van het eerste oogenblik af.
„Is in dit machtige proces iets veranderd, André?" ,
„Neen, Alcar, niets, alles is als dáár."
„Ja, als op het moederlichaam, in het eerste stadium. Doch nu komt dat uit dit wonderschoone lichaam tot stand. En in dit volmaakte stofkleed zijn die zeven graden. Is het geen machtig wonder, dat in al die billioenen jaren dit toch voortging? Is het

geen wonder dat er niets is veranderd? Toch denkt de mensch op aarde niet, voelt niet dat ontzaglijke wonder. Hij leeft maar zooals het hem invalt, denkt aan niets, aan geen God, aan geen schepping en ook niet aan hen die hier leven.
In het vrouwelijke en mannelijke stofkleed daalt het bezielende leven af. De ziel beleeft dus beide stoffelijke toestanden en ook dit is een machtige genade. Want waarom moet dit geschieden? Als dit van het begin reeds was en daar als een natuurlijk gebeuren geschiedde, gaat dit nu eerst in volle kracht en werking over. In den eersten graad was ook dit reeds aanwezig, op al die planeten heb ik je dat getoond en heb je dit beleefd. Op den eersten graad, op het moederlichaam, was dit aanwezig en op den tweeden graad eveneens. Ik heb je daar verbonden en je hebt dat wonder gezien en de aantrekking kunnen volgen. Ik vraag je nu: Waarom daalt de bezieling in beide lichamen af? Waarom moet het geschieden, dat het in het eene leven het moederlichaam bezit en kinderen baart en in het andere leven het scheppend vermogen heeft ontvangen? Dat is een wonder, André, een heilig wonder, dat God van tevoren heeft overzien. In je boek „Zielsziekten van gene zijde bezien" heb ik dit door jou reeds beschreven en toch hebben wij dit opnieuw in al die stadia kunnen volgen.
Maar tevens bezit de mensch dit wonder nog op aarde, moet de mensch dit bezitten, of hij zou in zijn ontwikkeling niet verder en hooger komen en alleen kunnen scheppen, maar van geestelijke bezieling wist hij dan niets af.
Dit is, André, om geestelijk te kunnen ontwaken, te evolueeren. Dit is, opdat ieder de reine moederliefde zal leeren kennen en om het wonder van God in al zijn diepte te kunnen beleven, het is het ontstaan der schepping, maar als individueel leven.
De moeder beleeft dit wonder. In het moederlichaam is die eerste werking en het ontstaan der schepping aanwezig. Het moederlichaam bezit die kracht en dat vermogen, want in dat lichaam geschiedt het eerste stadium van het embryonale leven. In de moeder ontwaakt en leeft het embryo als op iedere planeet is

geschied en ook dat leven wordt door een dichte massa, nu het menschelijke en stoffelijke organisme, afgesloten.
Voel je wat het is, wat het wil zeggen waarom de bezieling in beide lichamen moet afdalen? Is dit geen heilig wonder? Men zal er op aarde om lachen en toch kennen zij dit wonder van geboren worden, doch deze beteekenis, neen, die kunnen zij niet aanvaarden. Duizenden jaren zullen er voorbijgaan voordat zij dit zullen aanvaarden en begrijpen en mij in alles kunnen volgen. Voor hen, die hier om lachen, keer ik niet terug, is dit alles niet, alleen voor hen die dorsten en verlangen, die verlangen om meer over dit machtige gebeuren te hooren, die het raadsel en wonder der schepping willen leeren kennen en vooral hun eigen leven en eigen afstemming. Een ieder zal en mòet moeder worden, dat bezielende leven is een man en een vrouw op aarde, is het scheppende en stuwende, het dienende leven. God gaf den mensch alles en ook dit ontving de mensch van zijn Vader in den Hemel. Duizenden malen zullen deze wezens in het mannelijke en vrouwelijke lichaam binnengaan. Dat is, zooals ik zeide, om te ontwaken, om het scheppingsplan te beleven.
Deze menschen weten echter daarvan niets af, voelen niets van dit ontzaglijke gebeuren en gaan van den eenen toestand in den andere over. Ook zij, die den hoogsten stoffelijken graad hebben bereikt, al die geleerden, weten daarvan niets af. En toch is dit het essentiele waardoor de menschelijke ziel ontwaakt. Als dit niet zoo was, wij hebben dit kunnen volgen, dan waren wij en was al dat leven er niet geweest. Als het moederlichaam niet aanwezig was, was de aarde en al die andere planeten niet geboren. Dit is eenzelfde toestand, het menschelijke lichaam beleeft het scheppingsplan, is het scheppingsplan, want in het menschelijke lichaam ligt het scheppende vermogen en is de dienende kracht vastgelegd.
God wist dit alles en met dat alles gaf God zichzelf, schiep God een wezen, dat in verkleinden vorm Zijn schepping vertegenwoordigde. In mensch en dier ligt dus de schepping vast en wij zien in hen en in de natuur dit ontzaglijke wonder terug, is dàt

aanwezig, wat het universum heeft verbonden en wat de kringloop van al het leven is. God gaf zich geheel, God schiep wonderen en de mensch bezit deze wonderen, maar begrijpt ze niet.
Is de verbinding tusschen man en vrouw een andere toestand, een ander gebeuren, dan wij in het eerste stadium hebben gezien? Is dat alles anders?
Ik vraag je, André, is in die millioenen jaren in de schepping iets veranderd? Is dit niet daar en op den tweeden graad geschied en was dit niet voor al die planeten? Zien wij dit niet in het stoffelijke en bezielde leven en in het geheele universum terug? Zijn alle niet in die werking overgegaan? Zie over de aarde, naar het dierenrijk, de natuur, waar men ook ziet, daar is de wedergeboorte aanwezig. Doch de mensch kent zichzelf niet. De mensch, die het denkend wezen is, ziet de natuur anders dan wij, die haar kennen. Wij gaan in al die wonderen over, wij hebben die wonderen in ons beleefd. Ja, wij zijn anders, heel en heel anders dan de mensch op aarde, maar wij hebben ons dat alles eigen gemaakt, hebben daarvoor ons zelf afgelegd en hebben onzen Vader in den Hemel leeren kennen, want wij weten nu hoe het is en wat het zegt op aarde te zijn. Wij hebben die kloof, die diepe kloof overbrugd, hebben God leeren kennen en begrijpen de diepte van het leven dat hier aanwezig is. Wij gingen in al die wetten over en maakten ons die wetten eigen.
Nu weten wij hoe de schepping is en dat, wat in het begin der schepping geboren is, zien wij nu nog op aarde en in de menschen. Doch zij zijn doof en blind en hooren niet naar die zachte innerlijke stemmen. Zij zien niet, dat iedere seconde die wonderen geschieden en begrijpen die ontzaglijke liefde niet die er aan vast ligt. God kent Zijn kinderen, God gaf den één het scheppend vermogen, omdat hij de dienende liefde niet kende noch droeg. Eens zal en moet de mensch scheppen. Hij zal doordat en door wat hij schept ontwaken, doch dan ontvangt en beleeft hij dit heilige wonder.
Zie hoe alles leeft, hoe alles terugkeert en dit geschiedt door een onfeilbare kracht, een wet en die wet is God. God keert ieder

oogenblik tot de menschen terug, maar de menschen zien en hooren niets van dit terugkeeren. De mensch roept waarom en waarvoor en vraagt om gaven, om geluk en om dat, wat eerst over duizenden jaren hem kan worden gegeven, omdat zij eerst dan de diepte van hetgeen zij vragen begrijpen. Dan komt het, maar als het komt en niet is zooals zij het zich hadden voorgesteld, dan gooien zij dit wonder van zich af en roepen uit: neen dat niet, dat is het niet wat ik bedoel, dat is te zwaar en kost mij teveel kracht. Dan slingeren zij al die gaven weer in de ruimte en vervloeken zichzelf en hun Vader in den Hemel. Zoo zou ik kunnen doorgaan, André, maar één ding wil ik nog zeggen. Wie wil voelen, kan de diepte van de schepping begrijpen, omdat die in hem ligt. Wie wil zien, opent zijn oogen, maar niet de stoffelijke, want die zijn geestelijk blind en zullen blind blijven, zoolang zij niet innerlijk schouwen en zichzelf zullen afleggen. Maar daardoor leeren zij zichzelf kennen en dan straalt er van hen uit een geweldige kracht en beleven zij de schepping, dan zullen zij beleven wat voor billioenen jaren is geschied en nu nog in hen leeft omdat zij nog op aarde leven.
Aan alles ligt de wedergeboorte vast, zien wij het eerste oogenblik terug en herkennen wij het als het begin van de openbaring. Hier leven menschen die van dit alles niets afweten, die door het blanke ras worden veracht en waarmede zij zich niet meer kunnen vergelijken. Hier leven menschen die van het volmaakte Kind Gods niets weten, die den eersten stoffelijken graad bezitten en duizenden malen op aarde zullen terugkeeren. Maar op aarde, in de steden, leven toch ook deze wezens, al gaan zij in zijden gewaden en behangen zij zich met eereteekenen. Wij zien daar echter doorheen en herkennen hen onmiddellijk en zien hun geestelijke armoede. Hun daden wijzen aan dat zij het zijn, naar hun gesprekken hebben wij geluisterd, aan hun doen en laten zagen wij wie zij waren. In dat schoone lichaam leeft nog steeds het voordierlijke beest. In de hoogste kringen der maatschappij leven deze wezens. Wij zien hen daar terug, André en ik zal je dat bewijzen wanneer wij zoo ver zijn. Niet hier alleen

hebben zij geen gevoel voor al deze dingen, maar ook dáár. De geleerden weten van deze stoffelijke graden niets af en wordt er over gesproken, dan is het fantasie. Ook op aarde, in den hoogsten stoffelijken graad, zijn levende dooden en ik zal je toonen wie daar nog tot de levende dooden behooren.
Deze wezens hier zijn geestelijk dood en vergaan in hun eigen ziekten en dierlijk leven. Maar ook in den hoogsten graad hebben zij met ziekten te kampen en gaan in hun leed en smart ten onder. Hier kennen zij echter nog geen God, daar wel, doch zij handelen er niet naar, zij beleven alleen en gaan met alles wat zij bezitten hun ongeluk tegemoet. In vele dingen zijn deze wezens verder dan zij, omdat zij kinderen zijn der natuur en zich geven zooals zij zijn. Doch daar in die groote steden zien wij menschen die vermomd zijn, zooals geen voordierlijk wezen zich zou kunnen vermommen en die op deze wezens neerzien.
En toch, ook in deze donkere lichamen brandt dat wonder van God, ook zij zijn Gods kinderen en hebben dezen langen weg af te leggen. Over duizenden jaren zijn zij zoo ver als de menschen in steden en dorpen en hebben een bestaanstoestand op aarde bereikt. Eens nemen al deze wezens een voorname plaats in het stoffelijke leven in en zullen zij doktoren en geleerden der aarde zijn. Eens zijn zij de begenadigden en zien wij hen terug, maar dan zijn zij als de meeste menschen die nu op aarde leven en nog steeds tot de levende dooden behooren. Eens gaan zij in dat hoogste bezit der aarde over en leven zich uit zooals zij daar nu nog doen en iederen dag geschiedt.
Straks, over duizenden jaren, gaan hun oogen open en ontwaken zij op deze stoffelijke wereld. Dan bezitten zij dat volmaakte en schoone lichaam, maar zijn dan niet meer te herkennen. Toch hebben zij alles, alles van hun God ontvangen, maar ook zij weten dan niet waar vandaan zij zijn gekomen.
Ik vraag je, mijn jongen, waarom nam ik je mede, waarom voerde ik je naar dit oerwoud, naar deze donkere bruinzwarte menschen, terwijl er toch zooveel schoone dingen op aarde te zien zijn? Waarom ga ik in die wezens over? Heb je je dat niet

afgevraagd? Begrijp je waarom ik hier moet zijn? Waarom neem ik je niet mede naar de sferen van licht, waar ik je nog zooveel duidelijk kan maken? Waarom vertel ik niet van die reine sferen en begeven wij ons niet naar die oorden, waar de mensch in zijn leven het geluk bezit en maken wij geen lange wandelingen in onze sferen? Waarom vertoef ik hier, terwijl er zooveel schoons op aarde is waarvan de menschen nog niets weten? Voel je waarom ik hier ben, André en begrijp je dan dat iedereen die op aarde leeft, hier moet zijn geweest, wil hij de plaats waar hij nu is, bereiken? Hier begint ons leven op aarde, dit is de eerste graad van stoffelijke en geestelijke afstemming. Hier zijn wij op de planeet aarde gekomen en in het oerwoud begint onze lange aardsche weg. Dit lichaam, dat zij bezitten, is de eerste stoffelijke graad en den zevende moeten en zullen zij bereiken. Hier is het waar de kringloop der aarde begint en waar de eerste steen wordt gelegd om te beginnen ons een plaats in het stoffelijke en geestelijke leven te veroveren. Hier beginnen wij ons aardsche bestaan en het is grootsch om daar op, wanneer wij den hoogsten graad hebben bereikt, terug te zien. In dit kleed gaan wij menschen Gods schepping beleven en zullen wij ontwaken. Hier begint onze lange aardsche weg en dit is de wedergeboorte op aarde. Want wanneer dit niet zou geschieden, zou dat alweer een onrechtvaardigheid zijn en geen liefde. Maar God wil dat niet. God is rechtvaardig, onze heilige Vader is een God van Liefde.

Deze menschen loopen naakt, kennen al die aardsche genoegens niet die de menschen nu bezitten en die het leven op aarde veraangenamen. Zij loopen hier als wilde dieren rond en hebben geen licht, geen warmte en zijn arm, o zoo arm. Hun leven in vergelijking met het leven van hen die op aarde alles bezitten, is ellendig en verschrikkelijk.

Maar, André, wij weten beter. De mensch moet hier doorheen. Straks komen zij in een ander lichaam, want als dat niet zoo was, als dat niet geschiedde, dan was God een onrechtvaardige God, dan was God een God van wraak. Maar God is Liefde, in

de geheele schepping is dit zoo geweest en op al die planeten hebben wij dit beleefd. De mensch gaat verder, moet verder gaan, dit is een wet, is beleven en heel natuurlijk, maar men moet die wet kennen en de schepping trachten te begrijpen.
De menschen op aarde die het blanke lichaam bezitten, kennen al deze wetten niet, omdat zij er niet naar vragen en ze niet voelen. Wat hebben zij met deze menschen te maken? Wat kunnen zij daarvan leeren? Waarom leven al die soorten van menschen op aarde? Zij zoeken en trachten dit raadsel op te lossen en toch zullen zij niet achter de waarheid komen. Zij loopen zich tegen het raadsel „dood" te pletter en juist daar achter ligt de oplossing. In ons leven ligt het antwoord, hier, aan deze zijde, na het aardsche leven zien en begrijpen zij dit alles, doch dit kunnen zij niet aanvaarden. Dood is dood, als zij sterven dan is het voor goed voorbij. En deze menschen noemen zich geleerd, willen het machtige woord „schepping" oplossen, deze menschen trachten deze donkere zielen te ontleden.
Zoekt, gij geleerden der aarde, doch zoekt eerst naar uw eigen geestelijke en cosmische afstemming, zoekt en voelt wat de dood is en beteekent.
Maar dat doen zij niet, zij plaatsen zich op een voetstuk en blijven voortgaan het op hun eigen wijze te ontraadselen, wat hun nooit zal gelukken.
Zie in mij, André en voel waarom mijn ziel nu weent en mijn hart breekt, als ik aan al deze dingen denk. Want ook zij hier zullen eens alles bezitten en zich op voetstukken plaatsen en zich tegen den dood te pletter loopen en zullen zich niet afvragen, vanwaar ben ik gekomen? Zij gaan daarheen en moeten daarin overgaan. Dit zien en weten wij die aan deze zijde leven, ons is dit alles geopenbaard. Wij hebben het beleefd, al die hoogere geesten hebben het beleefd en de menschen op aarde en deze donkere zielen zullen het straks beleven.
Is dit nu zoo vreemd? Dit is en behoort tot de wedergeboorte op aarde, hierdoor moeten wij aanvaarden, dat wij in vele levens zullen overgaan. Dit is het groote wonder, dat deze menschen

zullen beleven en dat het geheele universum verbonden houdt. Dit is grootsch en een genade, het is machtig van eenvoud en onfeilbaar, voor elk wezen dat het beleeft.
Diep buigt het wezen zijn hoofd wanneer de schepping in hen komt en het de diepte van het zieleleven en stofleven gaat beleven, want dat is het wat ons doet ontwaken. Hier leven zwarte menschen, doch in hen ligt Gods wonder net zoo goed als in het blanke lichaam. Wanneer de aardsche menschen dezen weg willen volgen, eerst dan komen zij achter dit diepe raadsel, een andere weg is niet mogelijk.
Is je nu duidelijk waarom ik hier wilde zijn, André? Van deze plaats gaan wij verder en in die zeven stoffelijke graden over. Dit is de eerste, maar tevens de armste, de ellendigste, die men op aarde vindt.
Je ziet, mijn zoon, zij leven als op den tweeden graad, zijn in groepen verdeeld, voelen als dáár, maar hebben een ander lichaam. Dit zijn al menschen, dáár waren het beesten. Hier is het een menschelijke toestand en dit is dus de voordierlijke maar menschelijke afstemming."

Dierlijk bewustzijn.

„Wij zullen nu verder gaan en hen verlaten en een andere groep bezoeken. Die zijn weer iets verder dan deze wezens en daarom behooren zij tot den dierlijken toestand, wat hun innerlijke leven betreft. Heb je mij nog vragen te stellen over deze menschen?"

„Ja, Alcar, als ik u deze vraag mag stellen: is het mogelijk, dat zij een hooger wezen kunnen aantrekken?"

„Neen, zij nog niet. Ik zeg nòg niet, want straks is dit mogelijk. Eerst dan wanneer zij alle graden hebben beleefd. Zij hier trekken eerst dàt wezen aan, het innerlijke wezen dan, dat op den tweeden graad leeft, omdat dit leven op hun stoffelijken toestand afstemming heeft, want wij hebben gezien, dat het stoffelijke evenwicht noodig is voor de bezieling, wat het innerlijke leven is. Toch komt daaraan een einde, maar daarvan zal ik je straks vertellen, wanneer wij den hoogsten graad hebben bereikt."

„Wanneer deze menschen zich met een hoogeren graad verbinden, Alcar, wat geschiedt er dan?"

„Dan geschiedt er een splitsing van het stoffelijke kleed. De kinderen die daaruit worden geboren, hebben hun natuurlijke afstemming verloren. Voel je dit, Anderé?

„Ja, Alcar, doch daaraan heb ik niet gedacht. Weet men hiervan op aarde af?"

„Ja en neen. De geleerden weten hier van af en toch kunnen zij deze diepte niet peilen, omdat zij de stoffelijke graden niet kennen, niet aanvaarden. Zij weten van al deze waarheden niets af, weten niet hoe de geestelijke en stoffelijke schepping één zijn

en dat het van het begin af zoo is geweest. Dit alles moet men kunnen aanvaarden, wil men de stoffelijke graden van het menschelijke organisme leeren kennen en dat die stoffelijke splitsingen zijn gekomen, doordat de eene afstemming in de andere overging."

„Heeft dan toch het stoffelijke lichaam deze aantrekkingskracht en kan het stoffelijke lichaam daarin verandering brengen?"

„Ja, dat is mogelijk. De werking is deze. Die twee verschillende graden van stoffelijk leven hebben een eigen werking en afstemming. Deze beide stoflevens gaan in elkaar over, laten wij zeggen de vijfde graad en deze graad, dus het blanke ras en dit lichaam in den eersten graad. Wat gaat er nu gebeuren? In de eerste plaats is de natuurlijke afstemming vernietigd en ik kan je zeggen dat het oerleven overheerscht. Hoe hooger het stoffelijke organisme komt, des te verder verwijdert het zich van zijn oerafstemming. Oerafstemming op volle kracht en werking, dus kerngezond, is door niets te overbruggen, want daarin ligt die ontzaglijke kracht van al de planeten, die door het eerste stadium, dat het moederlichaam is en dat wij als de eerste planeet kennen, wordt beheerscht. Dat zegt dus stoffelijk te zijn en in dien stoffelijken graad die oerkracht te bezitten. En dit is duidelijk, want het innerlijke, dus het zieleleven behoort bij een hoogere afstemming. Die geest of dat leven heeft in eigen graad deze overheerschende kracht, doch thans, in dit geval, overheerscht de lagere graad. Is je dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar. Maar hoe is de werking of afstemming nu van het zieleleven?"

„Wanneer uit die verbinding een kind wordt geboren, bezit dat zieleleven dezelfde afstemming als de moeder. Maar toch is het mogelijk dat het kind anders is, doch dan heeft dit een andere beteekenis, waarvan ik je straks zal vertellen. Ook nu kan dit kind meer intellect bezitten dan een kind van ouders in één afstemming. En dit is een merkwaardig verschijnsel, door het verhoogde organisme in leven gebracht.

Wij zien bijvoorbeeld, dit kind ontwaken en daarin ligt iets

anders dan in al die andere kinderen die uit één afstemming zijn geboren. Hierin ligt meer intellect en die werking is door het verhoogde stoffelijke kleed tot stand gebracht. In dit donkere zwarte kind, in dit lichaam, leeft iets van dat hoogere kleed en die werking is zichtbaar. Toch is dit maar tijdelijk, want wanneer dat lichaam zijn volwassen leeftijd heeft bereikt, dan overheerscht het eerste stadium en luistert het innerlijke leven naar die stoffelijke overmacht. Voel je wat ik bedoel, André?"

„Ja, Alcar. Is daarom het menschelijke ras onnatuurlijk?"

„Ja, alleen daarom, wanneer je bedoelt, dat verschillende graden zich hebben verbonden."

„Ja, Alcar, dat bedoel ik."

„Het menschelijke ras, al die zeven graden, zijn in duizenden graden overgegaan. Daarover wilde ik je vertellen, wanneer wij den hoogsten graad hebben bereikt. Er is geen zuivere rassoort meer op aarde. De zevende graad is besmet, is in andere graden overgegaan, met andere woorden: in die hoogste graden stroomt het bloed van den derden, tweeden, vierden en vijfden en zelfs eersten graad. Is je dat duidelijk?"

„Ja, Alcar, volkomen. Het is wonderlijk hoeveel hier aan vast ligt. Heeft dit een groote beteekenis voor al die stoffelijke graden?"

„Ja, zelfs een diepe beteekenis en niet één, maar duizenden."

„Kunt u die overzien?"

„Ja, wij kennen al die gebeurtenissen, maar niet alleen die gebeurtenissen en mogelijkheden, doch de geschiedenis van al de zeven stoffelijke graden. Daardoor, André, is dat prachtige stoffelijke kleed in alle graden verzwakt, zijn er die innerlijke stoornissen, dus ziekten en vele andere kwellingen, die men op aarde kent. Geloof mij wanneer ik zeg, dat de mensch schuld is aan zijn eigen leed en smart, maar tevens aan al zijn ziekten. De mensch heeft zijn eigen afstemming bezoedeld. In het dierenrijk is dit niet mogelijk, want een dier zou dat niet kunnen, dat leven handelt, ik heb je dat duidelijk gemaakt, naar zijn natuurlijke afsteming en kan niet anders handelen. Doch de mensch bezit hartstocht en door dien hartstocht heeft hij zijn eigen af-

stemming vernietigd, ging dus die afstemming in een anderen graad over. Daardoor verzwakte de natuurlijke afstemming en trad er een onnatuurlijke toestand in. Dit ligt echter millioenen jaren terug en is niet meer te herstellen."

„Er leven dus geen menschen meer op aarde, die den zuiveren natuurlijken stoffelijken toestand bezitten?"

„Neen, als natuurafstemming, niet één."

„Komen daardoor al die ziekten?"

„Daardoor komt de verzwakking en achteruitgang van dit natuurlijke stoffelijke gewaad. Al die organen zijn er, zijn steeds zoo geweest, doch de weefsels, dat millioenenproces, is verzwakt. Het stofkleed dat den hoogsten graad als afstemming bezit, is een prachtig kleed en wanneer deze afstemming zuiver was gebleven, dan waren er al die ziekten niet die men thans kent, dan bezat datzelfde lichaam meer kracht, was beter tegen alles bestand, kon tegen zomer en winter, omdat dat kleed als de natuur, waarin het leeft, waardoor het tot stand is gekomen, één en dezelfde kracht en werking heeft. In dien tijd was het volmaakt natuurlijk, doch ook het blanke ras heeft dit proces verduizendvoudigd, is in die lagere graden teruggekeerd en bezoedelde zijn eigen stoffelijke afstemming. De kinderen die werden geboren, deden op volwassen leeftijd niet anders en daarom is het verduizendvoudigd en is de natuurafstemming zoek.

Nu is dit organisme zwak, zoeken de geleerden naar al deze ziekten, gaan tot in het derde en vierde geslacht terug om te trachten vast te stellen hoe dit komt. Dit is voor verschillende ziekten mogelijk, doch de eigenlijke kern ligt millioenen jaren terug. Toch vraagt men zich op aarde af, waar al die ziekten vandaan komen en ook daarin vervloeken zij hun God, of smeeken om hiervan verlost te worden."

„Wat is dan de aarde een chaos geworden, Alcar."

„De aarde is een planeet van vrede en rust, heeft haar taak volbracht, doch de mensch heeft dien vrede en die rust verstoord. Zij hebben alles en iedereen bezoedeld. Niet alleen hun God, niet alleen het dierenrijk, dat nog zijn tanden laat zien, wanneer dat

hooge wezen nadert, maar in alles en door alles hebben zij zich vergeten en een ware hel gemaakt van deze planeet, waar toch leven leeft, dat Gods eigen leven in zich heeft en daarvan een deel uitmaakt. Niet alleen dat zij zichzelf hebben vergeten, doch zij bezoedelden Gods heilige liefde, vertrapten de moederliefde en daalden in de diepste ellende af om te beleven en hun hartstochten bot te vieren, maar vergaten, dat zij kinderen van God en goddelijk zijn. Zij bezoedelden alles, zij brachten een vloek over de menschheid en vervloekten de oerkracht die in hen lag. Doch dat zou en moest gevolgen hebben en de natuur strafte hen, want hun eigen lichaam liet dit niet toe. Het ging steeds verder en nu zij weer tot bezinning zijn gekomen, roepen zij o, God, help ons, help ons, verlos ons van al die ellende.
Maar God in den Hemel kan hieraan niets veranderen, zij hebben hun ziekten, hun ellende zelf gewild. Wie het ook is, waar hij ook leeft, hoe ver zij ook zijn, hoe zij zich thans ook voelen, allen hebben daaraan medegedaan, niet één uitgezonderd, wij allen hebben ons vergeten.
Doch wij komen terug om dat goed te maken, allen die aan gene zijde zijn komen terug, niet één van de aarde die hier binnentreedt en dit proces ziet en beleeft, kan verder gaan en dan zullen zij naar de aarde terugkeeren en doen daden, niets dan daden in het goede, doen aan het opbouwende werk. Zij dienen en dat is het geven van hun innerlijke leven, zij maken goed wat zij eens hebben vernietigd. Nog slapen zij en smeeken o, God, verlos ons van al die ellende! God ziet echter toe en wacht en kan hieraan niets, niets veranderen. Nu zoeken zij en vragen, nu komen zij tot bezinning, nu alles, alles is bezoedeld en zij de ellende daarvan beleven en ondergaan."
„U zegt Alcar, dat dit millioenen jaren terug ligt, hebben de menschen van dezen tijd daaraan dan schuld?"
„Dat is een vraag die een ieder zal stellen. Wat gaat ons dat aan, wat hebben wij daarmede te maken? Wij leefden rein en kuisch, hebben God lief en bidden en gaan iederen dag naar de kerk. Is het niet zoo? Bedoel je dat niet met je vraag?"

„Ja, Alcar.”
„Ik kan mij voorstellen, André, dat menschen, die hiervan niets weten, mij een dergelijke vraag stellen, doch jij had mij deze vraag niet mogen doen.
Ik vraag je, André, heeft de mensch te maken, met dàt wat voor millioenen jaren is geschied?
Heb ik je dan zooeven niet duidelijk gemaakt, dat deze menschen in het oerwoud hebben geleefd en wij allen daar hebben geleefd? Heb ik je niet duidelijk gemaakt, dat wij millioenen jaren oud zijn? Dat wij duizenden en duizenden malen op aarde hebben geleefd en in dien tijd leefden? Voel je dan niet, dat er thans nog menschen zijn die zich met een lageren graad verbinden? Dat zij opnieuw hun eigen afstemming zullen bezoedelen? Zij weten van al deze wetten niets af en hebben dus geen begrip van hetgeen zij doen. Nog is dit op aarde mogelijk, want er zijn nog steeds zeven stoffelijke graden. Ook deze zwarte menschen zullen zoo ver komen, zullen hun God vervloeken en hun afstemming bezoedelen, geen mensch ontkomt hier aan. Want zij hebben dat bezit, die persoonlijkheid niet, dragen niet in zich die beheersching, die liefde, maar leven zich uit, want hartstocht en geweld liggen in hen.”
„Wanneer men van dat oogenblik af dus die geestelijke kracht bezat en men door al die eeuwen heen den natuurlijken weg bleef volgen, loste dan al die ellende op, Alcar? Is dat mogelijk?”
„Neen, André, dat is niet mogelijk, ik zeide je toch dat dit millioenen jaren oud is. Hieraan is niets meer te veranderen. En ook deze menschen zijn nog niet zoo ver, dat zij zich straks in alles kunnen beheerschen. Daarom zullen ook zij zich vergeten en gaan in dat over wat zij willen bezitten. Is je het nu duidelijk?”
„Ja, Alcar. Wat is dit alles dan natuurlijk.”
„Het moet wel natuurlijk zijn.”
„Kan men dat op den vierden graad niet meer beleven, Alcar?”
„Neen, dat is niet mogelijk, dat is alleen voor de aarde. Dáár zijn zij wakker en bewust, hier geestelijk blind en arm aan gevoel, bezitten hartstocht en geweld. Doch daar is alles anders, geen

ziekten, geen ellende, geen hartstocht, niets van al die aardsche ellende, daar heerscht geestelijk geluk in een aardsch lichaam. Daar is het innerlijke en stoffelijk leven één in alles, in den natuurlijken toestand één en zuiver.
Kun je je zoo iets reins, verhevens en volmaakts hier op aarde voorstellen?"
„Neen, Alcar, dat kan ik niet en niemand zal dit kunnen. Zullen de doktoren echter nimmer die diepte kunnen voelen, of berekenen, Alcar?"
„Je bedoelt de verzwakking van het stoffelijke organisme?"
„Ja, Alcar, dat bedoel ik."
„Neen, dat is niet mogelijk, dat ligt te diep in het verleden."
„Maar wanneer er kinderen uit kerngezonde ouders zijn geboren, is dan nog die verzwakking aanwezig?"
„Ook dan, ook zelfs wanneer zij nooit ziek zijn geweest en op normale wijze zijn gestorven, dan nog is die verzwakking aanwezig."
„Dan zou men toch niet zeggen dat die er is."
„En toch is die verzwakking aanwezig, want de natuurlijke kern is reeds millioenen jaren zoek."
„Wonderlijk is het wat u hier van weet. Hoe is het mogelijk?"
„Is het je thans duidelijk wat de kringloop der aarde is en beteekent? Wat het zeggen wil, zooals één van je boeken heet, „De Kringloop der Ziel"? Dat is voor het stoffelijke en geestelijke leven één en dezelfde toestand en gebeuren. Dat zijn al die stoffelijke overgangen, al die duizenden levens tezamen die wij hebben beleefd. En wanneer wij dat innerlijk hebben beleefd, dus het zieleleven, wij zelf, dan trekt een andere wereld ons aan en gaan wij in het Hiernamaals verder, om ons voor den vierden cosmischen graad gereed te maken. Dan lossen al die vragen, al die ziekten op en leven wij in een natuurlijk leven, in een stofkleed dat niet bezoedeld, noch besmet is, zoodat niets ons daar zal storen. Maar voordat wij daarin overgaan, keeren wij naar de aarde terug en doen iets, geven iets, brengen wij iets van ons zelf, want God gaf ons Zijn eigen leven en daarvoor brengen wij

ons innerlijke bezit en vertellen hun hoe het moet en zijn gereed te dienen, steeds te dienen. Wie niet terug wil kent zichzelf niet, kent ons leven niet, kent God, kent de aarde en het leven niet. Wie ervan spreekt om op aarde niet terug te willen keeren, begrijpt van de schepping niets. En wie nog niet zoo ver is en om dit alles lacht, of zijn schouders ophaalt, die behoort tot de levende dooden. Hier worden zij overtuigd en dan verlangen zij, zooals wij allen verlangen, iets te mogen doen voor de menschheid, voor ons zelf en vooral als dank voor hetgeen wij van onzen Vader hebben ontvangen."

„Er zijn zooveel menschen die niet terug willen, Alcar en zij schrikken daarvoor terug, wanneer zij daarvan hooren. Ik weet het en hoor dat steeds. Wie wil in deze hel terug? Is het leven op aarde niet verschrikkelijk? Niet één van al deze menschen wil terug."

„Is dat dan voor jou zoo vreemd?"

„Ja, want zij weten niet wat zij zeggen, Alcar."

„Ik zal je eens wat zeggen, mijn jongen. Wie zoo spreekt en niet meer terug wil, kent zichzelf niet. De menschen, die zoo spreken, voelen niets van dit alles, zijn levende dooden. Ook zijn er menschen die zich niet kunnen voorstellen, dat een moeder zich dood schreit om haar kind, dat haar is ontnomen. Dat zouden zìj niet kunnen. Maar zijn die menschen dan verder in het leven op aarde dan zij? Neen, want wij kennen die levende dooden, die menschen die zoo spreken. Heb ik je, toen wij die arme moeders en al die geesteszieken op aarde bezochten die in een krankzinnigen toestand verkeerden, niet aangetoond, dat zij die zoo spreken en zich over hun toestand verwonderen, dat gevoel nog niet in zich hebben? Heb ik je daar niet duidelijk gemaakt, dat zij nog tot de levende dooden behooren en dat heilige gevoel niet bezitten? En wanneer zij dat gevoel niet bezitten, kunnen zij dan er naar verlangen? Is dat mogelijk? Die menschen, André, hebben honderden jaren later eerst die gevoelsafstemming bereikt en eerst dan zullen zij schreien zooals al die moeders en spreken zij niet meer van willen. Dit moeten en zullen zij beleven. Dit is een

wet en beteekent rechtvaardigheid. Wij zullen terugkeeren en hebben niets te willen, want wij hebben dien stoffelijken en dien hoogsten geestelijken graad nog niet bereikt. O, die armen van geest, die wezens die niets hebben gedaan dan het leven van God vervloeken!

Als wij in de wereld van het onbewuste leven en op een incarnatie wachten, dan ontvangen wij juist dàt wat wij niet willen, omdat het juist datgene is wat wij nog niet bezitten. Wie zeggen „ik wil niet terug" en dit alleen doen uit angst voor al die stoffelijke ellende, zijn geestelijk dood, zijn niet wakker en bewust en zullen terugkeeren en juist dàt beleven wat zij niet willen ontvangen. Wie niet wil, ontvangt en wie ontvangen wil, ontvangt niet, wanneer het tenminste met aardsche dingen en toestanden te maken heeft en alleen is om te bezitten, om rijk te zijn. Christus wist voordat hij naar de aarde afdaalde, wat Hem te wachten stond en wat voor Hem is, is ook voor ons. Wat Hij beleefde zullen wij eens beleven, ook wij zullen eens onze gansche persoonlijkheid bezitten.

Dan vragen wij niet geeft ons dit of dat, want anders dalen wij niet af. Neen, André, hoe het ook is, wij dalen af en verlangen om alles, alles te mogen geven. Eerst dan zijn wij wakker en bewust. Die levende dooden willen dat echter niet, die breken af wat anderen opbouwden, denken het recht te bezitten dit alles af te moeten breken, doch zij zijn in een diepen slaap, waaruit zij voorloopig niet zullen ontwaken. Ook zij hebben niets te geven en behooren tot de levende dooden. Al deze menschen houden maar van één mensch en soms van niemand. En dan alleen nog maar, wanneer zij er iets voor ontvangen. Die levende dooden zullen groote oogen opzetten, want zij zijn het die moeten terugkeeren, omdat zij zoo voelen. Schoon zou de aarde zijn als de mensch kon willen, dàt kon willen wat Gods schepping is. Maar wanneer zij hun overgang en geboren worden konden bepalen, zij deze machten en krachten in handen hadden, eerst dan werd het een chaos. De mensch ontving alles, Gods eigen leven. Doch de mensch wil alleen dàt beleven, wat hij mooi en heerlijk

vindt, alleen dàt leven op aarde waarin hij alles bezit. Maar goddank dat wij de natuur kennen, dat wij weten hoe de natuurwetten zijn en dat daaraan menschen niets kunnen veranderen, daarnaar moeten luisteren, want niet God zendt hen terug, doch zij worden door hun eigen afstemming, hun fouten en zonden, door al het verkeerde aangetrokken, wat in het verleden aanwezig is. Dit moet worden goed gemaakt, eerst dan kunnen zij van de planeet aarde afscheid nemen en het Hiernamaals binnentreden.

Waar zij ook zijn en wie zij nù zijn, straks gaat een ander hun plaatsen bezetten, dan vallen zij terug en gaan in een anderen toestand over, terug naar de aarde om alles goed te maken. Alles regelt zich hier vanzelf, want het zijn stoffelijke en geestelijke wetten. Aan alles komt een einde en de laagste graad gaat in den hoogste over en de hoogste daalt tot den laagste af om hen te helpen. Wie het éene of andere ras vervloekt, gaat zelf ten onder. Wie zich aan de liefde van anderen vergrijpt, gaat ook te gronde omdat hij fouten begaat en zal dit in een ander leven moeten goed maken. Wie God niet kent zal Hem eens leeren kennen. Wie mij niet zoekt, zegt Christus, zal den Vader evenmin zien, noch vinden. Wie ons niet aanvaardt, aanvaardt ook geen God, want uit naam van God zijn wij gekomen, duizenden met mij daalden naar de aarde af. Duizenden met mij spreken van liefde en geloof, duizenden met mij weten dat allen zullen terugkeeren die zoo spreken als zij.

Allen denken in één leven op aarde tot God te kunnen terugkeeren. Is dit mogelijk, André? Kunnen wij ons in een kort aardsch leven dit alles eigen maken? Nu wij weten, dat wij verder en hooger gaan en andere planeten ons opwachten? Waarvoor dient dan dit alles? Is het Gods bedoeling geweest, hemelen te scheppen waar de aardsche mensch geen verbinding mee heeft, die verbinding nimmer zal ontvangen? Overzie dit alles, ga in je zelf na of dit mogelijk is, voel diep al deze mogelijkheden en vraag dan om de geestelijke inspiratie te mogen ontvangen. Millioenen wezens leven er aan deze zijde die tot hen zullen

komen, om van hun geestelijk geluk en zaligheid te getuigen. Doch de mensch loopt zich tegen het raadsel „dood" te pletter en zal dit blijven doen. Toch zullen zij ontwaken, al deze menschen moeten verder en hooger, eens zullen zij dankbaar zijn dit alles van ons leven, van de schepping, van wetten en machten te hebben mogen ontvangen. Wij gaan verder en zullen ons werk afmaken, wij aan deze zijde, ik zeide je reeds, zullen wachten, totdat zij allen hier binnentreden.
Zie daar, André, wij zijn op de plaats waar ik wilde zijn. Is je ons gesprek duidelijk?"
„Ja, Alcar."
„Welnu dan gaan wij verder."
André zag opnieuw menschen en ook deze menschen waren als die hij zooeven had waar genomen. Toch waren zij iets anders. Onder hen waren er ook die hij daar had gezien, maar hij zag hier ook kleine menschen, het waren dwergen.
„Een andere graad, André. Een graad hooger dan waar wij zooeven waren. Die dwergen daar, leven ook hier en zijn tot hen gekomen. Herken je deze afstemming?"
„Bedoelt u die dwergen?"
„Ja, die bedoel ik."
„Waren zij niet op al die planeten, die overgangen, Alcar, tusschen den eersten en tweeden graad?"
„Juist, daar hebben wij hen ontmoet en ook hier vinden wij hen terug. Op onze vorige reis heb je daarvan verteld. Is het niet wonderlijk, dat wij deze wezens na al die millioenen jaren terugzien? Wat daar geschiedde zou ook hier plaats vinden. Zij gaan in een anderen stoffelijken toestand over, doch voordat allen zijn uitgestorven, gaan er nog duizenden jaren voorbij. Dan lost die graad op en aanvaarden zij een natuurlijken toestand. Voel je wat ik bedoel?"
„Ja, Alcar, ik weet het. Behooren die anderen reeds tot den tweeden graad?"
„Ja, je ziet dat zij andere lichamen bezitten en al is die verandering niet zoo opvallend, toch is dit een andere graad en de tweede

stoffelijke graad dien wij kennen. Ook deze menschen zijn innerlijk anders, want zij voelen en begrijpen meer, zijn niet meer zoo schuw. Er zijn reeds vele innerlijke veranderingen zichtbaar, innerlijk en uiterlijk zijn zij dus anders.
Maar waarom leven deze menschen niet tezamen? Is dit niet eenvoudiger? Waarom zien wij in al die overgangen op aarde dit terug en sluiten zich die groepen, al die zwarten niet aaneen? Is dat niet vreemd? Luister André: Zij kunnen zich niet aaneensluiten ook al zouden zij dat willen. Die graden kunnen niet worden verbonden, want die stoffelijke graden leven gescheiden. Het is een wet die hen van elkander scheidt. Dit is de natuur en is de eerste en tweede graad. Diep in hen ligt dat wonder en zij reageeren erop als iets natuurlijks. Beide graden kunnen elkaar niet uitstaan. En waarom? Is dit nog zoo onbegrijpelijk nu wij al die graden kennen en dit van het begin der schepping af hebben kunnen volgen? Die menschen zijn niet te verbinden en kunnen door menschen niet worden verbonden, want de natuur roept hun een halt toe, evenals in ons leven, wanneer wij verder willen gaan dan onze eigenlijke sfeer of afstemming is."
„Het is alweer wonderlijk, Alcar."
„Maar natuurlijk, André. Het is zoo heel gewoon en toch diep, heel diep, want het behoort bij Gods schepping.
Deze menschen nu voelen anders. Zij zijn niet voordierlijk meer, maar dierlijk. Ook zij kunnen niet nalaten om hun medemenschen af te maken en op te eten, ook al zijn zij over het algemeen verder dan zij waar wij zooeven waren. Toch gaan zij nu reeds andere dingen doen, want zij bezitten gevoel, hoewel dat gevoel dierlijk is. Ook zij kennen nog geen God en hebben geen begrip van al die hoogere graden. Toch is er iets in hen wat hen boven die anderen verheft en dat is de tweede stoffelijke graad waardoor zij dit gevoel ontvangen. Dus nog ontvangen zij, hebben geen bezit, maar ontvangen steeds, totdat zij iets van zichzelf maken. Eerst dan wanneer zij niet meer kunnen dooden, dan komen zij in harmonie met het leven waarin zij zijn. In elk aardsch leven leeren zij. Wat zij zich in een aardsch leven eigen

hebben gemaakt, dat blijft hun bezit. Op deze wijze gaan zij verder. Maar hoe lang nog? Tot in den hoogsten graad, want ook daarin zullen zij leven en zich vergeten. Zoo is de geheele schepping, zoo gaan zij van het eene leven in het andere over.
De menschen willen bezit en wanneer zij het bezitten, dan moeten zij weer wat anders en ook dat andere deugt niet. Het eene stoffelijke kleed, dit zal je thans duidelijk zijn, geeft hun meer dan het vorige. God geeft het innerlijke leven steeds meer. In al die stoffelijke graden ligt aardsch geluk en dat geluk is hetgeen op aarde tot stand is gebracht. Dat zijn de dingen die zij van onze zijde hebben ontvangen en in al die graden aanwezig zijn. Je voelt dan tevens, dat iedere stoffelijke graad zijn eigen kracht bezit en dat het geluk en die dingen, die het leven op aarde veraangenamen, daartoe behooren. Voel je wat hen wacht? Dat zij dit zullen ontvangen, maar dat zij zich tevens zullen vergeten? Dat zij, naarmate zij hooger komen, al die stoffelijke dingen, al dien rijkdom, al die schatten der aarde willen bezitten, maar dat ook zij daarin ten gronde zullen gaan? Dit gaat zoo voort, André, totdat zij den hoogsten graad in de stoffelijke wereld hebben bereikt en dit geschiedt, zij moeten hun aardschen kringloop volbrengen. Wij zullen dat zien en ik zal het je toonen, nog weten zij hier niet beter en kennen al die schatten der aarde niet, maar zie, hoe zij hier reeds al die aardsche prullen verzamelen. Hier reeds ontwaken deze hartstochten. In het oerwoud, ver van de intellectueele wereld verbannen, verzamelen zij aardsche dingen en daar ligt hun menschelijk geluk en hun gansche innerlijk aan vast. Dat is het wezen, dat is de ziel, dat is hun persoonlijkheid.
En die persoonlijkheid groeit, ontwaakt, moet ontwaken, nadat zij in een hooger stadium komen, wat voor hen het verhoogde stoffelijke organisme is. Doch zij zelf, het bezielende leven zal daardoor ontwikkelen. De ontwikkeling die zij thans bezitten, stemt hen op het dierbewustzijn af. Hier zien wij het beginstadium van menschelijke hartstochten, die wij in verfijnden toestand in den hoogsten graad terugzien.

Zie, hoe zij zich reeds opmaken, nu reeds hun donkere lichamen versieren. Zie, waarheen dat gaat en je komt in de bewoonde, de intellectueele wereld, in de groote steden, daar waar alles anders is. Ook daar zien wij deze eigenschappen, verzamelen de de menschen alles, bezitten zij hartstocht voor al deze dingen. Nog bevinden deze wezens zich in de natuur, in het oerwoud, doch hoe verder zij komen, hoe meer verliezen zij al dit natuurlijke dat nog in hen is en gaan tot hooger bewustzijn over. Zij worden wellicht koningen en keizers en de intellectueelen der aarde, of de armen. Want eens is het zoo ver, eens hebben zij dat bereikt, maar dan zijn wij duizenden eeuwen verder. Langzaam maar zeker gaan zij in die andere stoffelijke graden over. De natuur of de schepping brengt hun dat aardsche geluk. God gaf den mensch alles en daardoor zou de mensch zichzelf leeren kennen. Begrijp je, André, dat dit zal geschieden en dat deze menschen reeds verder zijn dan die anderen?"
„Ja, Alcar, ik zie het en begrijp u in alles. Komen ook zij, wanneer zij op aarde sterven, in de wereld van het onbewuste?"
„Ja, dat moet immers. Zij kunnen het geestelijke Hiernamaals nog niet binnentreden. Duizenden malen moeten zij terug. Eerst om hun hoogsten stoffelijken graad te bereiken, dan voor hun innerlijk leven."
„Wanneer ik u goed heb begrepen, dan bouwen zij zich nu reeds een hel?"
„Ook dat is juist. Zij kunnen immers niet anders denken en voelen. Doch dat is voor hen nog onbewust. Zij gaan steeds en steeds weer in de wereld van het onbewuste over. Dit is een heilige wet en ik heb je dat op verschillende wijze duidelijk gemaakt. Zoolang zullen zij daarin overgaan, totdat een hoogere en wel de geestelijke wereld hen aantrekt. Dan kunnen zij niet terug ook al zouden zij willen."
„Hoe wonderlijk is het, Alcar."
„In alles zien en vinden wij die natuurlijke wet. Dat is de wedergeboorte, dat is de schepping, is het terugkeeren tot God. Duizenden zijn er aan onze zijde die gaarne terug zouden willen,

maar dat is niet eens mogelijk, alleen God kan hun dit wonder en deze genade schenken. Op onze volgende reis ga ik je dat duidelijk maken, dan zul je zien hoe ook dat is en zullen wij één wezen volgen. Je zult tevens zien hoe onfeilbaar het innerlijke leven is en dat de ziel dàt zal beleven, wat zij in haar vorig leven heeft vernietigd. Deze menschen gaan verder, stoffelijk en geestelijk verder. Zij komen terug naar de aarde en wachten aan deze zijde tot zij opnieuw worden aangetrokken."

„Weten zij daar niets van, Alcar?"

„Niets, André, maar dat is tevens niet mogelijk. Doch de ziel bezit dat hoogere gevoel, het ligt in hen. Wanneer zij dus een nieuw lichaam ontvangen, moet dit een hoogere graad zijn willen zij in het evolueeringsplan niet stil blijven staan. Maar het stoffelijke organisme trekt dat aan, wat als innerlijk leven daartoe behoort. En daar kan noch mensch, noch geest verandering in brengen, omdat dit met Gods heilige schepping heeft te maken en dus een wet is."

„Hoelang duurt voor hen een incarnatie, weet u dat?"

„Dit kan honderden jaren duren en ook korter. Hoe hooger de mensch komt, hoe langer het duurt voordat een incarnatie plaats heeft. De stoffelijk volmaakte mensch, hij die het volmaakte menschelijke lichaam heeft bereikt, moet vaak vijfhonderd en duizend jaren wachten, voordat hij een nieuw lichaam zal ontvangen. Doch deze wezens keeren spoediger terug en van den eersten graad variëert dit tusschen de vijftig en honderd jaren. Dit is eenvoudig en natuurlijk en wanneer wij steeds hooger moeten gaan, duurt dit op die andere planeten ook langer, omdat daar de mensch in zijn stoffelijk organisme honderden jaren jaren oud wordt. Doch daar kennen en beleven zij weer andere wetten, die ik je op onzen volgenden tocht duidelijk zal maken. Daar echter begrijpen zij wat het zeggen wil een nieuw stofkleed te ontvangen, zij hebben deze wetten leeren kennen en leven daar in het hoogste geluk en dat geluk blijven zij behouden. Hoe hooger wij komen des te grooter wordt de afstand van het innerlijke leven en de stoffelijke wereld.

Op den eersten graad heb ik je dat duidelijk gemaakt. Tusschen den eersten en tweeden graad, die overgangen dus, wacht reeds het bezielende leven, om opnieuw te worden aangetrokken. Toch wordt het opnieuw geboren, want het moet verder en hooger en heeft een cosmischen weg af te leggen. In alles dus natuurwetten. De natuur roept ons een halt toe of trekt ons aan en dat is voor het stofleven en voor den mensch als innerlijk en geestelijk leven.
Wanneer je dus in de hel leeft, ik heb je dat duidelijk gemaakt, maar thans zul je dat nog beter begrijpen, dan heeft men tevens, hoe verschrikkelijk het ook is, een bestaanswereld bereikt. Hoe diep de ellende ook is waarin al deze menschen leven, toch zijn zij bewust en hebben zich een bestaanswereld veroverd. Wie nog geen bestaanswereld bezit, leeft dus in de wereld van het onbewuste en zal zich die wereld eigen moeten maken.
Toen de eerste menschen in de hel aankwamen en moesten aanvaarden dat er iets was dat hen tegenhield, dat zij niet meer naar de aarde konden terugkeeren om in het stofleven te incarneeren, toen schiepen zij zich daar een eigen toestand en werden zij de heerschers der hel.
Iets riep hun een halt toe en dat was, dat zij hun stoffelijken kringloop hadden volbracht, maar innerlijk in al die eeuwen niets hadden bereikt. Hoe gaarne zouden deze wezens op aarde terugkeeren en een nieuw stoffelijk kleed willen ontvangen! Hoe zouden deze menschen, die de duivelen der hel zijn, zich opnieuw uitleven en van de aarde bezit nemen! Dacht je dat zij niet liever het aardsche leven wilden bezitten dan steeds in die duisternis te moeten vertoeven? Doch zij hebben dat beleefd en hun natuurlijke grens overschreden, een andere wereld trok hen aan en sloot hen voor terugkeeren af."
„Hoe wonderbaarlijk is deze wet, Alcar."
„Deze wet is als al die andere wetten, André. Wat wij op aarde beleven, zien wij in het leven na den dood terug. De hel is een toestand zooals wij innerlijk zijn. De stoffelijke wereld is voor den innerlijken mensch. Doch wanneer het innerlijke leven zijn

aardschen kringloop heeft volbracht, is het zeer eenvoudig dat wij menschen een andere wereld binnentreden, omdat wij het goddelijke moeten bereiken. Een geestelijke wet houdt ons nu gevangen en wij moeten dit aanvaarden of wij willen of niet. Ook deze menschen zullen deze natuurwetten beleven, want zij moeten verder, hooger en hooger, totdat zij hun kringloop hebben volbracht en zij in het geestelijke leven verder gaan. Dan zal die wereld zijn zooals zij innerlijk voelen. De eerste wezens die in het kwaad overgingen, zoodat de hel vormen ging aannemen en het duisternis werd, konden niet meer terug en moesten dit aanvaarden. Ook wij, die aan deze zijde leven, moesten dit aanvaarden, evenals deze menschen dat straks zullen beleven, want ieder mensch zal dit beleven, omdat de mensch zich in al die aardsche levens vergeet. Eens komt hieraan een einde, doch dan zijn wij millioenen jaren verder. Zoolang er nog één mensch op aarde leeft zal deze mensch al die wetten moeten volgen en zoekt hij ook het kwade en vindt aan deze zijde eenzelfde wereld zooals hij innerlijk is.
Er moet een andere wereld zijn wanneer de mensch zijn aardsche leven gaat afleggen. Wie eenmaal een hoogere wereld in zich draagt, dat is de goede dingen te doen en Gods leven lief te hebben, die gaat in een andere wereld over, in de sferen van het licht, die je aan deze zijde hebt gezien. Doch eerst dan, wanneer wij de stoffelijke wereld in al die graden van leven hebben beleefd.God gaf den mensch alles. Hoevele malen heb ik deze woorden niet herhaald, doch ik moet ze herhalen, het dringt niet tot de menschheid door, dat dit alles is om tot God terug te keeren. Het is tevens de moeite waard ze opnieuw te herhalen, omdat wij daarin de Alkracht en de Alliefde voelen die wij ons eigen moeten maken. Op verschillende wijze, steeds en steeds weer kom ik hierop terug, tracht ik je hiervan te overtuigen.
Duizenden met mij zijn op aarde om dàt, wat zij van ons leven weten en zich eigen hebben gemaakt, daar te brengen. Een ieder zoekt zijn eigen afstemming om de menschen te overtuigen. Ook dit is reeds millioenen jaren oud. Toen de eerste menschen, die

de aarde bevolkten, hun hoogsten stoffelijken graad hadden bereikt, konden zij niet meer naar de aarde terugkeeren. Doch in den geest, als geestelijke wezens, keerden zij naar de planeet aarde terug, om zich door den mensch in zijn stoffelijken toestand opnieuw uit te leven. Doch ook daaraan kwam een einde. Toen gingen zij inzien, dat er een hooger gaan mogelijk was. Duizenden jaren gingen er voorbij voordat zij dit gevoel als bezit droegen. Doch de menschen die de eerste lichtstralen van de geestelijke sferen in zich en om zich hadden beleefd en die voelden dat er een hooger gaan mogelijk was, sleepten de anderen daarheen en trachten hen daarvan te overtuigen. Wat zij op aarde bereikten, dat bouwde zich in hun eigen leven op. Wat de mensch voor het goede deed, was de verhoogde toestand waarheen zij zouden gaan, omdat hen een Altoestand, het goddelijke wacht. Dit alles hebben wij kunnen volgen. Op al die planeten is ons dat duidelijk geworden en dit is tevens voor de aarde, voor deze menschen, want ook zij moeten dit beleven. Dit geschiedde in het beginstadium der aarde en nog steeds zien wij dit proces geschieden. Hoe oud de aarde is, mijn zoon, is niet vast te stellen, hoe lang dit nog duurt evenmin, doch eens lost al die onnatuurlijkheid op."

„Alles wat de mensch dus op aarde bezit, het goede en verkeerde, is uit den mensch voortgekomen, Alcar?"

„Ja, André, zoo is het. Er kan niets op aarde zijn of aan deze zijde, of de mensch heeft dit tot stand gebracht. Geen sfeer zou kunnen bestaan wanneer de mensch deze sferen niet voedde. De duisternis lost op, moet oplossen wanneer er geen kwaad meer wordt gedaan; de aarde en al dit stoffelijke leven behoort daartoe, doch het innerlijke leven gaat verder en hooger om op den vierden cosmischen graad over te gaan. Alles wordt door den mensch gevoed en onderhouden. De stoffelijke en innerlijke wereld van deze menschen is één toestand. Iedere daad heeft een eigen afstemming; door de hartstochten die den mensch tot het verkeerde dwingen, bouwt hij aan de duisternis, aan de hel en wie daar eenmaal aan heeft helpen bouwen, zal eens die hel moeten

afbreken, omdat de mensch een hoogere afstemming heeft. Iedere zonde straft zichzelf, maar die zonden zijn in ons, wij hebben dat gedaan en daardoor bouwden wij aan die duisternis en verdichtte zich de hel. Er is geen mensch op aarde die niet aan de hel heeft gebouwd, want wij moeten daar doorheen en zullen ons vergeten, omdat wij ons zelf moeten leeren kennen. Het goddelijke zal daardoor in ons ontwaken, wij hebben die macht, die goddelijke kracht in eigen handen, aan ons er iets van te maken. Iedere zandkorrel der hel en dat is een geestelijke substantie, maar naar en uit de werkelijkheid geboren, moet oplossen, willen wij dat, wat wij verkeerd deden, vernietigen. Naarmate de menschen hun eigen leven gaan voelen en begrijpen en zij het goede zoeken, ontnemen zij die kracht aan de duistere sferen, doch anderen bouwen daar weer aan voort en dit is de strijd tusschen goed en kwaad, dat wij op aarde en aan onze zijde moeten beleven. Toch komen de menschen eens zoo ver, zooals de eerste menschen der aarde zoo ver zijn gekomen en dringt het geestelijke licht tot hen door.
Toen de eerste menschen dit beleefden en voelden wat Gods leven op aarde en aan deze zijde beteekende, vielen zij neder en bogen hun hoofden. Toen die goddelijke vonk in hen brandende was en de bezieling heviger en heviger werd, zoodat het in hen bruiste, toen zij in vuur en vlam stonden van bezieling, toen snelden zij naar de aarde terug om hen, die te bereiken waren, te helpen. Ook wij hebben dat beleefd en zij die ons volgen, evenals zij, die straks zullen ontwaken, dit zullen beleven. Ook deze menschen zullen eens ontwaken, dan gaan zij bouwen aan die duistere sferen en zullen blijven bouwen, totdat er iets anders in hen ontwaakt en dan staan de hoogere sferen voor hen open. Dan komt het bezielende vuur in hen. Het leeft, het vlamt in hen, steeds voelen zij dien brand en dat is gevoel, dat is geestelijk bezit, dat is het wat met Gods eigen leven te maken heeft. Dan zijn zij gereed om alles, hun geheele innerlijk, te geven.
Wie zou dan niet naar de aarde terug willen? Millioenen zouden dit willen, doch dan is dat niet meer noodig en niet mogelijk.

Hier aan deze zijde gaan zij verder, wacht hun werk en geven zij zich geheel. Op aarde, in dezen toestand, zijn wij allen daaraan begonnen. Eens, André, vertoefde ik op den tweeden cosmischen graad en ging op de aarde over. Hier leerde ik het aardsche leven kennen, maar in dezen toestand was ik er mij niet van bewust. Eens, in dezen toestand, in dit donkere lichaam, slachtte ik mijn mede menschen en at ik menschenvleesch. Hoe was mijn leven en dat van al mijn zusters en broeders, hoeveel hebben wij geleden en vernietigd? Maar wij moesten hier zijn, wij zouden hierin overgaan, wilden wij de hoogste graden bereiken.
Een ieder zal dit echter beleven. Ik heb al mijn levens gezien en in honderden levens keerde ik naar de aarde terug. Al die levens zijn mij aan deze zijde getoond. Ik weet tevens waarom ik op aarde was en een meester in de kunst werd en waarom dat is geschied, want dit wonder heb ik aan deze leeren kennen. Al die wetten ken ik. Die wetten en anderen heb ik beleefd en zal ik je op onze volgende reis duidelijk maken en dan zul je mij en vele anderen geheel leeren kennen.
Ik toonde je dit alles en al die wonderen en planeten ken ik, heb ik beleefd, maar ben nu in de geestelijke sferen. Ik ben dus geweest, André, zooals deze menschen, maar ik schaam mij daar nu niet meer voor, want ik heb dat alles, al die ellende, al mijn fouten en zonden, goed gemaakt. Ik hielp de duisternis opbouwen, want ik bracht leed en smart, waar ik liefde had moeten brengen. Doch ik heb dat alles beleefd en billioenen wezens eveneens en nu keeren wij naar de aarde terug, nu zijn vele menschen zoo ver om naar ons te luisteren. Nu zijn wij bezig om hen te overtuigen.
Hoe heb ik geleden, hoe heb ik aan mijzelf moeten werken, om dit alles weer goed te maken. Leer dus door mij, André, door mijn zusters en broeders in de sferen. Wij allen hebben geleden en willen jou en alle menschen der aarde daarvoor bewaren. Zoek toch het goede en blijf doorgaan het goede te zoeken.
Nog kan ik de menschen niet bereiken, want zij zijn doof en blind en gelooven niet aan deze waarheid, zij moeten dit zelf

zien en beleven. De mensch leeft zijn eigen leven, gaat hier niet op in, voelt de heiligheid niet van dit alles, noch de groote genade en toch zullen zij dit alles eens beleven.
Hier leefde ik, André, en begon ik mijn aardschen kringloop. Dat alles zul je leeren kennen, mijn leven en dat van anderen en waarom wij dit alles aan de aarde moeten doorgeven.
Hoe zijn nu deze menschen? Kunnen wij hen vervloeken, deden wij niet hetzelfde? Er is niemand op aarde, die hier niet is geweest, wij allen, geen uitgezonderd, waren hier in deze wildernis. Hier werden wij geboren en zouden weer sterven om opnieuw te worden geboren. Denk je nu dien langen weg eens in en hoe lang het nog zal duren, voordat zij dien hoogsten stoffelijken toestand hebben bereikt. Millioenen jaren zullen er voorbij gaan, voordat zij zoo ver zijn. Dan zijn wij reeds op een andere planeet en weten niet meer wat leed en smart is. Dan hebben wij en al die anderen die met ons gaan, dat verdiend en van God ontvangen. Dit is voor het geheele universum. Ontvangen en verdienen en eigen maken. Dit gaat voort en zal voortgaan tot in het oneindige toe en al die wetten zullen wij beleven. Al die wonderen, die de menschen nog niet kennen en die toch in hen zijn, zullen zij gaan beleven en eindelijk worden zij wakker en bewust. Dan vallen zij neer en schreien zich leeg van dankbaarheid en geluk en begrijpen zij hun Vader in den Hemel. Eens voelen allen wat het zeggen wil „mensch" te zijn.
Hier begint dus het aardsche leven. Zij verlangen te bezitten en zullen bezitten wat in hun oogen zoo mooi is. Hier zijn het stukken steen, stukken hout en een stuk ijzer, dat de hoogere soort mensch heeft vergeten of verloren, maar zij zamelen het op. Dit is een bijzondere karaktereigenschap en dat gevoel ontvingen wij op den tweeden graad. Daar was het dat deze gevoelens in ons kwamen. Want daar ontwaakte het voordierlijke instinct en dit gevoel ligt ver van het dierlijke bewustzijn verwijderd. Je kent dien afstand in gevoel, je hebt het beleefd.
Dat gevoel kwam in ons toen wij die andere groepen op den tweeden graad aanvielen en hun alles ontnamen wat zij droegen en

dat hun bezit was. Daar was het dat deze gevoelens werden geboren en daarmede kwamen wij naar de aarde. Van het eerste oogenblik af dat wij onze oogen openden waren er verlangens in ons. Toen wij zoo ver waren dat wij ons konden voortbewegen, wilden wij al die dingen bezitten. Op ouderen leeftijd waren die gevoelens krachtiger en door onze lichamelijke kracht sloegen wij anderen neer om alleen dàt, wat zij hadden, te willen bezitten. Dat is het oergevoel, dat in het instinct is overgegaan, maar dat velen zelfs in den hoogsten stoffelijken toestand op aarde nog bezitten en dat je zult zien en beleven.
Daar worden menschen geslacht voor die prullen, doch dan zijn die dingen goud, zilver, diamanten en paarlen, al die kostbare aardsche dingen die alleen voor hen kostbaar zijn. Dat bezit wil een ieder bezitten, maar dat moesten zij naast zich neer kunnen leggen. Dat is echter niet mogelijk, want zij zijn nog niet zoo ver, zoodat zij daar vele malen voor terug zullen keeren. Dat terugkeeren is voor hen een kwelling, maar die kwelling komt, omdat zij gaan voelen wat hen wacht. Want de menschen willen geen strijd, geen smart, zij willen al deze aardsche dingen behouden, genieten van al deze prullen, die wij reeds in den oertijd begonnen te verzamelen.
Eens komt hieraan een einde. Dan verzamelen wij alleen geestelijke schatten en maken ons al die eigenschappen, die ons geestelijke karakter uitmaken, eigen en dat neemt ons niemand meer af. Van gene zijde juichen zij ons dan toe, want hoe meer wij van die schatten verzamelen, hoe meer zien wij ons innerlijk veranderen en ontwikkelen en verfraaien wij onze geestelijke woning. Dat laatste ligt duizenden eeuwen van hen die hier leven verwijderd, maar ook voor hen die reeds die stoffelijke hoogte hebben bereikt. Eens zullen zij sterven en het leven na den dood binnentreden. Ook in de hel verzamelen zij al die dingen, die aardsche prullen, dat heb je beleefd, André, ook daar tooien zij zich met paarlen en diamanten, doch die prullen zijn even valsch als hun geestelijk leven.
Zie die prachtige stoffelijke lichamen! Zie hoe dit lichaam leeft

en straalt, hoe krachtig het is. Het tintelt van levenskracht en hoe vurig zijn zij en hoe kinderlijk en natuurlijk! Toch, je weet dat nu na alles wat ik je zooeven heb verteld, zijn zij dierlijk. Maar hoe dit lichaam ook tintelt en hoe krachtig het ook is, de kern, de natuurafstemming is zoek, want ook zij hebben te lijden aan vele vreeselijke ziekten die zij diep in zich dragen en door andere ziekten, die zij in hun leven opdoen. Deze menschen zullen wij nu verlaten en anderen gaan bezoeken. Ik heb je nog meer te zeggen, doch hier gaan wij weg.
In dezen toestand, André, die de dierlijke afstemming is, liggen nog zeven graden. In dien eersten graad, waar wij dus het eerste waren, liggen weer zeven overgangen en daartoe behooren die kleine dwergen en vele andere stammen. Maar ik ga die overgangen niet na, want je kunt dit alles nu begrijpen. Doch je ziet, toch zijn die stoffelijke overgangen aanwezig, want wij hebben die overgangen op al de planeten leeren kennen. Alles wat wij in het heelal hebben gezien en kunnen volgen, vinden wij in het menschelijke leven terug. Die kleine menschen, die wij hier tusschen deze rassen aantreffen, zijn de vele overgangen, die tusschen twee stoffelijke graden aanwezig zijn om in dien verhoogden graad te kunnen overgaan. Zelfs in het volmaakte lichaam zien wij deze menschen terug. Dit alles moet dus een beteekenis hebben. Op aarde, althans de geleerden die daarvan een studie hebben gemaakt, schrijft men dit toe aan de verkeerde werking van sommige klieren, die het volmaakte groeiproces tegenhouden. Voor enkele van deze wezens kan dit zoo zijn, maar dat heele volksstammen aan één en denzelfden toestand lijden, is wel voor andere ziekten mogelijk, doch niet voor dit proces. Dit is geen ziekte, maar een stoffelijke, ja cosmische toestand, want hun organen zijn normaal, al is hun bouw en grootte niet zooals het menschelijke organisme in volmaakten toestand moet zijn.
Straks gaan deze menschen in een ander organisme over en dan is dit de normale grootte en een graad van de zeven stoffelijke afstemmingen die wij kennen.

Nu wij thans zoo ver zijn gekomen, is het stoffelijke organisme het innerlijke leven ver vooruit. Deze stoffelijke lichamen zijn in wezen volmaakt, doch hun innerlijke leven heeft eerst de voordierlijke en dierlijke afstemming bereikt. Ik heb je dat reeds op de tweede planeet duidelijk gemaakt, doch nu zul je dat beleven. Thans, als zij den derden graad hebben bereikt, leven zij nog steeds in de dierlijke afstemming en zij hebben nog twee graden te volgen, voordat zij in het blanke ras overgaan. In deze twee donkere rassen leeft nog steeds de voordierlijke mensch en zij hebben deze afstemming.
Dit is het innerlijke bezit dat zij dragen en de liefde die zij bezitten. In die zeven overgangen leeft nu de voordierlijke, de dierlijke, de grofstoffelijke, de stoffelijke en de geestelijke afstemming, dat het bewustzijn is. In al die bewustzijnstoestanden leven dus menschen, waarvan wij de twee eersten hebben leeren kennen. Maar straks zul je zien en beleven, dat al die bewustzijnstoestanden in één mensch vereenigd zijn en die menschen vinden wij in den hoogsten stoffelijken toestand terug.
Wij gaan nu naar den derden graad of overgang en die wezens zijn dierlijke wezens, want ook zij slachten en moorden zooveel als zij willen. In verschillende groepen leven dus deze menschen tezamen. Maar al die groepen hebben wij van de tweede planeet af kunnen volgen en ook dit natuurproces vinden wij dus op aarde terug. In deze donkere wouden leven dus drie graden. De vierde graad heeft reeds met het andere, het blanke ras verbinding."
Alcar zweefde over de aarde en André nam waar en beleefde al deze wonderlijke dingen. Hoe diep was het leven, wat wist men daar van op aarde? Wie zou dit kunnen peilen? Wonderlijk was alles wat zijn leider hem duidelijk maakte. Veel had hij reeds beleefd, maar nog meer zou hij beleven, nog was het niet voldoende. Hoe dankbaar was hij voor alles!
„Zie daar, André, een volgenden graad."
André zag andere menschen. Ook zij waren wild en woest en toch, die stoffelijke lichamen waren anders. Zij waren niet zoo

grof en hadden niet dat voordierlijke. Doch hoe ver waren deze menschen nog van het volmaakte blanke lichaam verwijderd! Het was een groot verschil, want hoe was zijn eigen stofkleed! Ook in deze lichamen stroomde bloed, zij hadden eenzelfde zenuwstelsel en waren als het volmaakte lichaam, maar toch nog niet te vergelijken met zijn eigen stoflkeed. Machtig was dit alles. Deze menschen waren niet te doorgronden, maar hij kende nu al deze menschen, kende de graden en wist waar vandaan zij kwamen, hoe de aarde aan dat stoffelijke gewaad had gekneed en gewerkt, voordat het in dien volmaakten toestand was gekomen. Zij waren geheel met alle mogelijke versierselen behangen. Hoe hadden zij zich mooi gemaakt! Hij zag niets dan kralen en nog eens kralen. Een ander soort mensch, een andere gevoelsafstemming leerde hij nu kennen. Honderden waren er bijeen.
„Zijn deze gevaarlijk of zijn zij reeds te vertrouwen, Alcar?"
„Neen, nog niet, nog steeds gevaarlijk, André. Ook zij vergaten zich en moesten zich vergeten, omdat zij die innerlijke krachten nog niet bezitten. Dit is een hoogere graad, doch innerlijk behooren zij bij de dierlijke afstemming.
In hen zien wij meer leven, meer gevoel en intuïtie. Zij bezitten reeds eenig gevoel, dat voor ons het geloof is. Toch is hier nog geen godsdienst aanwezig, nog zijn zij het niet bewust. Het duurt nog duizenden jaren voordat zij zoo ver zijn. Toch, je ziet en voelt het, is er meer gevoel, ze zijn levendiger dan die anderen die wij hebben ontmoet. Den angst voor andere wezens bezitten zij niet meer, zij hebben zelfbeheersching geleerd. Die anderen waren schuchter en angstig, dezen zijn brutaal en gereed om ieder aan te vallen, die in hun bereik komt. Deze graad leeft als de voorgaande, in vele groepen verspreid, doch de kern van deze afstemming leeft in een hoofdgroep bijeen, al weten zij zelf daarvan niets af en kunnen zij dit ook niet omvatten. Dit is voor al die overgangen, dus ook voor den hoogsten graad. Ook het tegenwoordige ras leeft verspreid en is toch één, allen hebben één stoffelijken graad van organisme bereikt al spreken zij verschillende talen. Dat heeft met dit alles niets uit te staan. God

schiep geen talen, niets van al die aardsche dingen die de menschen zelf hebben ingesteld. God schiep het universum en de menschen zijn de heerschers over alle planeeten. In verschillende gewaden leven zij, ieder in hun eigen afstemming waartoe zij behooren.
Het is opmerkelijk dat deze meer gevoel bezitten dan die anderen. Wij kunnen dit aanvaarden, want wij kennen de werking van al die stoffelijke lichamen. Hoe dichter zij een ander ras naderen, hoe meer zij daarvan tevens gaan leeren en dit vermeerdert hun kennis. Die kennis is niets dan aardsche wijsheid, belevenissen die zij in hun dagelijksch leven opdoen, maar waardoor hun innerlijke leven niet kan veranderen, integendeel, het zal hen aansporen het kwade te zoeken, omdat zij al die dingen die de verhoogde toestand bezit en dus een hoogere graad is, willen bezitten.
Hoe deze menschenkinderen hebben te lijden, zal je duidelijk zijn. In hun natuurlijken toestand zijn zij rustig, maar in verbinding met de meer hoogere stoffelijke graden geheel overstuur, omdat al die menschelijke eigenschappen hen in de war brengen. Toen de eerste menschen op aarde leefden en met anderen in verbinding kwamen, ontstond de handel. Wat de één bezat wilde de ander ook hebben en dit is nu nog allemaal aanwezig. Doch de meer hoogere wezens bedrogen hen die van al die dingen geen verstand hadden. In de menschelijke geschiedenis is dat alles te volgen, want nog geschieden deze onmenschelijke dingen, verlaagt zich het hoogere wezen om te bezitten."
„Kunnen ook zij nog geen hooger gevoel aantrekken, Alcar?"
„Neen, nog is dit niet mogelijk, doch straks in den vierden graad zien wij dit geschieden. Dan begint oorzaak en gevolg. Dan komen wij op een ander gebied en begint de mensch goed te maken, wat hij in zijn vorige levens heeft misdaan. Doch dan hebben zij alle stoffelijke graden beleefd. Voel je wat ik bedoel, André?"
„Moeten zij eerst al de stoffelijke graden beleven en komt eerst dan oorzaak en gevolg?"

„Zeer goed, dat is hetgeen ik bedoel. Deze dierlijke afstemming trekt dus dat innerlijke leven aan, dat één is met de stoffelijke afstemming die zij bezitten. Geen andere bezieling kan worden aangetrokken. Die wezens zullen wij nu volgen. Ook in dezen toestand liggen overgangen en al die overgangen brengen ons met den vierden graad in verbinding. Zijn wij daar in overgegaan, dan gaan wij naar den vijfden graad en gaat tevens het zwarte ras in het blanke over. Alleen hier, in de oerwouden, leven dus de eerste graden afzonderlijk. Doch in den vijfden graad leven al die menschen over de aarde verspreid en dit is tevens voor den zesden en zevenden graad. Doch het eene ras is anders dan het andere en dat is heel duidelijk, omdat dit met het klimaat heeft te maken. Toch zijn zij één en blijven één. Dat is de stoffelijke afstemming, doch als innerlijke mensch gaan zij van het eene lichaam in het andere over.
Wij gaan nu naar den vierden graad, André en daar ga ik verder."
Zwevende verliet Alcar deze plaats. André voelde dat hij eenigszins in de bewoonde wereld kwam. Hij zag niet meer die oerwouden, waarin de menschen verborgen leefden. Nu leefden zij meer in de natuur en hij zag dat dit een hoogere toestand moest zijn, want in alles nam hij dit waar. Overal leefden menschen en toch ging zijn leider verder en verder.
Nu zeide Alcar tot hem: „Hier zullen wij blijven. Een andere en wel den vierden stoffelijken graad van stoffelijk organisme hebben wij bereikt. Zie daar voor je, naar deze menschen."
Hoe is het mogelijk, dacht André, deze zijn weer anders, wie heeft daar op aarde nu erg in. „Weet men dit op aarde, Alcar?"
„Ja, waarom zouden zij dit niet weten? Begrijpen doen zij dit echter niet. Deze menschen zijn anders dan zij, die wij hebben ontmoet. Hun stoffelijke organisme is in een fijneren toestand gekomen. Zie dit kleed, André, hoe opmerkelijk is dit gewaad. Hoe anders van bouw en gestalte. Dit weet men in de geleerde wereld, maar zij weten niet hoe dat komt. Wie zou dat ook kunnen vaststellen? Zij kennen al die wetten niet, weten niet hoe alles van het begin af vast ligt, hoe het is geschied en de schep-

ping tot stand kwam. Dit is de vierde graad. Deze menschen zijn uiterlijk en innerlijk anders. Wat de drie andere graden doen hebben zij eeuwen geleden reeds afgelegd. Wat men daar eet, verkiezen zij niet meer, hun stoffelijke organisme vraagt naar andere dingen die om hen heen groeien. Iedere constitutie vraagt naar dàt voedsel, waar zij behoefte aan heeft. Zij voeden zich met vleesch evenals die anderen, doch geen menschenvleesch, dat eten zij niet meer.
Je ziet, innerlijk en uiterlijk zijn zij verder, want het is het innerlijke wezen dat dit wil en het stoffelijke lichaam neemt dat tot zich, wat het verwerken kan. Alles harmonieert, niet alleen geestelijk, doch tevens stoffelijk. Dit zijn stoffelijke en geestelijke wetten. Dit is natuurlijk, zoo ver zij zich op de natuur afstemmen, want een ieder bezit een eigen wil en doet dingen die niet tot de natuur behooren. Dan komen zij tegen die wetten in opstand en hebben dat te verwerken.
In hen is al iets dat hun geloof uitmaakt. Er leeft in hen een gevoel, dat het geloof van het volmaakte stoffelijke wezen ver overtreft. In wezen doen deze menschen niet zooveel kwaad als de volmaakte stoffelijke mensch. De natuur roept hun een halt toe. Zij leven natuurlijk, zooals zij innerlijk zijn en kennen ontzag voor hem die de sterkste is. Hun gevoel voor een oppermacht is aanwezig doch zij zien deze in de natuur en het zijn de elementen die hen angstig maken. Dat gaat boven hun vermogen. Doch komen wij verder, dan zoeken zij juist daarin hun steun en aanbidden zij die natuurkrachten. Het voordierlijke en dierlijke bewustzijn is dan in een hoogere gevoelsafstemming gekomen. Toch, al zijn wij den vierden cosmischen graad binnengegaan, bezit het innerlijke wezen de dierlijke afstemming. Je ziet, dat nu het stoffelijke organisme den innerlijken mensch reeds ver vooruit is. In die vier graden zijn wij tot den dierlijken bewustzijnstoestand overgegaan. Nu volgen er overgangen en al die stoffelijke overgangen van het menschelijke organisme gaan in het blanke ras over. Dat is de vijfde stoffelijke graad.
Deze menschen nu vertegenwoordigen den vierden graad en dit

is hun eigenlijke afstemming. Doch hier omheen liggen al die overgangen verspreid en het is merkwaardig als je dit volgt. Dit is, zooals wij in het universum hebben waargenomen. In het midden leeft het moederlichaam en daaromheen liggen al die planeten verspreid, die met de eigenlijke afstemming te maken hebben en de verbindingsplaneten zijn. Dit is nu juist het merkwaardige en dat zien wij over de geheele aarde, in al de stoffelijke graden die wij kennen. Langzaam maar zeker gaan al die wezens op die overgangen over en ontvangen dus een ander lichaam, totdat zij de eigenlijke afstemming geheel aanvaarden, dus hebben bereikt, wat voor het menschelijk wezen een hoogere stoffelijke graad is.
In al die overgangen doen zij kennis op en al die kennis is wat de aarde bezit, wat die andere graad kent en eigen heeft gemaakt. Je voelt, André, dit is nog steeds niet wat zij moeten bezitten, willen zij ons leven binnentreden en de hel in het leven na den dood binnengaan.
Je voelt tevens, dat al deze wezens nog steeds geen bestaanswereld hebben bereikt. Niet alleen stoffelijk, doch zij hebben nog drie stoffelijke graden af te leggen en eerst dan gaan zij in het geestelijke leven over, wat ik je straks duidelijk zal maken. Eén wet houdt hen gevangen, gaat vóór alle andere wetten en is om den hoogsten stoffelijken graad te bereiken. Ik ga dan ook verder en aanstonds op den vijfden graad over. Toch moet ik hier, waar wij nu zijn, terugkeeren en wel in den geest, ik volg dan het innerlijke leven, want nu komen die andere wetten in werking en dat is carma, dat is oorzaak en gevolg. Ik zeide zooeven, één wet gaat voor en werkt onfeilbaar en dat is, wat je nu duidelijk zal zijn, dat de mensch steeds verder gaat, altijd verder moet, om dien hoogsten lichamelijken graad te bereiken. Voel je wat dit beteekent, André? Voel je dan dat al deze menschen niets dan zonden doen en fouten maken, maar dat zij daarvan niets begrijpen, noch voelen? Dat zij moorden en vernietigen en dat ook dit alles moet worden goed gemaakt? Doch daarover straks.

De aarde dwingt dus den innerlijken mensch verder te gaan en ook dat is een natuurlijk wonder. Voel je deze wetten, André?"
„Ja, Alcar, maar hoe ingewikkeld wordt dat."
„Ik zeide je voorheen reeds, dat wij andere wetten zullen leeren kennen en dat het een stoffelijke en geestelijke chaos op aarde wordt. Toch gaat dit onfeilbaar verder, geen mensch, geen geest hoe hoog ook, kan hierin iets veranderen. In dezen oogenschijnlijken chaos ligt de rust en de harmonie van het opperwezen, niets, niets kan dit storen, doch voor menschen die hiervan niets weten, niet te omvatten. De natuur stoort zich aan niets, ook niet aan den innerlijken mensch, de planeet aarde heerscht over al deze wetten, het leven, dat op haar leeft, heeft deze wetten te beleven en deze goddelijke wetten ben ik bezig aan jou te verklaren. Voel je, André, hoe machtig dit alles is? De planeet aarde is het die het innerlijke leven gevangen houdt, het is een goddelijke wet die iedere ziel moet beleven, om het volmaakte stoffelijke kleed te bereiken. Het bezielende leven volgt dus maar één weg, doch het zijn de zeven stoffelijke graden die wij zullen leeren kennen. Wij weten waarom en waarvoor dit alles is.
In al die graden nu, André, ligt een allesomvattende rechtvaardigheid, want van het begin der schepping af is dit zoo geweest. Een ieder, zooals ik reeds zeide, zal het beleven, allen hebben dien weg af te leggen en zullen dat lichaam en daarbij al die aardsche genoegens ontvangen. Want dat behoort daarbij en zal ook voor hen zijn, omdat dat aan die andere incarnatie vast ligt. Vreemd is alles voor den mensch op aarde en toch, het is zoo. Zij die in de groote steden leven, voelen zich anders dan zij in het oerwoud. Je voelt zeker wat ik bedoel, André en zoo heeft iedere graad van het menschelijke organisme een eigen toestand dien zij zich zelf hebben geschapen. Het is de heilige waarheid en ik zal je die waarheid toonen, ben reeds bezig te laten zien dat alles een bedoeling heeft en wij Gods wetten hebben te leeren. Niets is toevallig, niets is verkeerd, niets loopt in de schepping vast, alles gaat door en verder, steeds hooger, totdat wij dich bij onzen Vader zijn gekomen en in Zijn heilig leven overgaan."

„Er zijn donkere wezens op aarde, Alcar, een merkwaardig ras, dat zeer intellect is, behooren die menschen niet tot dezen graad?"
„Ik begrijp wat je bedoelt, André. Neen, dat is een andere toestand en heeft met de cosmische stoffelijke afstemming niets uit te staan. Die rassen zijn kleurlingen waarvan zij den diepsten graad bezitten. Er zijn vele rassoorten, kleurlingen dus, die toch de hoogste stoffelijke afstemming hebben bereikt. Is je dit duidelijk?"
„Ja, Alcar, maar zijn die menschen door de natuur zoo gekleurd?"
„Ja, de kleurlingen die jij bedoelt, hebben met deze wezens niets uit te staan. Maar zie deze wezens en zie dan naar hen, die je als kleurlingen ziet. Hoe groot is het verschil! Deze menschen zijn nog niet zoo ver, zij zijn primitief, onbeholpen en schuchter. Zij zonderen zich van de massa af en kunnen zich nog niet aanpassen. Die kleurlingen bezitten meer gevoel en zij leven tusschen de blanken. Die wezens, dat zal je nu duidelijk zijn, bevinden zich in een heel anderen toestand en zij hebben met ons zieleleven verbinding. Ook hun stoffelijke organisme is volmaakt en niet te vergelijken met al deze graden die wij tot nu hebben gevolgd.
Ik ga nu naar den vijfden graad, althans waar duizenden van dezen graad leven, omdat die graad over de geheele aarde is verspreid. Op alle hoeken der aarde vinden wij hen terug en zij leven afgezonderd van den zesden en zevenden graad.
Spoedig zullen wij daar zijn."

Vijfde stoffelijke graad.

„Ik toon je dus enkele wezens die tot den vijfden graad behooren. Dan keeren wij naar den vierden graad terug en heb ik je heel veel van het innerlijke leven duidelijk te maken. Den zesden graad behoeven wij niet te bezoeken en den zevenden graad daarin leef je zelf. Nu gaan wij naar het Noorden, daar leven nog menschen die tot den vijfden graad behooren, doch het grootste aantal leeft verspreid. Zij leven van de jacht en zijn geestelijk niet onbegaafd. Je voelt dat het thans reeds zoo ver is gekomen, dat het zieleleven een aanvang neemt en zich in begaafdheid manifesteert.
Zie daar, André, den vijfden stoffelijken graad."
André zag deze menschen. „Kent men hen op aarde, Alcar?"
„Ja, men noemt hen Eskimo's. Vroeger, dus vele duizenden eeuwen geleden, droegen zij een anderen naam. In het Zuiden, Westen en Oosten leven al die andere menschen, die allen tot den vijfden graad behooren. De vijfde graad heeft zich als de zesde en zevende op alle hoeken der aarde in die millioenen eeuwen verspreid en dat komt, omdat velen van hen op zoek waren naar bezit. Toch is hier de kern van den vijfden graad aanwezig. Hun lichamen zijn gehard en kunnen tegen dit klimaat. Een ontzaglijk krachtig beendergestel heeft dit organisme. Velen hebben een geloof, dat hun door een anderen graad is gebracht. Toch zijn ook zij natuurkinderen en het is niet toevallig dat zij hier leven.
De zevende graad zal in dit leven niet kunnen overgaan en de zesde evenmin. Een andere afstemming kan dit leven niet be-

leven, ik bedoel overgaan in alles. Dat is niet mogelijk, want de stoffelijke toestand past zich aan hun innerlijke leven aan. Beide behooren tot elkander, al is ook hier het stoffelijke organisme het innerlijke ver vooruit.
Ik zeide reeds, zij zijn niet onbegaafd, doch onder den zevenden graad te moeten leven, is voor hen moeilijk, want zij kunnen zich slecht aanpassen. Toch vinden wij in hen ook overgangen en dit beteekent, dat er onder hen enkelen zijn, die zich aan den zesden en zevenden graad kunnen aanpassen, doch hun stoffelijke afstemming blijft zooals ze is.
Millioenen jaren geleden waren er hier millioenen wezens, doch in al die eeuwen zijn zij verspreid geraakt en leven overal op aarde. Hun innerlijke leven is wonderlijk één met hun stoffelijke leven. Dat komt, omdat zij alleen zijn en geen beïnvloeding van andere rassen dulden. Daarvoor ging ik ook hen bezoeken, omdat hier de zuivere vijfde graad aanwezig is.
Den zesden graad vinden wij in Achter-Indië terug en tevens in China en Japan en op andere deelen der aarde. De kern van den zesden graad ligt echter in het verre Oosten, eveneens de zevende graad die over de geheele aarde is verspreid. Dit, André, is nu de stoffelijke toestand van het menschelijke organisme en de zeven stoffelijke graden die de aarde bezit. Al die millioenen wezens leven hun eigen leven, maar en dit is wonderlijk, zij passen zich aan het organisme dat zij bezitten aan, doch zijn zich daarvan niet bewust. Deze menschen leven hier en zijn gelukkig en dat is voor alle graden één toestand. Maar wat is dit geluk voor den zevenden graad? Wat zegt het geluk van den eersten voor den zesden graad? Iedereen voelt en bezit zijn eigen stoffelijke leven en dat is niet omdat dit een ras is, maar omdat dit de graden zijn die den mensch zijn stoffelijken graad en toestand op aarde bepalen. Daarin ligt de mensch vast en hij kan zich daarvan niet vrij maken. Ik zeide je reeds, dit doet de natuur en de aarde en dit is de wedergeboorte op aarde."
„Het is wonderbaarlijk, Alcar."
„Ja, maar een machtig natuurwonder, André. En dit wonder is

er van het eerste stadium van de aarde reeds geweest, van dien tijd af ging dit geschieden en nog is deze wet bezig, omdat de bezieling leeft en op een lichaam wacht. Die graden zullen dus niet kunnen oplossen, want het innerlijke leven is nog niet zoo ver, heeft die levensschool te beleven en wel stoffelijk en geestelijk.
Is je dit alles duidelijk, André?"
„Ja, Alcar."
„Dit zijn de stoffelijke graden van het menschelijke organisme. Wij allen hebben dien langen weg moeten volgen, maar ook zij die de goddelijke sferen reeds hebben bereikt. Voel dit millioenenproces en je begrijpt je eigen toestand op aarde. Je voelt tevens, dat dit alles een beteekenis moet hebben, dat God rechtvaardig is en er aan dat oerwoud een einde moet komen. Op aarde kent men al deze rassen, doch de geestelijke beteekenis kennen zij niet. Er leven zelfs menschen op aarde die zij niet eens kennen, die zich ver van de bewoonde wereld hebben teruggetrokken. Dat alles moet en zal oplossen, want ook zij zijn Gods kindereen.
Heb je mij nog vragen te stellen, André?"
„Neen, Alcar. Ik begrijp thans het leven op aarde."
„Prachtig, dan gaan we verder, want ik moet je nu een algeheel overzicht geven van het bezielende leven, dat in iedere graad leeft en het stofleven bezielt. Waarheen wij ook gaan, daar is nu leven, leven menschen en dieren tezamen. Een ieder volgt zijn eigen weg, zijn aardschen, geestelijken en cosmischen weg en kent en heeft zijn liefde, maar ook zijn leed en ellende. Wij zullen thans naar den vierden stoffelijken graad graad terugkeeren."

De diepte van het zieleleven.

„Dit alles behoorde dus bij het stoffelijke leven; en je hebt een klein idee gekregen van den stoffelijken en innerlijken toestand van al die menschen. Ik ga nu het zieleleven volgen en daarover is nog heel veel te vertellen. Want wat geschiedt er, nu de innerlijke mensch de zeven stoffelijke graden heeft beleefd? Dat zal ik je thans duidelijk maken.
In den eersten stoffelijken graad op aarde heb je duidelijk hun innerlijk en geestelijk leven kunnen voelen en eveneens kunnen peilen. Maar de diepte van hun innerlijke leven is niet te peilen, wanneer men al die graden van stoffelijk organisme niet kent. Waar vandaan is die bezieling gekomen? Wij weten nu, dat het bezielende leven voor den eersten stoffelijken graad van een andere planeet komt en daar in dien toestand is gekomen en een voordierlijke afstemming bezit. Nu komt dat bezielende leven op aarde en ontvangt een ander lichaam en is als daar en toch iets anders. Voel je waarheen ik wil, André?"
„Neen, Alcar, ik heb geen vermoeden, ik kan dit niet voelen."
„Dat is heel eerlijk van je, doch luister. Dat wat veranderd is, ik heb je daar van verteld, komt doordat het stoffelijke organisme een hoogeren graad heeft bereikt. Dit organisme is anders dan dat wat wij op den tweeden cosmischen graad hebben leeren kennen en zij daar hebben ontvangen. Het aardsche lichaam is fijner dan dat van die andere planeet. En deze stoffelijke verhoogde kracht die het aardsche lichaam bezit, trekt daardoor het innerlijke leven omhoog. Ik heb je daarvan op onze vorigen tocht verteld, toen wij het dierenrijk volgden. Naar die stoffe-

lijke kracht handelde het dier en zooals je weet, was het gevaarlijk. Een kat, wij hebben die vergelijking gemaakt, bevindt zich in denzelfden graad als de tijger, want ook daarin liggen zeven graden van stoffelijke kracht.
Het zal je nu duidelijk zijn, dat het bezielende leven dat op aarde wordt geboren, in het eerste stadium naar die stoffelijke kracht handelt, ja handelen moet en dat dit de stuwing is voor het innerlijke leven. Je ziet, André, dat ook deze werking in het menschelijke en stoffelijke organisme aanwezig is, wat wij in het dierenrijk hebben leeren kennen. Maar het bezielende leven is thans op aarde en gaat verder en hooger om zich van die dierlijke afstemming los te maken. Dan volgen daarop de overgangen en die menschen leven om den eersten graad verspreid. In dien tijd gaat het innerlijke leven zich reeds aanpassen en neemt het eigenschappen van die andere overgangen over en ontwaakt het innerlijke leven. Dit heb ik je duidelijk gemaakt. Wanneer de ziel den vierden stoffelijken graad heeft bereikt, dan heeft het zieleleven dus reeds honderden levens op aarde afgelegd, doch leeft dan nog steeds in dien toestand. Opnieuw wordt het bezielende leven aangetrokken, telkens en telkens weer om den zevenden stoffelijken graad te bereiken. Is dit geschied, wij hebben dit kunnen volgen, dan treedt die geestelijke chaos in, waarover ik heb gesproken.
De planeet aarde heeft haar taak volbracht en het innerlijke leven neemt nu een aanvang. De mensch, die in den zevenden stoffelijken graad leeft en sterft, keert opnieuw naar de aarde terug en begint aan zijn innerlijke leven, dat wil zeggen: goed maken wat hij in al die levens misdeed. Dit is nu die ontzaglijke wet en is in ieder mensch aanwezig. Het is de goddelijke afstemming in ons, die ons een halt toeroept, die ons dwingt dat te vereffenen, dat goed te maken, wat wij in al die graden hebben misdaan. Dat beleven en terugkeeren naar de aarde is dus het carma, is oorzaak en gevolg, van al die duizenden levens, waarin wij het eene leven na het andere hebben afgeslacht. Een ontzaglijken berg van zonden en fouten heeft de innerlijke mensch

te beleven. Hoe verschrikkelijk dit alles is, weet alleen God die al Zijn kinderen kent. Geen mensch, ga hem maar na in al die stoffelijke graden, heeft iets van zijn aardsche leven gemaakt, omdat hij zichzelf niet kent en zich dus niets eigen heeft gemaakt, dat bezit beteekent in het leven na den aardschen dood. Hij bezit niets wat geestelijk bezit beteekent, kent geen reine liefde die wij bezitten, wil hij de sferen van licht kunnen binnentreden.

Hoe machtig dit alles is, André, zal je duidelijk zijn, maar de diepte van dit proces is tevens voor geen mensch te peilen. De planeet aarde heeft haar taak volbracht, het innerlijke leven kan nu een aanvang nemen, de wet van oorzaak en gevolg treedt nu in werking. De wet van oorzaak en gevolg roept den mensch een halt toe en ontzagwekkend is deze kracht. Nu zien wij al die bewustzijnstoestanden in één organisme. Het innerlijke leven, dat den zevenden graad heeft bereikt, daalt thans in den vierden graad neder, om in dien stoffelijken graad goed te maken. Voel je wat dit beteekent, André?"

„Neen, Alcar, ik voel dit niet."

„Dan zal ik het je duidelijk maken, luister. Het innerlijke leven, dat dus reeds tot het blanke ras behoorde, daalt thans in een donker zwart lichaam af, om daarin de wet van oorzaak en gevolg te beleven. Dit geschiedt van den vierden graad, omdat het bezielende leven in de eerste drie graden niet kan binnengaan. De mensch die in den vierden graad zijn broeder of zuster afmaakte, wordt nu door dat bezielende leven aangetrokken, omdat haat, die verschrikkelijke kracht, hen doet verbinden. Je ziet, zielen trekken nu zielen tot zich, het eene leven zal thans het andere ontmoeten en goed maken. Die haat, of hartstocht, hoe diep ook in het zieleleven teruggezonken, is tot ontwikkeling gekomen en trekt dat leven nu tot zich en wij zien oorzaak en gevolg, leeren deze goddelijke wet kennen. De oorzaak ligt duizenden eeuwen terug, doch de ziel keert tot daar eveneens terug, ontmoet dat leven op aarde en zal goed maken. Dit is voor ieder mensch, hierin ligt de diepte van het zieleleven.

Als dit niet zoo was, dan kon de mensch onze sferen niet bereiken en was er voor het zieleleven geen mogelijkheid om goed te maken en aan zijn carma te beginnen. Doch dit geschiedt, zooals alles is geschied, dit is een wet, het is God, het is onze afstemming en de verbinding met het Al.
Ik heb dat allemaal beleefd, André. Ik zeide je reeds, ik heb mijn eigen levens gezien en een ieder die aan deze zijde de vierde sfeer heeft bereikt, zal dit beleven. Tot den vierden graad, dus in een donker lichaam, toen ik als innerlijk leven al die stoffelijke graden had afgelegd, omdat ik dien bestaanstoestand op aarde moest bereiken, ging ik terug, moest ik terug, om aan mijn verleden te beginnen en alles, alles goed te maken. Ik zag mijzelf in dat bruinzwarte gewaad en dat zijn die overgangen, die kleurlingen, die je bedoelde, om daar iets goed te maken. Daarom en daarom alleen, zien wij onder hen intellectueelen, menschen met begaafdheid, zooals het hoogste ras op aarde is en dat vinden wij in al die graden terug. De mensch die dit beleeft, is zich natuurlijk van die wet niet bewust, want hij aanvaardt niet eens een eeuwig voortleven. En achter de dood ligt dit alles, eerst dàn, wanneer wij het leven na den dood aanvaarden, leeren wij al deze geestelijke wetten kennen.
In dat leven, toen ik daarin mijn haat, mijn verderf ging goed maken, trok iets mij van het hoogere ras aan en toen kon ik het onder die zwarte menschen niet meer uithouden. Toch had ik daar mijn taak volbracht, want die krachten waren in mij en hielden mij aan de plaats waar ik leefde gevangen. Maar later dreef mij echter iets voort, ik zocht en werd nooit voldaan. Ik hoorde daar niet en wilde bezitten, dàt, wat die andere menschen op aarde hadden. Ik vroeg mij af, waarom dat groote en machtige verschil in het aardsche en stoffelijke kleed was, waarin ik leefde en ik zag naar de blanken, doch ik begreep niets van dit alles.
Maar diep in mij was er iets dat mij voortdreef, dat ik niet kende en begreep en dat mij ook nimmer duidelijk zou worden. In dat leven echter was ik de slaaf van een ander wezen en daarin lag

al mijn strijd en goed maken. Hoe wonderlijk dit is zal je duidelijk zijn, nu wij dit alles weten.
Nu trad er opnieuw een andere wet naar voren die ik eerst aan deze zijde, dus in de vierde sfeer, leerde kennen. Op vijf en zestig jarigen leeftijd ging ik in dat zwarte kleed over. In dat leven had ik goed gemaakt en kwam mijn einde op aarde. Ik zou, waar het mij om gaat, dezen leeftijd bereiken. Mijn geboren worden en sterven op aarde lag dus vast. Ik zou niet ouder en niet jonger kunnen sterven. Die wetten, André, leerde ik in den tempel der ziel kennen.
Voel deze diepte aan en wanneer je dit voelt, dan weet je, dat het geboren en sterven op aarde vast ligt, niets anders dan het carna is, dat deze wet beheerscht. De dood op aarde beteekende voor mij het einde van oorzaak en gevolg voor dat leven. Mijn dood op aarde was voor diegenen die mij lief hadden een groot verlies, zij voelden leed en smart, maar voor mij beteekende de dood een genade, omdat ik in een anderen toestand zou overgaan. Ik had in dat leven goed gemaakt, mijn eigen carma riep het verdere leven op aarde een halt toe. Ik ging over en wachtte opnieuw op een andere incarnatie waar ik, zooals in dien vorigen toestand, goed had te maken. Ik zal nu even mijn eigen leven blijven volgen, waardoor je een duidelijk beeld van eenige levens ontvangt. Je ziet daardoor dat niet God het wezen roept, niet zegt nu is het genoeg, maar dat onze eigen toestand dit doet en ons verleden is. Het is een natuurlijke wet, de wet van oorzaak en gevolg, die dit tot stand brengt.
In de sferen van licht zag ik verschillende levens van mijzelf en zag, dat ik na dat leven, waarvan ik vertelde, in het Noorden overging. Maar in dat leven nu bezat ik het moederkleed. Vijf honderd jaren waren er echter voorbij gegaan. In die vijfhonderd jaren leefde ik in de wereld van het onbewuste en toen ik door mijn ouders werd aangetrokken en daar dus werd geboren, beleefde ik den vijfden stoffelijken graad. Het diepe wonder dat ik door de cosmische meesters mocht beleven, die mij met vele levens verbonden, omdat dit een bedoeling had, wat ik je ook

later duidelijk zal maken, daarvan rilde en beefde ik en ik voelde diep ontzag in mij komen. In dat leven verlangde ik naar kinderen en die kinderen werden mij gegeven. Doch het wezen, dat naast mij leefde, vervloekte mij en ik leed een leven als in de hel niet te beleven is. Op vijftigjarigen leeftijd ging ik over, innerlijk gebroken en verscheurt. En waarom was dit alles? Ook ik had dien ander het leven vernietigd. Ik had hem zóó gepijnigd, dat het met zijn leven geen raad wist en zich verpletterde. Ik was echter de oorzaak van zijn overgang en zou hem nu weer ontmoeten en dit geschiedde, want dat lag vast. Opnieuw trad ik de wereld van het onbewuste binnen. Het volgende leven dat ik waarnam en waarin ik was overgegaan, leefde ik in Egypte. Het is alles zoo wonderbaarlijk, André en voor de menschen op aarde raadselachtig, maar je kunt mij gelooven, want ik spreek de heilige waarheid.

Ik hielp mede aan een cosmisch plan, een gebeurtenis die met de diepe menschelijke geschiedenis heeft te maken. Ik hielp bouwen aan de pyramide van Gizeh. Ik zag mijzelf en ik zag hem dien ik vernietigde. Wij waren bezig steen voor steen omhoog te brengen. Hij, dien ik vernietigde, ontnam mij mijn liefde. Ik wachtte reeds lang op het goede oogenblik en dit oogenblik kwam. In een worsteling stootte ik hem naar beneden, waarna hij eenige dagen later stierf. Hierin schiep ik opnieuw leed en smart. Dat leven ging in een chaos voorbij en ik trad de astrale wereld binnen. Opnieuw werd ik geboren en zag dat ik weer in Egypte leefde. In dat leven was ik de slaaf van mijn meester. Op een keer was mijn meester op jacht en plotseling werden wij aangevallen. Ik sprong voor hem en het monster doodde mij. Een heel eenvoudig iets, doch dit zou geschieden. Op jeugdigen leeftijd ging ik over.

Duizenden levens heb ik in die millioenen jaren beleefd. In het eene leven bezat ik het mannelijke kleed, in het andere bezat ik het moederlichaam. Dat heeft ieder mensch te beleven, goed maken en terugkeeren, geboren worden op aarde en sterven. Daarna het binnentreden in de geestelijke wereld, maar steeds

en steeds weer in de wereld van het onbewuste, om daar af te wachten tot een nieuw lichaam gereed is, waarin men zal nederdalen om dàt goed te maken, wat eeuwen en eeuwen voordien geschiedde. In iederen toestand ging ik op tijd over. In elk leven deed ik iets wat mijn zonden en fouten deed oplossen. Daar gaf ik mijzelf, had ik mijzelf te geven, in een anderen toestand werd ik vernietigd. Hierdoor evolueerde ik en als dit niet mogelijk was geweest, kwam aan mijn aardsche leven geen einde, had ik nooit de sferen van licht kunnen bereiken. Eén wet hield mij gevangen, bracht mij met die wezens in verbinding, stuurde mij naar de aarde terug waarin ik goed kon maken.
Stel je thans eens dien toestand op aarde voor, André. Er is geen mensch op aarde of hij is daar met een vast doel. In de eerste plaats om den hoogsten stoffelijken graad te behalen en wanneer die is bereikt, dan al die fouten en zonden goed te maken en te herzien en het verleden af te leggen. Niet een ontkomt hieraan, want als dit niet mogelijk was, hoe zouden dan de menschen de sferen van licht kunnen bereiken? In de sferen van licht, waar niets, niets in ons moet zijn wat tot de aarde behoort of het houdt ons tegen, verspert ons den weg om die reine sferen te betreden.
Geen mensch kan de sferen van licht binnengaan of hij moet alles goed hebben gemaakt, niets moet er zijn dat die sferen kan bezoedelen. Wij hebben al die overgangen voor het stoffelijke leven beleefd en zou dit in den geest dan niet zoo zijn? Ik heb je duidelijk gemaakt dat ik en een ieder aan de hel heb helpen mee bouwen, maar toen ik het stoffelijke organisme, den zevenden graad had beleefd, liet moeder aarde mij vrij en kon dat millioenenproces een aanvang nemen. Op onze volgende reis ga ik je eenige andere levens duidelijk maken, nu echter blijf ik bij dit leven en volg ik het zieleleven van den mensch.
Als iets rechtvaardig is, dan is het deze wet. Als één wet ons een halt toe roept, dan is het juist deze wet. Hoe diep is alles!
De menschelijke haat brengt ons terug waar wij dien haat hebben doen ontwaken. Een moord verbindt ons later opnieuw met

hem of haar, die wij hebben omgebracht. Dit zien wij van den vierden stoffelijken graad geschieden. Nu zijn wij hier, dan weer daar Den éénen keer in het Westen, dan weer in het Oosten, Noorden en in het Zuiden, om daar tientallen levens te beleven. Dit alles, André, zijn geestelijke wetten, is dàt wat het bezielende leven heeft te beleven. God is rechtvaardig, God overzag dit alles, al die diepten en al die mogelijkheden die voor het zieleleven zijn. Niet ik alleen, maar allen die in de hoogste sferen aan deze zijde leven, beleefden deze wetten. Toen alles was goed gemaakt, ging ik verder en trad ik in een ander lichaam en beleefde ik mijn laatste leven op aarde, waar ik kunstenaar was.
Thans ben ik in de vijfde sfeer en je weet hoe mijn leven is.
Je zult op onzen volgenden tocht wonderen beleven, André. Ik ga je dan, wat ik je reeds heb verteld, met het leven van mijn vriend verbinden en dan zullen wij eenige van zijn aardsche levens volgen. Daardoor ontvang je weer een ander beeld van de wedergeboorte op aarde. Zie, André, wij zijn nu weer in den vierden graad teruggekeerd, opnieuw zien wij deze zwarte menschen voor ons. Nu volg ik echter hun leven.
Wat is hun innerlijk bezit? Niets bezitten zij, niets. Zij verlangen te bezitten, doch zij leven hun eigen leven en gaan straks over. Peil nu al deze menschen. Voel aan hoe hun leven is en waarvoor zij op aarde zijn, al die stoffelijke graden zijn je thans bekend. Deze menschen kun je herkennen, André, want die wezens volgen slechts één weg, dien ook wij hebben gevolgd. Maar hier is het dat zij, die in het hoogste stoffelijke kleed hebben geleefd, thans daarin zijn afgedaald om goed te maken.
In den vierden graad zien wij het intellect, in den vijfden, zesden en zevenden graad zien wij het oerinstinct afdalen. Er leven menschen op aarde in den zevenden graad, dat dierlijke wezens zijn. Hoe leven zij daar? Duizenden menschen brengen zij om. In den zesden graad zien wij dit eveneens en in den vijfden graad niet anders. Zoo leven op aarde al die stoffelijke en geestelijke graden verspreid en leven zich uit. Houd dat nu eens uiteen. Volg en voel dit en zeg dan of je de diepte van het zieleleven kent.

Wie kent dus zichzelf? Wie weet waarvoor hij op aarde is? Wie ziet in den ander zijn slaaf? Wie herkent zijn vroegeren meester in den bedelaar dien hij ontmoet? Dat is niet te peilen, want het ligt in de diepte van de ziel verborgen en dat maakt het menschelijke karakter uit. Het is daarom hier, dat de mensch aan zijn karakter en persoonlijkheid gaat bouwen en zich in den geest gaat verrijken. Heb je mij in alles kunnen volgen, André?"
„Ja, Alcar, alles is mij duidelijk, het is geweldig. Wat weet men daar op aarde van af? Kennen de geleerden deze ziele-diepte?"
„Neen, daarvan weten wij niets. Zij kennen dit niet, kennen zich zelf niet en zullen dit ook niet aanvaarden. Waarheen zal het hen brengen? Waarvoor dient dit alles? Het brengt hen op dien anderen weg, een weg die van het begin der schepping af door het universum slingert en thans reeds de aarde heeft bereikt, zelfs de goddelijke sferen is binnengegaan. Zie hen gaan, al die billioenen wezens, al die kinderen van God. De één sleept zich voort en heeft niet te eten, een ander is op zoek naar zichzelf, een ieder doet iets, allen zijn bezig goed te maken en leven. Eén wet drijft hen voort, steeds maar voort en stuurt hen van het eene leven in het andere, steeds verder het goddelijke tegemoet. Dit is reeds billioenen jaren bezig en nog is het einde er niet, nog zullen allen terugkeeren die hun carma niet hebben beleefd en hebben goed gemaakt. In het eene leven zwart of donker, zoodat zij door een ieder die het blanke lichaam bezit worden veracht, in het daarop volgende leven een meester in de eene of andere kunst, of koning of keizer."
„Mijn God, hoe houdt U dit uiteen," ontviel André, toen hij in gedachten dit alles volgde.
„Hoe God dit uiteen houdt? Is het je nog niet duidelijk en voel je dan niet, André, dat dit reeds in het begin van de schepping vast lag? Toen de eerste lichtflitsen doorbraken, wat je in den tempel der ziel hebt waargenomen, toen lag alles reeds vast en wist God wat de mensch zou beleven, zou hebben te leeren, wilde hij de goddelijke sferen binnengaan. Maar weegt dit niet op, wat ik je reeds meermalen vroeg, tegen dàt, wat ons wacht? Is het

mogelijk al die zonden over te slaan, verder te gaan en dat maar te vergeten, terwijl in alles die wetten aanwezig zijn en wij moeten beleven? Leefden wij niet in al die levens onbewust? Waren wij zoo ver dat wij dat leven begrepen en kenden wij onszelf? Neen, duizendmaal neen, niets hadden en konden wij ons eigen maken, omdat onze innerlijke toestand nog niet zoo ver was. Maar dat zal ik je duidelijk maken en toonen, want wij gaan verder, steeds verder en dan zien wij wat de mensch in al die stoffelijke levens doet.
Kom, André, wij gaan nu weer heen en volgen den innerlijken mensch naar den zevenden stoffelijken graad.
André was diep in gedachten. Langen tijd spraken zij geen woord. Hoe is het mogelijk, dacht hij, wie kan dit aanvaarden? Voor de aarde is dit alles onbekend en toch hoe machtig en natuurlijk was alles, wat zijn leider hem duidelijk maakte. Wie was zichzelf en wie begreep de schepping? Hoe werden de menschen misleid. Wat is geleerdheid op aarde, dacht hij? Hoeveel wisten deze menschen van de schepping af? Van al deze donkere zielen die in het oerwoud leefden? Waarom leefden zij daar? Nu had hij dat alles, dat onbegrijpelijke leeren kennen. Dit was een openbaring voor hem, zoo iets grootsch had hij zich niet kunnen indenken. Al die wonderen die hij tot nu had beleefd, hij duizelde ervan en nog ging zijn leider verder, om hem nog meer wonderen te toonen.
„Heeft u dien mensch uit uw Egyptischen tijd nog later terug gezien of ontmoet, Alcar?"
„Ja, doch eeuwen later."
„Hoe wonderbaarlijk is ook dat en hoe machtig, Alcar. En dat beleven wij allen?"
„Geen uitgezonderd, André."
„Kent u mijn levens, Alcar?"
„Ook dat mijn zoon." Alcar keek naar zijn instrument en zeide: „Ben je niet verlangend te weten waar je hebt geleefd en hoe je levens waren?"
„O, als dat nog eens mogelijk was, Alcar?"

„Voor ons is dit mogelijk, André, dus ook voor jou, doch op deze reis hebben wij andere plannen en dat behoort niet daartoe."
„U zoudt mij dus aan deze zijde met mijn eigen leven kunnen verbinden?"
„Je bedoelt je vorige levens?"
„Ja, Alcar."
„Ja, dat is mogelijk. Ik heb je in het begin van onze vorige reis met mijn leven en je eigen leven op aarde verbonden. Op verschillende wijze heb ik je mijn leven getoond en ook nu daarvan verteld. Ook heb ik je met je ouders verbonden, met je jeugd en je vele andere tafereelen laten zien. Als dat mogelijk is, kan ik je tevens met die andere levens verbinden."
„Ik ben bereid alles te aanvaarden, Alcar."
„Het zal geschieden, mijn jongen, heb slechts nog wat geduld."
„Zal ik dat op onzen volgenden tocht beleven, Alcar?"
„Ja, dat beloof ik je."
„Wat ben ik u dankbaar, Alcar! Ik zal mijn levens zien? Hoe wonderlijk, hoe machtig! Hoe dankbaar ben ik God daarvoor! Waarom weet men daarvan toch zoo weinig, Alcar?"
„Dat heb ik je reeds verteld en duidelijk gemaakt. Dat is zeer eenvoudig. Alleen de sensitieven kunnen iets van hun verleden voelen, doch men moet in het verleden kunnen schouwen, helderziend zijn en die gaven bezitten, wil men iets kunnen waarnemen. Maar vooral moet er aan deze zijde iemand zijn die deze verbinding tot stand brengt. Voel je wat ik bedoel?"
„U bedoelt, dat ik alleen niet kan zien?"
„Juist, dat bedoel ik en dat is ook niet mogelijk. Het verleden ligt diep in de ziel verborgen. De menschen op aarde kennen den dood niet eens en dan deze diepte. Zie naar al deze wezens. Zie wat zij doen, hoe zij leven. Allen gaan ten gronde, gaan verder en verder en leven zich uit. Iets stuwt hen omhoog, in ieder wezen is er een kracht, dat de verbinding is met onzen heiligen Vader. Doch de diepte van hun eigen leven kennen zij niet, is ook voor hen niet te peilen, omdat dit dierlijke menschen zijn. Voel je dit André?"

„Ja, Alcar. Men kan dus alleen in het verleden zien, wanneer men innerlijk zoo ver is gekomen?"
„Ja, anders is het niet mogelijk."
„Dan is mij dit duidelijk, Alcar. Het verklaart dan tevens hetgeen menschen mij zeiden en zij beleefd hadden."
„En dat is, André?"
„Ik heb iemand gesproken, Alcar, die in een ander land kwam en daar nooit was geweest, maar toch vele dingen kende en zich kon oriënteeren. Hij wist precies waar hij zich bevond en vond dit zeer vreemd. Er kwam een gevoel in mij, zoo zeide hij, alsof ik daar had geleefd. Behoorde dit tot zijn eigen verleden?"
„Dat is mogelijk. Het verleden kunnen sommige menschen voelen, doch om bewust in het verleden te schouwen, daarvoor is verbinding van deze zijde noodig. Het aardsche leven neemt den mensch geheel over en zij kunnen zich niet oriënteeren. Wanneer zij echter zooiets voelen, overheerscht meestal het verleden, het dringt plotseling tot het dagbewustzijn door, maar zij kunnen daar geen verklaring voor vinden."
„Is het tevens mogelijk Alcar, dat zich eigenschappen in dit leven manifesteeren, die wij ons in een ander leven eigen hebben gemaakt?"
„Ja, zeker, doch al deze eigenschappen gaan in het gevoel, dus in een bewustzijnstoestand over. Voel je wat ik bedoel?"
„Ja, Alcar, ik begrijp je. Zijn deze gevoelens te herkennen?"
„Ook dat is mogelijk, bijvoorbeeld, gevoelens voor de een of andere kunst. Ik heb je daarvan reeds verteld. Bij kinderen ziet men deze toestanden het duidelijkst. Soms zijn deze gevoelens op jeugdigen leeftijd bewust, bij andere kinderen zijn deze verschijnselen niet waar te nemen. Op aarde spreekt men dan van aanleg, of van verstand, doch dit is de waarheid niet. De ziel heeft zich deze eigenschappen in het vorige leven eigen gemaakt, of wellicht vele levens daarvoor. In ieder geval staat vast dat, wanneer zich deze gevoelens voordoen, deze in de diepte der ziel zijn terug te vinden."
„Wanneer ik u goed heb begrepen, Alcar, dan voel ik, dat deze

menschen, die in den vierden graad leven, in dit leven, waarin zij nu zijn, niets van het verleden zullen voelen, omdat zij daarin niets hebben beleefd?"
„Heel goed, André, dat is zeer duidelijk. Het eene leven van hen is als het andere. Doch wanneer wij hooger komen, je voelt het zeker, dan ontwaakt het intellect en die gevoelens beteekenen aanleg of intuïtie, voor het één of ander, dat zij tot stand trachten te brengen. Is je dit duidelijk?"
„Ja, Alcar, ik begrijp u volkomen. Hoe eenvoudig is het. U volgt thans den innerlijken mensch van den vierden graad af, Alcar, is het daarom dat u die eerste drie graden niet bezoekt?"
„Ook dat is heel duidelijk, André. Al die levens zijn als één leven, met andere woorden, daarin ligt niet de minste diepte. De eerste drie stoffelijke graden zijn om uit het voordierlijke het dierlijke binnen te treden. Dit zijn dus bewustzijnstoestanden in dierlijken graad, doch eerst in de hoogere bewustzijnstoestanden zien wij het menschelijke karakter vormen."
„Heeft dan alles geen beteekenis wat deze menschen beleven?"
„Ja, zeker, doch vergeet niet dat alles en alles wat de ziel in het aardsche leven beleeft, zich in het karakter zal openbaren en dat, wanneer deze eigenschappen tot de aarde behooren, in den geest geen beteekenis hebben. Voel je ook dit, André?"
„U wilt daarmede zeggen, dat wanneer ik iets van de aarde heb geleerd, dat aardsch is, dit aan gene zijde niets zegt?"
„Ja, dat bedoel ik. Voor deze zijde heeft alleen gevoel beteekenis en dit gevoel moet de reine liefde zijn die wij aan deze zijde bezitten, wat licht beteekent in het leven van den geest. Voel je ook dit, André?"
„Ja, Alcar, u heeft mij dit reeds duidelijk gemaakt, ik begrijp nu wat u bedoelt."
„Ik ga aanstonds in een anderen toestand over, ik volg dan een mensch die van den vierden graad af zijn weg vervolgde en wij zien deze ziel verschillende malen in het aardsche en stoffelijke leven terug. Ik wil je daardoor een duidelijk beeld geven van hetgeen het innerlijke leven moet beleven, voordat het den hoog-

Zij volbrachten dit alles. Het moederlichaam onderging dit gebeuren, beiden voelden en beleefden, toch waren deze wezens zich van niets, van geen hoogere gevoelsuitingen bewust, zij waren de slaaf, de werktuigen van den stoffelijken mensch. Zij beleefden dit alles dierlijk en wij menschen zouden dit machtige, dit allesomvattende op menschelijke en daarna geestelijke wijze beleven. Doch de geestelijke wijze bezit bijna niemand op aarde, want dan behoort dit alles bij het geestelijke bewustzijn."

„Het is wonderbaarlijk wat u mij nu vertelt, Alcar."

„Ik moet je dit duidelijk maken, omdat je zult voelen, dat alleen bewustwording mogelijk is, door de verbinding van twee aardsche wezens, waarvan het moederlichaam de schepping beleeft. Heb je dit duidelijk gevoeld, André? Want wanneer je mij niet voelt, kun je mij aanstonds niet goed volgen en gaat het schoone van wat ik je duidelijk wil maken verloren. Vraag mij dus als het je niet duidelijk is."

„Het is verbazend diep, Alcar en toch voel ik wat u bedoelt."

„Denk rustig na, mijn zoon, wij hebben al den tijd. Je moet dit voelen of ik kan niet verder gaan."

André dacht over alles na en begon dit diepe probleem te voelen. Een wonderbaarlijke wereld ging er thans voor hem open. Mijn God, zeide hij, wie kent deze wetten? Wie op aarde zal daar aan denken?

„Ik weet het nu, Alcar en zal trachten heel duidelijk mijn vraag aan u te stellen. Wanneer ik u goed begrijp, dan bedoelt u, dat de menschen op aarde leven, omdat zij als geest een middel bezitten en dat middel is het menschelijke maar stoffelijke lichaam?"

„Prachtig, ga verder, André."

„Dit middel of werktuig, zooals u zegt, daarin leeft de geestelijke mensch, of de ziel. De ziel beleeft nu in al die graden, naar de kracht en de werking die dit organisme bezit. Al de handelingen doet de innerlijke mensch, maar in al die graden doen al die menschen dit, omdat dit nu eenmaal zoo is, zij dit organisme bezitten. Ik voel thans, dat al deze menschen als het „dier" leven, Alcar. Ik kan mij niet duidelijker uitdrukken."

„Dit is heel goed, André, zooals het dier leven al deze menschen. Maar dit zijn menschen en omdat zij menschen zijn moeten zij naar een hooger leven en verlaten zij dus de dierlijke afstemming. Wat geschiedt er nu? Zij verliezen zichzelf en zullen zich, door al die levensproblemen te beleven, terugvinden. Is het je duidelijk, André?"
„Ja, Alcar, maar dan zijn er weinig menschen op aarde, die als mensch leven. Zijn zij, die mensch zijn en als mensch leven, dan in den geestelijken toestand of afstemming gekomen?"
„Deze menschen zijn in den stoffelijken toestand gekomen, André, want daar achter eerst ligt de geestelijke afstemming."
„Dan zal ik u kunnen volgen, Alcar."
„Ik dank je, André, dan gaan wij verder Deze ziel, waarvan ik sprak, zal dit moeten beleven. In de jeugdjaren reeds is dit kind niet te temmen en wij vragen ons af hoe het, naarmate het opgroeit, zal leven. Volg nu dat jonge leven en zie hoe het leeft. Het beleven van de schepping, dat de ziel in het moederkleed alleen kan beleven, is nu de eenige mogelijkheid om te ontwaken. De mensch, die dus nog niet zoo ver is, moet ontvangen, moet beleven, want daardoor zal hij kunnen ontwaken. Daardoor ontwikkelt zijn liefde, gaat de ziel in een andere en hoogere bewustwording over. Op deze wijze dus komt de ziel in alle maatschappelijke toestanden. In al die levens voelt het zich thuis en dit is reeds millioenen jaren bezig. Van het eene leven gaat de ziel in het andere over. Van den vierden in den vijfden en van den vijfden in den zesden graad, waarin dit zieleleven moet ontwaken. In het aardsche leven zal de ziel ontvangen en dat ontvangen is het geboren worden van het kind. Dit is het openbaringsproces, dat de individueele mensch bezit en waarin het leven moet ontwaken. Steeds dat ontwaken, André, in verschillende bewustzijnstoestanden, wat ik je zooeven duidelijk maakte. In al die levens wordt kwaad op kwaad gedaan, omdat dit leven van een hoogere liefde niets weet. Wanneer de ouders dan de middelen bezitten waardoor het aardsche leven aangenaam is, geeft dit aan het innerlijke leven voldoening en ontwaakt er iets,

dat deel van het karakter gaat uitmaken. Doch in den vijfden stoffelijken graad kan het zieleleven niet veel beleven, omdat er in al die graden geen middelen zijn en zich het karakter niet kan ontplooien. Ik ga dan ook in den zesden graad over en daarin verder. Het laatste aardsche leven dat deze ziel had volbracht, was het sterven van dezen mensch op hoogen leeftijd.
Honderden jaren later werd dit leven opnieuw geboren. In dit leven bezat de ziel het menschelijke kleed en ook dit leven ging in hartstocht en verdierlijking voorbij. Weer keerde dit leven naar de wereld van het onbewuste terug en wachtte om geboren te worden en weer zie ik deze ziel daarna in het mannelijke kleed. Ook dat leven ging op dezelfde wijze voorbij. Doch al die aardsche belevenissen sloegen diepe wonden in de menschelijke ziel, lieten daarin iets achter, dat de mensch zich eigen heeft gemaakt. Dan kwam opnieuw de dood en trad dit innerlijke leven de astrale wereld binnen. Wat zal er thans geschieden? Opnieuw komt deze ziel op aarde, groeit op en wordt wakker. In dit leven ligt verlangen en dat verlangen ontwaakt, naarmate het stoffelijke kleed groeit.
Wat is dit nu voor een toestand, André? Kun je aanvoelen wat er thans gaat geschieden? Is je duidelijk hoe dit leven zal zijn?"
„Voor mij te diep, te onbegrijpelijk, Alcar, ik weet het niet."
„Dan moet je luisteren en mij goed volgen. Ik heb het over den zesden graad van stoffelijk leven en wij moeten verder om den zevenden graad binnen te treden, hetgeen wij straks zullen doen. Een wonderlijk gebeuren speelt zich nu in dit leven af. De ziel leeft thans in het vrouwelijke lichaam. Wat zij zich in al die levens heeft eigen gemaakt, is niets dan hartstocht en verdierlijking. Met alles is het in disharmonie, met de natuur en met het leven zelf. Wat bewust is leeft aan de oppervlakte; wij noemen dat het dagbewustzijn en het is niets anders dan geweld, moord, verdierlijking, vernietiging en al die duivelsche hartstochten meer. Het kent geen vader- of moederliefde, het heeft geen geloof, geen godsdienst, niets bezit het.
Nu komt dat leven weer op aarde, want God gaf dit zieleleven

een nieuw lichaam. God wilde dat, want wanneer dat niet geschiedde, zou dat leven nimmer dien goddelijken graad bereiken. Het moet en het zal ontvangen, anders komt het niet verder en staat het stil in ontwikkeling, want het evolueeringsplan moet doorgaan, daar dit leven een deeltje is van God en Zijn eigen leven vertegenwoordigt.
Wat zal er nu geschieden? Hoe zal thans dat zieleleven zich voelen? Wat zal het nu verlangen en wat zijn die verlangens? Bij welke ouders zal dit kind worden geboren? Vragen, mijn zoon, niets dan vragen, maar al de antwoorden zal ik je geven.
De ouders zijn zooals zij is. De ziel is in het moederlichaam afgedaald, zooals ik reeds zeide en zij kan moeder worden. Wij kennen echter het leven dat daarin leeft, maar het is niet gereed voor dat lichaam. Toch is dit machtige wonder geschied, dat niemand echter kent. Een wonderbaarlijk iets en voor de aarde een heel gewoon gebeuren, dat men dagelijks, iedere seconde, kan waarnemen. Wanneer het scheppende en dienende lichaam zich verbinden, dan wordt er nieuw leven geboren, wanneer dat lichaam volmaakt is. Dit zien wij op aarde, maar niet alleen voor den mensch, doch tevens in het dierenrijk. Altijd door, van het begin af is dit zoo geweest. In het eerste stadium reeds, ik heb je dat aangetoond, heeft dit plaats gehad. Dit wist en overzag God, want de ziel zou niet ontwaken, kon niet ontwaken wanneer het de schepping niet had beleefd.
Nu is dus dat zieleleven daarin nedergedaald. De ouders hebben aangetrokken en ontvangen zooals zij zelf zijn en aan innerlijke afstemming bezitten. Nu is die wet van aantrekken, van dàt wat wij zelf zijn, in werking. Het heeft één graad, één afstemming, de ouders en hun kind zijn één, al zijn zij, de ouders, in het scheppende en stuwende vermogen verder, want zij hebben zich verbonden, of ook dit was niet geschied.
Ik maak je dit duidelijk, omdat het vreemde gevoelsleven dat men op aarde kent en niet begrijpt, in dit zieleleven ontwaakt. Het is de strijd, die verschrikkelijke strijd om van het scheppende in het stuwende leven over te gaan. Deze ziel is nu noch

man, noch vrouw, zij bezit alleen hartstocht en verdierlijking. Zij bezit alles, wat echter tot het dierlijke behoort, maar nu ontwaakt zij. Iets is er thans in dat leven bewust en dat is de vorige incarnatie. Omdat dat leven zoo intens is beleefd, is dat het eenige dat in dagbewustzijn leeft en wakker is. Het leven of de ziel bezit dus het vrouwelijke lichaam, maar voelt zich mannelijk. Begrijp je nu wat er geschiedt, André? Voel je hoe diep, hoe onbegrijpelijk deze menschen zijn die men op aarde veracht? Ik heb je daarvan verteld toen wij de zielszieken bezochten en het één en ander duidelijk gemaakt. Thans echter zul je dit opnieuw beleven, omdat wij den mensch in zijn ontwikkeling volgen.
Dit leven is nu noch man noch vrouw en dat reeds in den zesden graad van stoffelijk leven. In de laatste drie graden zien wij dan ook deze verschijnselen ontwaken. Het is een vloek voor zichzelf, want deze ziel wil beleven, maar alleen kan dit zieleleven beleven zooals het zich voelt, doch het is in strijd met de natuur. Maar er zijn andere wezens op aarde die zich zooals zij voelen en het instinct dat in de ziel is, voelt dit bij intuïtie, doch alles is dan abnormaal en onnatuurlijk. Dit is geen liefde, dit is hartstocht en die hartstocht gaat, hoe verschrikkelijk het ook is, naar een hooger bewustzijn over, doch eerst dan, wanneer er andere levens zijn beleefd. Dit leven is dus een hel en in dit leven ontvangt de ziel alleen dàt, wat zij wil bezitten en waarnaar zij jaagt. Dit geheele leven gaat in dezen abnormalen toestand voorbij. Op haar eigen leeftijd, die vast ligt, gaat deze ziel over en zij heeft als een voordierlijk wezen geleefd. Dit was nog niet geschied, maar dat wat het beleefde, bracht dat onnatuurlijke voort, het mannelijke gevoel lag en leefde in dit moederlichaam en daaraan kon dit leven niets veranderen.
Voel den afschuwelijken strijd van dit monsterachtige gebeuren, voel hoe verschrikkelijk dit leven is, hoe het al die jaren heeft gevoeld, heeft gestreden om dien afschuwelijken brand te stillen. Doch die brand bleef, aan dien innerlijken toestand was nu eenmaal niets te veranderen, dit kon alleen God. Maar God wist wat noodig was, God weet en voelt hoe het moet en wat

de ziel in haar volgende incarnatie ontvangt en zal beleven. Voel hoe diep dit zieleleven is, voel de kwellingen die het beleefde, hoe het hart brak van verlangen. Waar het eenzelfde wezen ontmoette, daar werd het naar toe getrokken. Als een magneet werkte dat wezen op haar en haar strijd, om in het moederleven over te gaan, nam weer een aanvang. Dan kwam de dood en maakte aan dezen strijd een einde. De dood was de verlosser en voor haar een genade. Doch niet voor hen die haar ouders waren. Niet voor allen die van den dood niets weten en hem voor iets verschrikkelijks aanzien. Voor haar was de dood een genade, een verlosser en een vriend, doch ook zij voelde dat niet, want zij had willen leven en willen beleven, om dàt, wat in dat diepe innerlijke lag, te kunnen stillen. Maar zij ging over, moest overgaan, want God zeide, nu is het genoeg.
Eerst twee honderd jaren later werd zij in het volgende leven geboren en kwam zij opnieuw op aarde en weer in het vrouwelijke lichaam. Wij zien dit leven terug, André. In het vorige leven armoede, in dit leven veel bezit. Hoe goed is God voor Zijn eigen leven, want nu had zij bezit noodig. In dit leven werd zij weer verwend en kon zij alles ontvangen. Ook deze ouders waren zooals zij voelde, beiden gaven zich geheel, toch leefde in haar moeder eenzelfde leven en ook zij was niet rein, niet vrij en niet volmaakt moeder. De moeder leefde haar dubbele leven en haar kind ontwaakte en behaalde den vrouwelijken leeftijd.
In haar waren echter geen verlangens. Toch, hoe ouder zij werd, ontwaakte er iets, want doordat het stoflichaam den volmaakten en volwassen leeftijd bereikte, ontwaakte haar bewustzijn en ging haar innerlijke leven in het dagbewustzijn over en ontwaakte opnieuw iets in haar. Beide geslachten waren nu in haar ontwaakt. Toch bezat het moederkleed het overheerschende gevoel en de kracht voor het moederschap, zoodat zij moeder werd. Maar dit leven werd niet volmaakt, want zij was moeder en geen moeder. Zij bezat gevoel, had dit beleefd en toch gaf zij niet om dat jonge leven dat toch haar eigen kind was. Al spoedig maakte zij zich vrij en liet vader en kind in den steek en ging heen. Nog

begreep zij niets van haar innerlijke leven. Zij was een slecht wezen en bezat niets van wat een moeder moet bezitten, want welke moeder kan haar eigen kind verlaten? Is dit moederliefde? Bezit deze ziel dat heilige vuur? Zij onderging deze heilige verbinding, doch was zich van niets bewust. Maar waarom handelde zij op deze wijze, waarom ging zij heen? Zij zocht, maar wist niet wat, moest heengaan, want niets gaf haar rust, niets kon haar tot rust brengen. In het aardsche leven zien en kennen wij deze moeders.
Wanneer zij echter kon beleven, dan voelde zich deze ziel rustig en was er geen strijd meer. Doch na korten tijd was die strijd weer aanwezig en zocht zij opnieuw, want zij kon krijgen wat zij wilde, omdat zij in dit leven rijk was. Zoo bleef zij steeds ontvangen, werd ouder en ouder, tot zij eindelijk overging en de wereld van het onbewuste binnentrad. De dood had ook aan dien strijd een einde gemaakt. Toch had zij in dat laatste leven geleerd. In dat dierlijke leven had zij iets ontvangen, dat zij niet heeft gekend, noch gevoeld, omdat een andere kracht, een hartstocht in haar lag, die overheerschte. Zij had iets beleefd en wel in een onbewusten toestand.
In haar was dat wonderbaarlijke geschied. Zij had de schepping beleefd, zooals in den eersten graad geschiedde. Zij had dat wonder, dat in iedere moeder aanwezig is en de schepping is, beleefd. Ook daar in den eersten toestand beleefden wij dit onbewust, maar nog duizenden malen zouden wij dat machtige gebeuren in onbewustzijn beleven. Voel je, André, waarheen ik wil en waarvoor dit alles is? Voel je dan, mijn jongen, dat de ziel zich het bewust scheppende gevoel eigen moet maken en dat dit alleen door het moederlichaam mogelijk is? Dat wij menschen hierdoor bewust in de schepping overgaan? Dat de ziel dat machtige in al die duizenden levens onbewust beleefde? Maar dat zij hierin moet ontwaken? Dat dit de bedoeling is van God en wanneer dit niet zou geschieden wij het geestelijke nimmer zouden kunnen bereiken? Voel dit groote gebeuren en begrijp dat dit noodig is en het eenige om te ontwaken.

Niets geschiedde in die millioenen jaren dat moest geschieden, om dit bewust te beleven. Op de planeet aarde, ook dat zal je thans duidelijk zijn, moet de ziel ontwaken. Deze ziel had het scheppingsplan dus beleefd en dit beleven, nu die verschrikkelijke strijd in haar was, dit gevoel, mijn zoon, maakte haar wakker. De ziel was nu zoo ver gekomen en daarin gegaan en had dit gevoeld. Eerst nu, na al die millioenen jaren. Wij kennen dit leven en weten waar het heeft geleefd. Is dit alles dan zoo onbegrijpelijk? Kon deze ziel op een andere planeet zich een hoogere bewustwording eigen maken? Was dat mogelijk? Hebben wij die menschen niet leeren kennen en weten wij niet hoe hun innerlijk leven is? Nogmaals, André, was dit in die andere levens mogelijk? Neen, André, duizend maal neen!
Eerst nu zou deze ziel ontwaken, nu is zij gereed, nu wordt zij bewust, doch daarvoor zijn vele levens noodig.
Drie honderd jaren gingen er nu voorbij, voordat er voor haar een nieuw stoffelijk organisme gereed was. Je voelt, steeds hooger worden de aantallen van jaren om een nieuw leven te kunnen aanvaarden. Toch keerde dit leven op aarde terug en kwam thans in een overgang tusschen den zesden en zevenden stoffelijken graad.
Ik zie haar terug als kind van boerenouders. Daar ontwaakte dit leven. Zeven kinderen werden bij deze ouders geboren en deze ziel was het derde kind. Zij trad opnieuw in het moederlichaam binnen. En waarom, André? Kun je dit voelen?”
„Neen, Alcar, dat is te diep voor mij, ik weet het niet.”
„Luister, ik heb je in ons leven duidelijk gemaakt, dat wij, wanneer wij aan iets denken, daarin zullen overgaan, moeten overgaan of er treedt een disharmonische toestand in, wat tengevolge heeft, dat wij ons evenwicht zullen verliezen en in een krankzinnigen toestand komen. Gerhard heeft je dat duidelijk gemaakt*, ik heb je daarvan verteld en jij hebt het zelf in de duisternis beleefd. Toen wij in de duisternis waren en je dacht aan iets en je lette niet op hetgeen waaraan je dacht, bijvoorbeeld

*Zie, Zij die terugkeerden uit den Dood.

toen wij dien man gingen opzoeken die de crematie had ondergaan en ik je zeide te wachten en jij mij toch volgde, werd je terstond aangevallen, omdat je je toestand en afstemming ging verlaten en daaraan dacht.* Dat is overgaan in een anderen toestand, dat is iets beleven en dat beleven komt uit ons diepe innerlijk voort en is dus in het zieleleven aanwezig. Dit zijn geestelijke wetten en behoort tot het zieleleven, is de concentratie en het oogenblik waarin het leven zich bevindt. Verder weet je, dat in den geest geen stukken kunnen worden overgeslagen en tevens, dat wat men verlangt, wil beleven, geschiedt, omdat de mensch een eigen wil bezit. Doch dat willen ligt diep in het innerlijke leven verborgen en het is de ziel die deze verlangens bezit. Dan is het verlangen, dan is het dàt beleven zooals de innerlijke afstemming is, het is een bewustzijnstoestand waarin het leven leeft. En daarom vraag ik je, is het dan zoo vreemd dat deze ziel opnieuw het moederlichaam zal ontvangen? Is dat niet natuurlijk? De ontwikkeling gaat voort en niet terug, want die werking is in de schepping niet aanwezig, deze werking of wetten kennen wij niet. Dus voort, steeds verder en verder om te ontwaken. Wat volgt dan op dat vorige leven? Hoe is de innerlijke toestand van deze ziel? Kan dit leven terug, moet het niet verder? Dan kan zij alleen het moederlichaam ontvangen en dit wonder geschiedt.
Hierin ligt nu dat wonder van God en liggen verschillende geestelijke en natuurlijke wetten. Hierin ligt vast dat het zieleleven dit kleed, het moederlichaam zal ontvangen en dus voordat het kind in het moederkleed ontwaakt, in het vrouwelijke lichaam overgaat. Voel je thans, André, wat voor wonder dit is? Dat dit zou geschieden en hieraan niets is te veranderen? Dat dit in het zieleleven aanwezig is, maar dat dit de wetenschap, de geleerden op aarde nimmer zullen kunnen vaststellen, omdat dit een natuurwet beteekent? De ziel ontvangt dus het moederkleed, omdat dit leven daarvoor en alleen daarvoor naar de aarde zal terugkeeren en zij nu innerlijk zoo ver is gekomen. De ziel ontvangt het moederkleed om in de moederliefde over te gaan, om daar-

*Zie het eerste en tweede deel. Een Blik in het hiernamaals.

door in een hooger bewustzijn te komen. Denk je dit nu eens in. Dit is dus geen stoffelijke gebeurtenis, doch een geestelijke. Dit is geen stoffelijke wet, maar een geestelijke wet, André en het bezielende leven beheerscht deze wet en het innerlijke leven als mensch zal dit lichaam ontvangen. Van tevoren lag dus vast dat bij die ouders een meisje zou worden geboren. Dit heeft de ziel dus in haar macht en dit is een wet, omdat het bezielende leven op dat oogenblik daarin leeft en dit het evolueeringsplan, het verder en hooger gaan voor dit leven is. Is het geen machtig wonder? Voel je, André, dat daaraan menschen niets kunnen veranderen en dat zij deze wetten niet kennen? Dat wij dit alleen in ons leven zien en beleven?"

„Ik heb er geen woorden voor, Alcar."

„Ik heb je nog heel veel meer te zeggen, André. Ja, mijn zoon dit is een wonder, maar dit wonder vinden wij in alle stoffelijke graden en geestelijke levens terug, want van het begin der schepping af is dit zoo geweest. Het is een wonder en een genade van God, waarvan de menschen niets, maar dan ook niets weten. Het is het leven waarin het zieleleven zich bevindt, het is het verlangen te beleven, maar daarachter ligt een wet en deze wet dwingt het bezielende leven dien weg waaraan het is begonnen, te volgen, anders zou het leven er nimmer komen. Wat in de natuur moet ontwaken en moet worden geboren, zal ontwaken en worden geboren, moet vooruit en niet terug, of Gods schepping liep vast en er was onrechtvaardigheid. Doch onrecht hebben wij nog niet ontmoet, terugkeeren naar een anderen bewustzijnstoestand evenmin, Gods leven, Gods schepping, alles wat door God geschapen en in werking is gebracht, moet tot het goddelijke terugkeeren.

Dit zieleleven daalde dus opnieuw in het moederlichaam af en het ontving het eene leven na het andere en genoot de vreugde des Hemels, wat het scheppingsplan is.

In haar omgeving leefde de scheppende kracht: de man. Hij zou haar man worden en al ware hij aan het andere einde der aarde, wanneer hij haar zou moeten ontmoeten, zou dat gebeuren. Dan

treedt er een nieuwe wet naar voren en worden zij verbonden. Doch ik zeide reeds, hij leefde in haar omgeving en uit deze verbintenis werden zeven kinderen geboren.
Een heel eenvoudig aardsch gebeuren, dat iedere seconde op aarde wordt beleefd, doch daar achter, in deze wereld ligt het diepe zieleraadsel. Deze ziel was moeder, toch bezat zij die diepe en reine moederliefde nog niet, dit geschiedde omdat het zou geschieden. Millioenen kinderen worden op deze wijze geboren, maar dat is geen geestelijk beleven, dat geschiedt door den hartstocht van hem of haar en dan gaan zij in dat proces over.
Een geestelijke moeder was zij dus niet, want haar gevoel en innerlijk bewustzijn liet te wenschen over. Haar man was het die dit wilde en zij gaf zich gewillig over. Nog was deze heilige gebeurtenis niet volmaakt, niet bewust en was zij arm, heel arm, want dit was niet uit reine bezieling tot stand gebracht. Kun je ook dit voelen, André?"
„Ja, Alcar."
„Welnu, op ouderen leeftijd ging zij over en weer gingen er honderden jaren voorbij, want nog was dit leven niet bewust. Dan werd dit zieleleven opnieuw aangetrokken en daalde zij op aarde af. In een ander werelddeel werd zij geboren en opnieuw ontving zij het moederkleed. Dit kind groeide op en toen het den leeftijd van achttien jaren had bereikt, ontwaakte het. Zij voelde zich tot de kunst aangetrokken. Haar ouders hadden geen groot aardsch bezit, toch waren de middelen er, zoodat zij zich daarvoor kon inspannen om zich die studie eigen te maken.
Hoe kwamen echter die gevoelens voor de kunst in haar, zoo ineens?
Je kunt dit niet voelen en daarom zal ik het je zeggen. Deze ziel beleefde de schepping en door dat groote en machtige gebeuren waren die gevoelens in andere overgegaan en manifesteerde zich dat in haar leven. In haar lag het gevoel om te scheppen. Voel je thans, André, wat in haar is ontwaakt? Dit ontzaglijke gevoel, dit gebeuren, het ondergaan, het beleven van de schepping, manifesteerde zich in haar en zij voelde thans voor kunst. In

haar lag dit gevoel, die drang, doch zij begreep dit niet, wist niet vanwaar deze gevoelens tot en in haar kwamen. Dit vraagt zich de mensch niet af, omdat hij zichzelf niet kent en hem al deze wetten niet bekend zijn. Scheppen wilde zij, niets dan scheppen en haar bezieling was groot en krachtig en dit zou geschieden. Zij trouwde en bracht een kind, een jongen ter wereld. Ook dit is weer een geestelijk raadsel, wanneer men dit raadsel en die werking niet voelt.

Eén jongen bracht zij ter wereld, André en door dit kind kwam deze ziel in een anderen en wel hoogeren gevoelstoestand, omdat in dat leven de scheppende kracht aanwezig was. Die verbinding tusschen moeder en kind bracht haar, de moeder, in een hoogeren scheppingstoestand en zij voelde zich tot groote dingen in staat. Niet alleen dus haar eigen gevoelens, die in haar waren ontwaakt door haar vorige leven, doch thans door het leven dat zij had aangetrokken en dat tot haar was gekomen, verhoogde haar innerlijke leven. Ook het kind werd een kunstenaar en zelfs een groot kunstenaar en toen men dit op aarde zag en beleefde, had het kind dit van zijn moeder, want de moeder voelde voor kunst, maar zou die hoogte niet bereiken. Doch de moeder was het die hem dat gevoel had gegeven, waaruit dit geboren werd en waarvan hij het gevoel had ontvangen. In haar lag het gevoel tot scheppen, het verlangen iets tot stand te brengen en dit is scheppen. Haar kind dat op aarde kwam en kunstenaar zou worden werd kunstenaar, omdat zij in dien scheppingsdrang tijdens het dragen overging, maar in haar vorige leven was haar zieleleven reeds ontwaakt.

In het scheppingsplan ligt werking en die werking is gevoel en beteekent liefde. Dat had zij in dat andere leven zeven malen beleefd en dat beleven had nu eerst een diepen indruk in haar zieleleven achter gelaten, had haar doen ontwaken, zoodat zij ging verlangen. Maar eerst in een later leven zou zij voor goed ontwaken en ook dat geschiedde.

Zij was vijf en zestig jaren oud toen zij overging, maar het duurde zeshonderd jaren voordat zij op aarde zou terugkeeren.

Toen dit zoo ver was, was haar innerlijke leven uitgerust en gereed en geschiedde dit wonder.
Weer in een ander land werd zij geboren, maar wat was nu haar bezit, in welk lichaam daalde deze ziel thans af, André?"
„Ik kan daar geen antwoord op geven, Alcar."
„Nu daalde zij weer in het mannelijke kleed af en werd in dat stoffelijke gewaad geboren. Het scheppende gevoel dat zij zich in die andere levens eigen maakte, bracht haar nu in het mannelijke kleed. In honderd andere scheppende lichamen was zij reeds geweest, doch in den voordierlijken en dierlijken toestand weet daarvan het gevoelsleven weinig af, is slechts dierlijk bewust. Toch manifesteeren zich deze gevoelens in deze menschen en zien wij dáár reeds het scheppend gevoel ontwaken.
Hoe wonderbaarlijk is dit alles, André. In de eerste drie stoffelijke graden zien wij dit proces zich voltrekken. Wat God als Schepper van hemel en aarde tot stand bracht, zien wij den mensch bezitten en deze goddelijke kracht ligt in het scheppende organisme, in het mannelijke kleed. In dit organisme ligt de schepping vast, maar het moederlichaam ondergaat de schepping.
Wij aan deze zijde zien en voelen deze werking en vanwaar deze gevoelens komen. Het is de drang tot scheppen, het is dàt wat wij van God hebben ontvangen en waardoor wij goddelijk zijn. God, mijn zoon, schiep het heelal, schiep mensch en dier, doch de mensch gaat bewust in dit gevoel over, maakt zich dit gevoel eigen en dit eigen maken manifesteert zich in de kunst. In de kunst, ja, wat is kunst? Waaruit is de kunst geboren? Hoe ontstond de kunst? Uit en door de schepping, André. Uit dàt, wat diep in ons ligt, uit het Al, uit God, omdat wij Zijn eigen leven vertegenwoordigen. En deze goddelijke gave ligt in het mannelijke organisme, want dit kleed schept een ander leven, het heeft deze kracht van God ontvangen.
Hoe hooger nu de innerlijke mensch, de ziel dus, komt, des te schooner de kunst wordt. Voel je, dat naarmate de innerlijke mensch groeit en ontwikkelt, het scheppingsgevoel bewust wordt?

Voel je dan tevens, dat iedere rassoort een eigen kunst kan en moet bezitten en dit weer met al deze stoffelijke graden te maken heeft? Dat het gevoel kunst zich in al deze graden manifesteert en eens een hoogte moet bereiken, die met den zevenden stoffelijken graad verbinding heeft en daarmede één is? Dat ook dit geen toeval is maar bewustwording beteekent? Wij zien dit alles en kennen al deze bewustzijnstoestanden, want wij hebben dit alles beleefd.
Wanneer ik nu nog even verder ga en ik vraag den mensch op aarde: wat is kunst? Wat zal hij mij dan hebben te zeggen? Hij zal mijn vraag herhalen, meer niet en dan zijn schouders ophalen en heengaan, wanneer ik hem mijn gevoelens duidelijk heb gemaakt.
Kunst, mijn zoon, is het ontwaken van het scheppingsgevoel, dat in het mannelijke stofkleed aan werking aanwezig is. Dit verklaart dan tevens, waarom de man als scheppend kunstenaar die hoogte kan bereiken. De man is schepper, als cosmisch wezen heeft hij deze macht van God ontvangen. De ziel die in dit lichaam ontwaakt, schept, daarin ligt die macht en die kracht, wat het moederlichaam niet bezit en niet kan zijn, omdat dit wonderbaarlijke kleed een andere werking ondergaat. Alleen de man schept en bereikt in kunst het allerhoogste. In de kunst zien wij dan ook het innerlijke leven van den kunstenaar. Voor den mensch op aarde is dit kunst, voor ons aan deze zijde de bewustwording in de schepping.
Voel je, André, dat hieraan alles en alles vast ligt? Maar dat dit gevoel de goddelijke vonk is en het ontwaken van den innerlijken mensch beteekent? Dat dit is omdat wij tot de schepping behooren en God dit in onze handen heeft neergelegd? Nu zien wij dit gevoel ontwaken. In al die stoffelijke graden hebben wij dit gevoel leeren kennen, iedere ziel bezit iets van dit gevoel, omdat wij allen leven zijn en van de schepping deel uitmaken. Hoe hooger de ziel komt, des te schooner wordt de kunst, gaat de innerlijke mensch hooger, en ontwaakt het bezielende leven. Ik zeide, in honderden levens had deze ziel het mannelijke kleed

ontvangen en even zoovele malen het vrouwelijke organisme, doch in al die levens leerde het niets, wat tot die eigenschappen behoorde, die het karakter en de persoonlijkheid, een hoogere bewustwording uitmaken. In de wildernis kunnen wij niet van persoonlijkheid spreken en evenmin op die andere planeten waar het innerlijke en stoffelijke leven in wording is. Al die levens zijn dus noodig om daarvan iets te maken. Want wat leert de mensch op aarde in één leven? Wat leert de mensch in die eerste stoffelijke graden en wat leert de mensch wanneer hij onbewust is? Van menschelijke liefde weet hij niets. Wat de mensch zich in het eene leven eigen maakte verknoeit hij weer in het andere leven, want er is nog steeds geen bezit, geen persoonlijkheid, geen bewustwording, geen reine liefde, alles is dierlijk.
Nogmaals, André, wat leert men in een kort aardsch leven op aarde? Ga al die menschenlevens eens na en zie hoe zij oud worden en het eene leven na het andere verknoeien. Zie, hoe zij leven en anderen het leven ondragelijk maken. Hoe zij willen bezitten en den mensch beliegen en bedriegen. Alles is slechts hartstocht, is ruw en grof en dat is geen geestelijk bezit. Vele malen heb ik je al duidelijk gemaakt hoe het leven op aarde is en wat de menschen er van maken. Zeventig en tachtig jaren worden zij oud en wat hebben zij bereikt? Voor hun bezit, voor hun eigen leven en dat van hun kinderen hebben zij gewerkt, alleen daarvoor.
Maar praat met al deze menschen eens over liefde, dan zie je hoe zij hun schouders ophalen, hoe ze je uitlachen en voor fantast uitmaken, alleen omdat het voor hen te ongeloofelijk, te onnatuurlijk is en zij van geen God in den hemel weten. Wat zij noodig hebben is veel aardsch bezit. Wat zij wenschen is het geluk der aarde en dat kan een ieder zich eigen maken en zal een ieder beleven, omdat hij dat beleven moet. Maar zij vergeten hun innerlijke leven, dat voortgaat, steeds verder en hooger en tot God terugkeert. Volg al die menschen op aarde en zie hoe zij hun God vervloeken.
Van het eene leven gaan zij in het andere over en in al die levens volgen zij hun eigen weg, want in hen is dat gevoel en dat gevoel

is hun zieleleven, hun geestelijke afstemming. Daarin en daardoor beleven zij, omdat dit een wet is, een natuurkracht en zij zullen ontvangen dat, waarnaar zij verlangen. Nog is dit mogelijk, straks echter niet meer, want dan komen er andere wetten in werking waarvan ik je zal vertellen en waar ik je reeds mede heb verbonden. Dat is het goed maken, mijn zoon, dat is het beleven van hun zonden en fouten, dat is hun carma.
Maar de mensch gaat verder en steeds hooger klimt hij op de maatschappelijke ladder. Steeds hooger komt hij en dan heeft hij zijn doel bereikt. Doch dan, André, vallen zij en zullen in de diepte van hun eigen zieleleven terecht komen. Er is echter nog geen geestelijk bezit en zij zullen zich vergeten, doch met dat alles gaan zij te gronde. Dat is een wet en ligt vast, omdat zij nog niet zoo ver zijn, dat hun eigen zieleleven hun een halt toeroept. Zij vallen en moeten vallen, om daarna weer van voren af aan te beginnen. Er zijn geen daden die met het hoogere leven verbinding hebben, op niets kunnen zij terugzien. De ziel moet deze kracht bezitten, want in ons ligt de bescherming voor vernietiging, voor alles wat wij in het leven op aarde kunnen ontmoeten en beleven. In ons ligt er iets dat zegt: tot hier en niet verder, want ik voel en zie een ander leven, ik weet dat ik eeuwig voortga. Ik heb God lief en heb mijn Vader begrepen. Ik leef niet voor mijzelf, doch voor alle menschen, omdat al die menschen uit God en mijn zusters en broeders zijn. Ik heb geen hartstocht, geen vernietiging in mij en ik wil leven en mij gereed maken, om verder en hooger te kunnen gaan, want ik weet van een eeuwig leven af en wil het goede.
Hoe lang zal het echter nog duren voordat de menschen zoo spreken en voelen, mijn zoon?
In hen is niets van dat alles, geen geestelijk bezit, niets, zij leven en beleven en moeten zich dat bezit nog eigen maken. Zij zullen zich dit echter eigen maken, want daarvoor geeft God hun millioenen malen de gelegenheid. Steeds weer opnieuw ontvangen zij een stoffelijk gewaad, doch al die gewaden zijn bezoedeld. Zij breken niet alleen zichzelf af, doch zij vervloeken Hem die hun

dat ontzaglijke heeft gegeven. Zij kunnen niet anders, want zij zijn nog niet zoo ver, het zijn menschen die zich al die krachten nog eigen moeten maken. Zij hebben nog niet hun God, de natuur, hun vader en moeder leeren kennen en zij bezitten nog geen klein beetje gevoel van liefde voor hem of haar, die dit tot stand bracht, hun het leven gaf. Doch allen, ook de vader en moeder, leven nog in een onbewust leven, kennen zichzelf niet, vallen opnieuw naar beneden, omdat zij van geestelijke liefde en hooger gaan, van een God van liefde niets weten. En dat hebben zij zich eigen te maken, daarvoor zijn zij op aarde, daarvoor geeft God hun al die liefde, omdat God weet, dat zij het in één aardsch leven niet kunnen bereiken.
Als dit niet mogelijk was, André, hoe vaak heb ik je dit reeds niet duidelijk gemaakt, stonden wij stil. In duizenden toestanden heb ik je duidelijk gemaakt dat dit moet, of we komen niet verder. De ziel is het die handelt en die vraagt en zichzelf al die vragen beantwoordt. De ziel kan en zal al die wonderen tot stand brengen, omdat dit het bezielende leven is. Dit is uit God en zal tot God terugkeeren. Dit is het volmaakte en heeft een goddelijke afstemming en die afstemming zullen wij ons eigen maken, doch daarvoor zijn duizenden levens op aarde en op al die planeten noodig, willen wij die hoogte bereiken. In al die levens op aarde zouden wij ontwaken en dit ontwaken geschiedt.
Van het eene lichaam gingen wij in het andere over. In dat eerste leerden wij voelen en in dat andere leven maakten wij ons dat gevoel eigen. Wij leerden hoe te moeten praten en veel te kunnen praten, want dat is bezit. Wij leerden iets dat tot de kunst behoort en dat andere menschen niet kenden, nog niet als bezit droegen en gingen naar andere landen, om ook daar de menschheid te leeren kennen. Maar wat wij kenden en innerlijk droegen was dàt wat tot de aarde behoort. Al dat bezit was ons gegeven, was voor ons zelf, om iets van ons zelf te maken en dat geschiedde. Maar wat is het? Niets dan aardsche persoonlijkheid. In ons lag echter geen geestelijke persoonlijkheid. De mensch zwerft over de aarde en maakt zich dingen eigen die anderen niet bezit-

ten en leeft zich uit. Maar waarvoor is dit alles? Ook dat is om te ontwaken en behoort bij het aardsche leven. Maar daardoor en daarmede ging dat aardsche leven voorbij en was er geen tijd meer voor iets anders. In dat aardsche leven hadden zich al die menschen de wijsheid der aarde eigen gemaakt. Doch wanneer zij gingen sterven, traden zij een ander leven binnen en voor dat leven hadden zij geen bezit. Dat leven was zooals zij zelf waren en innerlijk droegen en hun persoonlijkheid en het zieleleven beteekent. Dat zieleleven was voor die andere wereld levend dood en kon daar ook niet leven, want het moest het volmaakte stoffelijke gewaad nog op aarde beleven. Weer terug naar de aarde om een ander gewaad te ontvangen, ging deze ziel in andere toestanden over en werd een heerscher.
Want in al die levens was dit verkregen bezit geleerd en eigen gemaakt en dit behoorde tot de scheppende kracht die in dit zieleleven aanwezig was. Doch dit beteekende tevens ten onder gaan. Nog dieper wordt de val, nog grooter het bezit. God gaf den mensch alles en de mensch maakte zich dat eigen. Dit eigen maken wordt de persoonlijkheid, doch die persoonlijkheid is aardsch, is grofstoffelijk en zij die daarin leven zijn de heerschers in het kwaad, leven op aarde om te vernietigen. Hoe meer bezit, hoe grooter de persoonlijkheid, hoe dieper hun val, omdat alles geen beteekenis heeft in het leven na den dood.
Toch is dit alles noodig om een persoonlijkheid te worden. Die krachten gaan echter straks in den geest over en eerst dan gaat de mensch, gaan al die zielen aan een ander en hooger leven beginnen. Dan groeit en straalt hun innerlijke leven, dan is er iets in hen, wat hun voor dat dierlijke leven een halt toeroept en dat is dan het verkregen maar geestelijke bezit en de liefde die zij zich in dat aardsche leven eigen maakten. Zoo gaat het steeds hooger en steeds verder.
Wanneer het scheppende vermogen in het zieleleven ontwaakt, eerst dan begint het eigenlijke leven, ontwaken al die oerdriften zooals haat, hartstocht en geweld in een krachtige en hevige concentratie ingesteld, maar alleen om te bezitten. Als de ziel daarin

overgaat, ik zeide het reeds zooeven, dan eerst ontvangt dit zieleleven wat het hoogste geluk voor de aarde is, zooals veel bezit. Alles wat de aarde toebehoort en daar aanwezig is, is voor deze ziel, omdat dit zieleleven daarin moet ontwaken. In het scheppende en met dit scheppende gevoel, komen al die verschrikkelijke eigenschappen naar voren, die het karakter en de persoonlijkheid uitmaken. Als het scheppende vermogen in aantocht is en tot bewustzijn komt, dan bruist en stormt het in dat zieleleven. Dan is het een brandend vuur en is dat zieleleven wakker en bewust. Maar dan wordt dat leven links en rechts geslingerd. Vele levens gaan er dan voorbij, er is geen rust en dan vervloeken zij eerst met recht hun goddelijke afstemming en is er van halt toeroepen geen sprake. Het kwaad in den mensch is ontwaakt en het oerinstinct overheerscht opnieuw en de mensch leeft als in het dierenrijk niet zou kunnen. Dan gaan zij honderden malen ten gronde, keeren telkens en telkens terug in één toestand om daaruit te komen en aan een ander leven te beginnen. Ik kan nu al die levens niet volgen. Dit is echter een beeld wat zal en moet geschieden, van hetgeen dit zieleleven, waarvan ik je vertelde en dat thans in het mannelijke kleed is nedergedaald, zal beleven. Nu gaat het leven in de scheppingskracht over en ontvangt de ziel dat stoffelijke organisme, dat schoone menschelijke gewaad. Nu kan hij zich bewegen, is zijn eigen heer en meester, wat in dien vorigen toestand niet mogelijk was. In het moederlichaam heeft de ziel te ontvangen. Dat ontvangen is de tweede persoonlijkheid, dat is in het scheppende vermogen overgaan, te aanvaarden en te dienen. In den geest hebben wij voor de dienende liefde heilig ontzag, doch op aarde is dit dienen beleven. Daarin moet de ziel zich geheel geven en dit is door het wezen, dat in het vrouwelijke organisme leeft.
Het scheppende lichaam vraagt, het dwingt, het schept, dat is de eerste persoonlijkheid en is zijn eigen heer en meester. Het kan doen wat het zelf wil en daarin vergeet het leven zichzelf. O, die kracht, dat oerwezen, dat zal ontwaken. In dat kleed kan het bergen verzetten en breekt met alle bestaande wetten en is niet

te bereiken. Het vrouwelijke wezen kan hiertegen niets doen, hieraan niets veranderen, hierin niets bereiken, omdat het deze kracht niet bezit. In dat lichaam ligt nu het eerste oogenblik, dat je in den tempel der ziel hebt waargenomen. Dat eerste oogenblik is een ontzaglijke kracht, die niet is te berekenen, die niemand kent, of voelt, of de mensch moet aan deze zijde zijn en al die krachten, al die planeten kennen en het scheppingswonder in den geest aanvaarden en beleven.
Wat is dat voor een kracht die in het mannelijke lichaam ligt, die het oerinstinct wakker kan roepen, wakker maakt? Wat is dat voor een macht die daaraan vast ligt? Het is het allesomvattende, het is dàt, wat God in al zijn leven heeft neergelegd en dat Zijn eigen leven uitmaakt. Het is de afstemming op God en de werking van al die planeten, waardoor alles is geschapen. Dit is het scheppingswonder en billioenen jaren oud. Dit is van het eerste oogenblik af gekomen, waardoor alles, alles is ontstaan, de kracht die sterren en planeten met elkander heeft verbonden. Dit is het universum, is hemel en aarde, is, zooals ik reeds zeide, het allesomvattende leven, het is God zelf.
Het mannelijke lichaam dus is de bezieling, is het wonder van God, want God legde dat wonder, die oerkracht, die Alkracht, in een stoffelijk organisme vast.
Zie en voel of dit zoo is, of je die krachten kent en in je voelt. In dit lichaam ligt dat wonder. Mijn God, als dat eens ontwaakt! Als dit moet ontwaken, wat zal er dan geschieden? Waarheen zal dat gaan en waar is het einde? Dat einde is niet te overzien. O, mijn God waarom gaf U dat wezen deze kracht en dezen rijkdom? Zie, hoe, het U vervloekt! Hoort de menschen jammeren, geen mensch op aarde kan hem tegenhouden, want deze ziel doet wat hij zelf wil. Het beheerscht en overheerscht allen en iedereen. Volg dit leven, André en zie hoe verschrikkelijk het leeft.
Maar dit moet geschieden, omdat dit leven zal ontwaken. Het leven op aarde zal het beleven en moet daar doorheen. Dit leven zal het hoogste dat op aarde is, bereiken. Daarvoor is het leven op aarde en eerst dan heeft het zijn doel bereikt. Dit zal dat kind

beleven, de ziel die wij volgen, die thans in het mannelijke kleed is nedergedaald. Maar ook dit leven gaat voorbij en dan komt de dood. Daarna treedt het in de geestelijke wereld binnen, om later opnieuw in een ander gewaad op aarde af te dalen.
Weer zal de ziel het mannelijke kleed ontvangen, omdat het thans verder moet en de ziel dit bezit heeft. Het bruisende en vervloekende leven ging voorbij, maar in dit leven wordt het vervloekt en zal het dàt ontvangen, wat het anderen aandeed. Doch nu komt dat zieleleven in opstand. Het laat zich niet overheerschen, het staat niet toe dat men het martelt. Niets van al deze dingen wil het ontvangen. Het is op aarde en heeft nu geen aardsch bezit, want de ouders zijn eenvoudige menschen. Toch schept de ziel zich een eigen toestand. Het is niet zooals het vorige leven, het weet daarvan ook niets af, want het kan niet weten dat het dit leven reeds heeft geleefd.
Dit leven, deze mensch is op aarde en leeft daar tusschen millioenen anderen. Het zoekt en vindt en wat het beleeft en beleven zal, gaat naar een ontzaglijke hoogte. Toch kan het die hoogte niet bereiken, omdat het dat aardsche bezit niet heeft en in dat vorige leven heeft gehad. Maar het zoekt en wil bereiken, een kracht is in dit leven aanwezig die het opvoert, voortjaagt en die niet is tegen te houden.
In dat aardsche leven bereikt deze ziel niets, het schept een eigen leven, velt neer wanneer men dit leven een halt toeroept en zijn weg wil versperren. De ziel heeft nog geen geestelijk bezit, want er is niets in dit leven aanwezig dat men als beheersching kent. Waar heeft het zich deze groote kracht eigen gemaakt? Dit leven komt in opstand, het wordt tegengehouden, gedwarsboomd en dan geschiedt het dat zij, die dit leven willen tegen houden, te gronde gaan.
In alle maatschappelijke kringen zien wij deze wezens, André. Waar je ook ziet, daar leven deze menschen. Dit leven zullen wij volgen. Dit leven is niet tegen te houden, noch een halt toe te roepen. In die diepe, die menschelijke ziel bruist het, is er een kracht ontwaakt die bergen verzet, die wil scheppen en wil be-

zitten alles wat op aarde is en het leven mooi maakt. Het leven wil aardsch bezit, wil eer, roem en verheerlijking. Het wil iets zijn, een persoonlijkheid, het wil dàt wat men op aarde als ontzag voelt, het wil heerschen over duizenden menschen. Toch houdt men dit zieleleven tegen.
Op dezen weg ontmoet dat zieleleven anderen, die ook datzelfde willen. Niet alleen dus deze ziel, maar er zijn millioenen op aarde die datzelfde willen en zoo ontstaat er strijd. Dit is het oogenblik dat dit zieleleven zal vernietigen en het vernietigt, want het kent geen God, noch gebod, of liefde. De liefde die al het leven doet liefhebben, is in dit zieleleven nog steeds niet aanwezig. Toch gaat het verder en het oogenblik is nog niet gekomen, dat dit leven ten onder gaat. Doch eindelijk is het zoo ver, dan wordt dit leven aangevallen en vernietigd. Er is een andere macht op aarde die besliste, zooals dit wezen in het vorige leven handelde, omdat het toen die macht bezat. Ook dit leven werd afgemaakt omdat het eens moordde, anderen het levenslicht ontstal.
Een slecht mensch ging ten onder en trad het leven aan deze zijde binnen en wachtte op een nieuwe geboorte. En dit zal en moet geschieden.
Waar is het einde? Tot hoe ver kunnen deze wezens gaan? Roept dan niemand hun een halt toe? Is er een God in den hemel en kan een God dit alles goed vinden? Wordt hier niet ingegrepen? Moet dit leven verder gaan om anderen af te slachten? Leed, smart en ellende strooien deze zielen over de aarde, vernietigen alles en iedereen die zij ontmoeten. Hoe kan God dit goed vinden? Dit alles hooren wij in de sferen van licht, dit komt tot ons en ook wij kunnen niets doen, geen Vader, niemand kan hen op aarde helpen. God gaf den mensch een eigen wil.
God helpt, doch op een andere wijze, een wijze, die de menschen op aarde niet kunnen en niet willen aanvaarden, of zij zouden dit alles begrijpen. God helpt, helpt steeds, in alle eeuwen door helpt God al Zijn kinderen. Tracht mij te volgen, André. Dit leven moet verder gaan, moet ontwaken, moet op aarde terugkeeren om daar te leeren lief hebben.

God is Liefde. Zou God een Vader van Liefde zijn, als Hij dezen mensch niet de gelegenheid gaf goed te maken? Zou God een rechtvaardige God zijn, als dit niet mogelijk was? Moet deze ziel in deze hel blijven voortleven? Opnieuw ontving deze ziel een ander stofkleed en weer het mannelijke lichaam. Wat zal er thans geschieden? Als kind reeds bezat dit wezen een eigen wil. De ouders konden dit kind niet volgen en vroegen zich af, waar komt deze ziel vandaan? Hoe kan het, hoe is het mogelijk, het kind is als een duivel. Ouders spreken op deze wijze. Zij vragen zich af, „waarom en waarvoor", hoe is het mogelijk. De ouders begrepen dit niet want zij waren geloovig en baden tot God. Dit kind zou aan de ouders geen geluk schenken, want al vroeg zagen zij, dat in dit wezen slechtheid en verderf leefde.
Wij echter kennen dit wezen. Wij weten dat het straks opnieuw zal zoeken en zoo lang zal zoeken, tot het heeft gevonden, toen het 't laatste leven op aarde ging verlaten. Het zal vinden en moet vinden, want toen dit zieleleven opgroeide zocht het vrienden, die vrienden waren slecht en voerden dit jonge leven naar den afgrond. Dit zou geschieden, dit was niet tegen te gaan, hoe de ouders ook baden en zuchtten, hun kind zou ten onder gaan, want in dit leven was een afschuwelijke haat ontbrand en in dien haat zou het nu leven. In dien haat zou het opgroeien en die haat voerde het naar dàt, waardoor het was ontwaakt. Het zou daarmede worden verbonden, want die verbinding, die kracht lag in dit zieleleven vast, het leefde daarin.
Toen het den mannelijken leeftijd had bereikt, wilde dat leven bezitten, wilde liefhebben en beheerschte zich in niets. Het zocht naar aardsch bezit en naar liefde en het ging om die liefde en hartstocht aan te wakkeren tot den drank over. Die stuwing, daar binnen in de diepte der ziel, wat toch zijn gevoelsleven was, spoorde het leven aan te drinken en dien haat wakker te maken. Maar nu niet alleen, doch tevens met vrienden die voor eenzelfde gebeuren en beleven op aarde waren.
Maar er was nog meer. In de hel aan deze zijde leefden duizenden, neen millioenen wezens die reeds hun geestelijke bestaans-

wereld hadden bereikt en niet meer op aarde konden worden geboren, omdat allen hun kringloop der aarde hadden volbracht. Toch waren die wezens op aarde, ik heb je dat proces duidelijk gemaakt, zij wilden hun duisternis en koude bestaan ontvluchten, wilden beleven, zochten naar menschelijke warmte en dat geschiedde door al die aardsche menschen, want wij weten hoe zij dit kunnen bereiken. Al die monsters en duivelen der hel daalden in het gevoelsleven af en zoo waren die aardsche menschen in handen van het kwaad.
Nu werd er geleefd, André, geroofd en gemoord om te bezitten, om dien verschrikkelijken brand diep in hen voedsel te verschaffen. Dat dierwezen binnen in hen wilde steeds meer en het ging verder en verder, totdat het niet meer was te verzadigen. Nu moest en zou er een einde komen. Een verschrikkelijk gevecht op leven en dood maakte een vroegtijdig einde aan dit leven. Opnieuw daalde het in de wereld van het onbewuste af en wachtte om een ander lichaam te ontvangen. Nog steeds riep God deze ziel, dezen aardschen mensch geen halt toe. Integendeel, weer zou deze ziel naar de aarde terugkeeren.
Toen deze ziel weer op aarde kwam en opgroeide, werd het kwaad steeds heviger, de diepte waarin dit leven afdaalde, was niet meer te peilen. Van het eene kwaad viel het in het andere en nog was dat dierwezen daar in die diepte niet verzadigd, nog bezat deze ziel het zevende volmaakte stoffelijke gewaad niet, waarvoor zij zou moeten terugkeeren.
Eeuwen gingen er voorbij, toen daalde deze ziel weer op aarde af en kreeg een ander gewaad. Het ontwaakte op aarde in eenzelfden toestand en in dat leven daalde het nog dieper af dan in het voorgaande. De ouders die dit zieleleven hadden aangetrokken, leefden als dierlijke wezens. Zij vroegen zich niet af waarom en waarvoor, zij hadden geen bezit en hun kinderen evenmin.
De ziel, die wij volgen, had reeds in zijn jeugd het ouderlijk huis verlaten en leefde in een ander werelddeel. Dit leven bezat intellect, maar dat intellect was het dierlijke instinct dat in dit menschelijke lichaam ontwaakte. Dit zieleleven voerde nu anderen

aan om te stelen, te moorden, zoodat het een massa-slachting werd. Het had een hooge maatschappelijke positie bereikt. Ook in dit leven ging het weer geheel ten onder. Met duizenden zonden, fouten en misdaden, trad dit zieleleven het leven na den dood binnen.
Honderden jaren gingen er voorbij en opnieuw moest dit leven naar de aarde. Thans kwam het in den zevenden stoffelijken graad, al die vorige levens had het in de stoffelijke overgangen geleefd. Geen ouders had het daar gekend, geen zuster- en broederliefde gevoeld, deze ziel was in de diepste hel afgedaald en had zich die hel eigen gemaakt. Het had duizenden levens afgeslacht, en als het den kringloop der aarde had bereikt, behoorde dit zieleleven tot de meesters en de genieën in het kwaad. Doch nog moest het leven terug, het had op aarde den hoogsten stoffelijken graad nog te beleven.
Door vele eeuwen in de wereld van het onbewuste in slapenden toestand te hebben geleefd, kwam dit leven tot rust. In de diepte van dit zieleleven lag dit alles, al die zonden en fouten die niet te peilen noch te voelen zijn, vast. Eeuwen gingen er voorbij, toen was op aarde een stoffelijk kleed gereed en werd deze ziel opnieuw aangetrokken, om het stoffelijke leven te beleven, in het hoogste organisme af te dalen en daarin het leven te eindigen. Dit wezen bezat alles, het bezat kunst en vele eigenschappen die het karakter en de persoonlijkheid uitmaken, doch op dierlijke afstemming. Vele eeuwen had dit leven geslapen en in dezen slaap was er nu een groot wonder geschied. Het was in een anderen toestand gekomen, de natuur had het daarin gebracht. Dit zieleleven was tot rust gekomen, zooals ik reeds zeide en was tot het eerste stadium teruggekeerd, toen het de kringloop der aarde begon. In dat voordierlijke stadium dus, doch nu als mensch in het hoogste organisme, dat de ziel op aarde kan ontvangen, zakte dit zielebewustzijn in het diepe onderbewustzijn terug en dit deed het stoffelijke organisme.
Die verhoogde stoffelijke kracht nu is het, die dat bewustzijn tegenhoudt, of die oerkracht zou dat fijne gewaad vernietigen.

Het zenuwgestel dat het hoogste stofkleed bezit, is voor die oerkracht in vol bewustzijn niet berekend, daarin moet het denkend bewustzijn leven. Wat nu met deze ziel geschiedde, was dus een natuurlijke wet en de hulp van God.
Dit stoffelijke lichaam hield die oerkracht tegen en dit leven begon op aarde in een toestand van wakend en halfwakend bewustzijn. Het volle bewustzijn lag in de diepte van de ziel, was het onderbewustzijn van dit leven.
Dit onderbewustzijn nu is het evenwicht, de grens die tusschen het stoffelijke en het geestelijke leven ligt. Wat geschiedde er nu? Weer werd dit zieleleven door ouders aangetrokken en die ouders waren noch stoffelijk noch geestelijk wakker. De ziel die in het aardsche leven nederdaalde, ontving nu een ander kleed en daalde in het vrouwelijke wezen af.
Wie zal dit zieleven kennen? In haar jeugd stil en somber, gingen de jeugdjaren voorbij. In dit leven schiep deze vrouwelijke ziel zich een eigen toestand. Een verbintenis sloot zij echter niet, daar bezat zij geen gevoel voor, want in haar waren geen verlangens. Toch kon zij soms hevig verlangen en overviel haar een afschuwelijk iets, dat uit de innerlijke diepte voort kwam. Dat iets was de werking van haar stofkleed en hield met de maandelijksche natuurwet verband. O, hoe kon zij dan schreien en verlangen. Maar wanneer dien tijd voorbij was, keerde de rust in haar terug en was zij weer zichzelf. Zoo ging dit leven voorbij, zij deed geen goed en geen kwaad. Op zeventigjarigen leeftijd ging zij over. In dit leven had zij niets beleefd, maar zich ook niets eigen gemaakt en niets vernietigd. Weer kwam zij in het leven na den dood en trad de astrale wereld binnen.
Daar moest zij wachten op een ander kleed. Nu duurde dit niet zoo lang, want in dit leven was niets beleefd, de natuur had spoedig haar taak volbracht. Hoe diep zijn die natuurwetten. God wist en overzag alles, God heeft deze ziel reeds geholpen, doch daarvan weten menschen op aarde niets af. Als God niet had ingegrepen, als de natuur dit niet tot stand had kunnen brengen, dan had dit zielelven dien verschrikkelijken strijd niet kunnen

verwerken. De goddelijke afstemming, mijn zoon, bracht haar in slaap, daardoor behield de ziel het evenwicht en zou aan een ander proces beginnen.
Weer daalde dit zieleleven in het moederlichaam neder, maar nu in een andere omgeving. In die omgeving was meer leven en bezit en dat bezit spoorde dit leven aan het aardsche leven te beleven. Zij huwde en baarde twee kinderen. Nu zou een ander leven beginnen. Doch dit leven beteekende voor haar de strijd tegen haar kwade ik, zij zou zichzelf moeten overwinnen. Maar hoe groot is Gods liefde. God wist dat zij al die zonden en misdaden niet in dagbewustzijn kon dragen en bracht haar innerlijk in slaap. Voel je dit, André?"
„Ja, Alcar, maar wat is dat voor een wonderlijk gebeuren?"
„Dat is voor ieder wezen dat de uiterste grenzen in de natuur heeft overschreden. Deze zielen mòeten tot rust komen, of het stoffelijke organisme zou onder dezen innerlijken drang en krachten bezwijken. Op den eersten cosmischen graad heb ik je dat duidelijk gemaakt. Wij zien dus, dat ook daar geen verandering in is gekomen. Het innerlijke leven moet zich aan het stoffelijk kleed aanpassen. En dit brengt de natuur tot stand. Voel je dit diepe geestelijke raadsel, André?"
„Wanneer ik alles heb begrepen, Alcar, dan daalt thans het bewustzijn in de diepte van haar eigen leven af?"
„Inderdaad, zoo is het."
„Maar dan is dit leven als kind toch niet natuurlijk?"
„Ook dat is heel duidelijk. Neen, want dat is immers niet mogelijk?"
„En deze zielen leven op aarde? Wie kan dit voelen, Alcar? Wie kent deze zielen? Deze diepte is immers niet te peilen? Welk een raadsel."
„Ook ik zou nog evenzoovele vragen kunnen stellen en toch, dit zou en moet geschieden, of het innerlijke leven kon niet worden aangetrokken."
„Wanneer dus een dergelijke ziel als kind op aarde leeft, is het rustig, omdat een geestelijke wet het daarin heeft gebracht?"

„Ja, André, dit moeten wij aanvaarden."
„Maar zal deze ziel dan ontwaken?"
„Ook dat zal geschieden en wij zullen haar volgen."
„En daarvan weet niemand iets af, kan de mensch niet voelen, omdat hij deze diepte niet kent?"
„Neen, André. De mensch op aarde weet van natuurwetten en uiterste geestelijke grenzen niets af. Doch duizenden leven er op aarde die alle natuurwetten hebben overschreden. Hier in het leven van den geest, leeren wij al die wetten kennen en begrijpen. In het stoffelijke leven op aarde is dat niet mogelijk."
„Heeft deze ziel dan al die fouten en zonden niet goed te maken?"
„Ja zeker, ik zeide reeds, dat zij nu aan een ander leven gaat beginnen, doch daar zijn vele levens voor noodig. Langzaam maar zeker ontwaakt dit zieleleven. Het eerste dat in haar ontwaakt, is het gevoel voor haar kinderen. Dit waren de gevoelens die nu uit die diepte naar boven en tot bewustzijn kwamen. Ik zeide je zooeven dat zij twee kinderen baarde. In haar was rust en verlangen. Dit leven ging in rust en geluk voorbij en toch weten wij wie zij is. Dan kwam de dood en trad zij dit leven binnen. Het eene leven volgde nu op het andere. In al die levens zou zij het evenwicht herstellen. Zoo bleef dit proces voortgaan. Langzaam ging zij voelen en ontwaakte haar innerlijke leven, werd zij wakker en bewust. De diepte van haar zieleleven ging nu in dagbewustzijn over. Dan weer was zij moeder, dan daalde zij in het mannelijke kleed af om zich deze bewustwording eigen te maken. Doch nadat zij opnieuw ontwaakte, vergat zij zichzelf, want nog steeds bezat zij geen geestelijk bezit. Het eene leven was nog verschrikkelijker dan het andere. Zij ontving niets dan leed en smart, toch was haar leed niet te vergelijken met hetgeen zij anderen had aangedaan. Zoo gingen er duizenden jaren voorbij en zien wij een ander wonder.
De planeet aarde liet haar nu vrij en je voelt zeker wat er thans zal geschieden. Nu zou zij aan haar carma moeten beginnen, eerst nu na al die ellende die zij toch reeds had ontvangen, stond zij voor de wet van oorzaak en gevolg. Een berg van ellende, van

leed en smart versperde haar den weg, dit alles moest zij nu goed maken. Zij bezweek onder haar leed en ging waanzinnig van smart over. Toch zou zij terugkeeren. In ieder leven waarin zij leed had gebracht, ging zij nu goed doen. Toch deed zij opnieuw zonden en fouten, want in haar was nog steeds geen geestelijk bewustzijn. Van het eene leven ging zij in het andere over. Voor moord en verdierlijking stond zij echter niet meer open. In al die levens had zij iets geleerd en dit bezit lag in haar. Zij moest en zou thans dit evenwicht herstellen, duizenden jaren was zij het stoffelijke organisme ten achter. In al de levens die zij nu ging beleven, vroeg zij waarom en waarvoor moet ik zoo lijden? Mijn God help mij, ik wordt vertrapt en bezoedeld. De eene ellende volgde de andere op. In alle landen der aarde had deze ziel reeds geleefd en overal leed gebracht.
Toch zou deze mensch haar einde bereiken, maar nog steeds had deze ziel ontvangen. Niets had ze, voor alles wat zij van God had gekregen, gedaan, want in al die duizenden eeuwen was dit niet mogelijk geweest. Hoe zijn al die levens geweest? Wat leert men in één leven op aarde? Immers niets. Wat bracht deze ziel van al die levens terecht? Toch deed zij opnieuw verkeerde dingen, in haar lag nu het grofstoffelijke gevoel. Toch deed zij ook goede dingen, want in elk leven zijn goede en kwade dingen gedaan. Ik zeide reeds, toch ontwaakte dit leven, ging dit leven in andere en hoogere gevoelens over. In haar lagen vele eigenschappen, doch al die eigenschappen zouden thans in geestelijke moeten veranderen. Daarvoor waren levens noodig en in die levens zou deze ziel dat moeten bereiken.
God is een Vader van Liefde. Hoe groot is de genade die de mensch ontvangt. Alles wat de aarde bezit, zullen wij ontvangen. In alle rangen der maatschappij zullen wij leven en wij allen scheppen ons een eigen toestand. Allen trachten op aarde vooruit te komen om een bestaanswereld te veroveren en dit geschiedt naarmate wij ontwaken. Zoo gaan wij verder, steeds verder.
Ook deze ziel zou innerlijk ontwaken en in een laatste leven op aarde overgaan. Deze ziel had wonderen en problemen beleefd

en thans stond zij voor haar laatste probleem. Nu zou de ziel in haar volle bewustzijn overgaan en zou die verschrikkelijke diepte bewust worden, nu, na die vele levens, zou zij in den geest ontwaken. Als laatste incarnatie ging zij in het moederlichaam over en zij zou dit kleed als cosmische afstemming behouden. Tientallen van levens zijn er dus in leed en ellende nog voorbij gegaan. Deze wil ik niet volgen, ik ga thans tot haar laatste leven over. Ik zeide reeds: de diepte van haar zieleleven kwam boven, de natuur kwam in evenwicht en wat nog in haar lag zou zij thans beleven, mòeten beleven, omdat haar innerlijk en het stoffelijke organisme één waren.
Haar geest trad dus nu bewust in het laatste stoffelijke kleed binnen. Wanneer ik thans spreek van bewustzijn, wil dit niet zeggen dat zij zich van al deze levens bewust was, doch haar innerlijk was wakker en bewust. Dit kind werd geboren en in haar jeugd reeds voelden de ouders dat zij iets bijzonders moest zijn. In haar leefde een ontzaglijke kracht, het laatste dat zij nog goed te maken had. Nu wilde zij beleven. Dat gevoel bruiste, was bezieling en scheen niet te blusschen, dat gevoel was het intellect van een begaafd wezen. In deze ziel leefde iets, wat haar wakker deed maken. De goddelijke vonk blies haar innerlijke vlam tot groote hoogte op, maar er was nog geen geestelijk bezit. Wat zij had beleefd, in al die duizenden eeuwen, was het goed maken van al haar vroegere zonden. Zij had alleen haar carma beleefd en had niets kunnen doen voor zichzelf. Zij kon zich dus niets eigen maken, omdat haar schuld grooter was dan hetgeen zij kon ontvangen en eigen maken en dat in ons leven geestelijk bezit is.
Begrijp je waarvoor zij op aarde was? Nog was haar innerlijke leven honderden jaren ten achter. Het stoffelijke organisme was het innerlijke leven in die eeuwen ver, heel ver vooruit geweest en nu zou zij van zichzelf iets moeten maken. En zij maakte iets van zichzelf, zij schiep zich een eigen leven, schiep kunst en werd in dat leven beroemd en op handen gedragen, doch ging opnieuw ten onder. Opnieuw ten onder, want in haar was nog geen

reine liefde, doch haar stoffelijken kringloop had zij volbracht. In dat laatste leven verloor zij zichzelf, geen geestelijke liefde had zij zich eigen weten te maken. In dat leven bleef zij kinderloos en op hoogen leeftijd trad zij hier binnen. Toen zij ontwaakte, leefde zij in een andere wereld en dit was onze hel, zij had dus haar eigen hel geschapen. In al die levens had zij daaraan gebouwd en opnieuw weer afgebroken. Ik heb je dat duidelijk gemaakt. In dat laatste leven had zij zich niet kunnen bevrijden. Nog was er duisternis in haar, nog bezat zij geen innerlijk licht. Diep ontroerd ontwaakte zij. Naast haar leefden menschen, die waren zooals zij. Toch was er iets in haar dat haar deed ontwaken en waardoor zij aan een ander leven ging beginnen.
Haar moeder, die reeds lang over was, trok haar in een anderen toestand en zij zag en voelde het vele kwaad dat zij had gedaan. Toen keerde zij naar de aarde terug en zag waar zij had geleefd. Van al haar vorige levens wist en begreep zij niets. Dit was ook niet mogelijk, zij kende zichzelf niet eens. Haar moeder hielp haar en bleef voor haar bidden.
Een halve eeuw ging voorbij, toen had zij zich los gemaakt van de duistere sferen en trad de sferen van licht binnen. Doch je voelt wel, André, wat zij daarvoor heeft moeten doen.
Aan deze zijde werd zij zich bewust van haar eigen leven. Hier toonde men haar hoe zij had geleefd. Eerst aan deze zijde kreeg zij wroeging en in dien toestand was zij te bereiken.
Toen zij in de eerste sfeer binnentrad, ontwaakte haar geestelijk en hooger gevoel. Nu bad zij tot haar Vader en dankte Hem voor alles. Maar iets was er, dat haar wroeging deed toenemen, want niets, niets, had zij voor al die genade gedaan. Op aarde had zij niets achter gelaten, zich alleen uitgeleefd en duizenden dingen van God ontvangen. Zij had zich alleen van de duisternis bevrijd en was in het licht overgegaan. Nu bad zij vele jaren achtereen en vroeg aan God om opnieuw op aarde te mogen worden geboren en daar iets voor al dien rijkdom, dien zij van God had ontvangen, te mogen doen. Steeds bleef zij bidden.
Zou God dit gebed verhooren? Want anders zou zij zich van deze

wroeging niet kunnen vrijmaken. En weer komt God deze ziel te hulp. Haar geliefden, die aan deze zijde haar waren gevolgd, wisten waarheen zij ging. Zij zou haar dankbaarheid in iets op aarde neerleggen en een taak volbrengen. Zij zou helpen de aarde vooruit te brengen, door den mensch geestelijk voedsel te brengen, want geestelijk voedsel heeft de mensch noodig, door al dat stoffelijke ging de mensch ten onder.
Dat bracht zij dus op aarde en zij gaf zich geheel. In alles legde zij haar zielegeluk. Zij wist van een volgend leven af, in haar lag geestelijk bezit. In dit bezit zou zij als kind ontwaken. Toen haar leven een aanvang ging nemen, was zij reeds bezield door haar eigen gevoel, de wroeging die in haar lag. Dit leven werd dan ook in den geest volbracht. Daarna keerde zij terug en ging aan deze zijde verder.
Ik toonde je flitsen van een ziel, André, van een mensch, ik zeide je reeds, dien ik heb gekend. Dit zijn geen verhaaltjes, doch deze ziel heb ik op aarde telkens en telkens weer ontmoet en thans leeft zij in mijn eigen sfeer. Met duizenden van hen leefde ik in mijn tijd op aarde, daar hebben wij elkander ontmoet en opnieuw verloren. Nu leeft zij in de vijfde sfeer en is een engel in den geest.
God is liefde. God weet alles en is rechtvaardig. Alle leed, ziekte en ellende is nu voorbij en zij gaat hooger en hooger en op een andere planeet over. Op den vierden graad zullen wij elkander terug zien. Daar weten wij, dat wij zooveel levens hebben af te leggen, want het leven zou daar niet volmaakt zijn, als wij dat niet wisten en dit gevoel niet in ons was. Allen gaan wij verder. Eens verwacht God ons en zegt: „Zie, mijne kinderen, de Hemel wacht u. Ik waak over u allen."
Dan schreit de ziel van geluk, omdat God, onze Vader, zoo goed is. En nu wij dat groote probleem gaan kennen, vallen wij neder en weten niet hoe dankbaar wij zullen zijn.
Dat is het aardsche leven, André en dat beleeft ieder mensch. Zij moeten dat beleven, of zij komen niet in het Al terug. Dit moest ik je zeggen en duidelijk maken, wil je een beeld van het

stoffelijke en geestelijke of innerlijke leven op aarde ontvangen. Maar het is ook alleen voor de aarde, alleen de aarde bezit strijd, leed en ellende. Het is om van het voordierlijke in het geestelijke leven over te gaan.
Is je alles duidelijk, André?"
„Ja, Alcar, maar ik zou u nog enkele dingen willen vragen. Dat aantrekken, geschiedt dat in alle levens?"
„Ja, van de eerste zonden en fouten af gaat de mensch aan zijn eigen carma beginnen. Dit is toch je bedoeling, nietwaar?"
„Ja, Alcar. Het is wonderbaarlijk, hoe dat alles geschiedt en vast ligt. Ligt bij iedere geboorte dus vast wanneer de ziel zal sterven en hoe de mensch zal sterven?"
„Ja, dat is een wet en ook dat ligt vast, doch hoe de mensch en waaraan de mensch zal overgaan, heeft hiermede niets uit te staan. Het leven komt en gaat wanneer het geroepen wordt."
„Hoe diep is de mensch, Alcar, dit had ik niet verwacht. Wie zal dit kunnen volgen?"
„In de sferen kunnen wij dat volgen. Geen gedachte die uitgezonden is, kan ontsnappen. Een ieder ziet zijn eigen levensfilm en ieder mensch die de vierde sfeer, je hebt dit in den tempel der ziel beleefd, heeft bereikt, kan dit waarnemen."
„Hoeveel vaders en moeders hebben wij dan niet gehad, Alcar?"
„Duizenden, mijn jongen, doch vader- en moederschap heeft alleen voor de aarde beteekenis. Vader- en moederschap lost aan deze zijde in de universeele liefde op. Ik heb je dat reeds lang duidelijk gemaakt en behoef er dus niet dieper op in te gaan."
„Dit is toch een groot raadsel voor de menschen op aarde, Alcar."
„Het zullen problemen en wonderen voor hen blijven, voor anderen fantasie, doch dit behoort tot ons leven, alles, wat ik je toonde en duidelijk maakte, behoort tot de wedergeboorte op aarde."
„Is het mogelijk dat menschen reeds op aarde geestelijk bewust worden?"
„O, ja, zeer velen. De ziel waarvan ik vertelde, ontwaakte eerst aan deze zijde, doch anderen komen op aarde zoo ver en treden hier bewust in de sferen van licht binnen. Millioenen wezens

leven reeds op aarde in een geestelijken toestand en hebben zich daar reeds die afstemming eigen gemaakt."

„Geschiedt dit ook in normalen toestand, ik bedoel, niet, wanneer zij daarom vragen?"

„Ja, André, millioenen menschen zijn op aarde zoo ver gekomen."

„Wanneer ik u in alles goed heb begrepen, dan lossen godsdiensten later op en zijn alleen de godsdiensten aan de aarde gegeven, opdat de menschen houvast zou bezitten."

„Zoo is het, maar wist je dit al niet lang geleden?"

„Ja, Alcar, maar thans is mij dit zoo duidelijk. Is hetgeen in al die eeuwen van gene zijde is gegeven, met een vast doel geschied?"

„Ja, op onze volgende reis zal ik je dat duidelijk maken. Alles en alle hoogere gedachten zijn aan deze zijde geboren."

„Ook uw kunst?"

„Ook mijn kunst, want ik behoorde daarbij en alle meesters die in dien tijd op aarde leefden."

„Wonderbaarlijk is het, Alcar."

„Vergeet niet, dat de aarde de eenige planeet is, waar diep leed wordt beleefd. Wij hebben deze ontwikkeling kunnen volgen. De menschen kennen hun eigen leven niet en de dood is nog steeds een afschuwelijk monster voor hen. De dood vergalt het leven op aarde en ontneemt hun alle moed om iets van het leven op aarde te maken. De dood breekt alle energie en zij geven zich daaraan over. Dit moet echter oplossen en wanneer zij kunnen aanvaarden, eerst dan komt er rust en vreugde op aarde en denken zij aan een weerzien aan deze zijde. Wie dit aanvaarden, kunnen rustig en gelukkig zijn en zich heel anders instellen, ook al hebben zij hun geliefden verloren. Eens zien zij elkander hier terug. De één moet echter eerder overgaan dan de ander, maar wanneer een moeder alleen achter blijft, kan de vader haar van hieruit bezoeken, haar steunen en helpen op aarde. Dit alles is mogelijk, wanneer zij zich ernstig in al deze problemen en wonderen willen verdiepen, dan ontstaat er een hechte verbinding en leeren zij het leven van den geest kennen. Eens komt dit, maar dan zijn wij eenige eeuwen verder."

„Waar zijn wij op dit oogenblik, Alcar?”
„In een ander land, André. Wij zweefden steeds verder en zijn van het eene land of werelddeel in het andere gekomen. Toch heb je daarvan niets gemerkt. Ik volgde één weg en die weg bracht mij naar die plaatsen en steden waarvan ik vertelde en waar deze ziel leefde. Jij echter luisterde naar mij en zoodoende kon je niet waarnemen.”
„Was ook dit mogelijk geweest, Alcar?”
„Ja, zeker, ik had je met al die levens kunnen verbinden, doch dat vond ik thans niet noodig, het werd te veel voor je.”
„U bedoelt zooals op onze vorige reis, Alcar, toen u mij met uw eigen leven hebt verbonden?”
„Ja, dat bedoel ik.”
„Hoe moet ik dit alles in mij zelf verwerken, Alcar?”
„Heb geen angst dat je al dit leven zal overvallen, ik zal je daarbij helpen en het zal je gemakkelijker gaan, dan toen je van je vorige reis terugkeerde. Nu ben je bewust van ons leven en kun je ook alles, hoe diep het ook is, verwerken.”
„Kunnen over het algemeen de menschen dit niet verwerken?”
„Om van de aarde af zonder geestelijke hulp tot de diepste geestelijke problemen door te dringen, André, daar is in de eerste plaats een krachtig zenuwgestel voor noodig, maar vooral het gevoel voor al deze wetten. Een geleerde, of wie het ook is op aarde, kan zonder deze geestelijke verbinding deze diepte niet bereiken. Dit moet men voelen en hun eigen persoonlijkheid moeten zij kunnen afleggen.”
„Ik ben zoo gelukkig, Alcar. O, als ik thans dit aan de menschheid mocht vertellen en dat u mij van deze zijde af zou helpen. Ik zal er voor bidden, dat u die genade moogt ontvangen.”
„Dat alles is zeer mooi, André, wellicht komt het, doch eerst moeten wij dit alles vastleggen. Ook dat is een groot werk, maar je zult het ontvangen. Het is de bedoeling van de meesters, dat wij dit aan de menschheid brengen. Nu is dit mogelijk, want velen dorsten naar geestelijk voedsel en dit voedsel zullen zij ontvangen, over de geheele aarde zijn wij verspreid. Velen met

mij zijn op aarde bezig en werken door instrumenten, allen media die een taak hebben te volbrengen. Allen zijn wij God dankbaar dit te mogen doen, want nu kunnen wij dankbaar zijn, omdat wij begrijpen wat de bedoeling is van al dat leed, al die ziekten der aarde. Nu zijn wij wakker en bewust.
Hoe dankbaar ben ik dat mij die taak is opgedragen, hoe heb ik mij voorbereid! Tweehonderd jaren lang stelde ik mij op al deze toestanden in. Op onze volgende reis zal ik je daarvan vertellen. Thans zijn er menschen op aarde die tot de gevoelswezens behooren, zij willen nu ontvangen, want de godsdiensten geven hun niet dat wat zij wenschen, geven hun niet, waar zij behoefte aan hebben."
„U zeide, Alcar, dat al die godsdiensten oplossen, maar wat bracht Christus dan aan de menschen?"
„Vergelijk het leven van Christus niet met een godsdienst, André. Onze groote Meester bracht liefde en geloof aan God. Wat Christus bracht is voor alle planeten tot den hoogsten graad, dat is de zevende cosmische mentaliteit. Dit kan niet sterven, is niet te dooden, dit is wat ons allen bezielt, het is Gods heilig leven. Christus bracht zichzelf, bracht het Goddelijke leven. Alleen door Hem kunnen wij God bereiken, door niets en niemand anders. Al die godsdiensten lossen op, omdat zij de waarachtige kern niet bezitten en de geestelijken zich op voetstukken plaatsen. Dit blijft, André, dit is eeuwig, want het is volmaakt, door Christus leeren wij God kennen en begrijpen."
„Wanneer ik u in alles goed heb begrepen, Alcar, dan leven er geen menschen op aarde die vrij zijn van leed?"
„Neen, dat is niet mogelijk, maar alleen zij die zichzelf kennen en een taak op aarde hebben te volbrengen, weten dat hetgeen zij beleven, zij niet als leed moeten zien, doch dat het is om te ontwaken en goed te maken. Dan verandert alles en is het geen leed meer, maar een genade. Doch al die millioenen menschen leven in dezen toestand, omdat hun afstemming zoo is en zij geen leed willen en van een verleden niets weten."
„In al die graden, tot den hoogsten graad van stoffelijk orga-

nisme, leven menschen in steden en dorpen en op alle hoeken der aarde, die dus leed en ellende hebben?"

„Heel goed, zoo is het. Een ieder leeft in zijn eigen toestand en die toestand is hun cosmische afstemming, dat wil zeggen, zij hebben een ander leven aanvaard en maken goed, wat hun carma is en waar zij voor op aarde zijn. Er zijn geen menschen op aarde, die menschen kùnnen er niet zijn, die vrij zijn van leed. Dan zouden zij niet meer op aarde zijn, maar aan deze zijde, of reeds de mentale gebieden hebben bereikt, om door den vierden cosmischen graad te worden aangetrokken. Het is dus niet mogelijk dat er menschen op aarde leven die vrij zijn van ieder leed, je zult dan ook geen wezen ontmoeten dat geen leed kent. Wanneer zij al die cosmische graden kennen en kunnen aanvaarden, dan is dat leed een ander leed, want dan is het goed maken wat zij eens misdeden en weten zij dat er daarna geluk en rust komt en dat dat eeuwig blijft. God kent al Zijn kinderen. God zal niet toestaan dat één Zijner kinderen onnoodig verdriet ontvangt. Toch denken en zeggen de menschen dat God hun dat leed heeft gegeven en heeft opgelegd, doch wij weten beter. Wij hebben ons eigen leven leeren kennen en weten dat God het niet is die ons dat leed oplegt, maar dat het oorzaak en gevolg is, goed maken, wat wij eens misdeden. Wanneer de menschen dit op aarde konden aanvaarden en begrijpen, wanneer zij zich bij alles zouden neerleggen en dit natuurlijk zouden beleven, dan loste spoedig dat diepe verdriet op.

De mensch denkt dat God straft, doch wij weten dat God niet kan straffen, maar dat de mensch de natuurwetten heeft overschreden en daarmede weer in harmonie moet komen. Die krachten en natuurwetten sluiten hem voor hooger gaan af en zijn de onnoembare hartstochten en het leed aan anderen aangedaan. De mensch trekt juist daarom die wetten aan, waarin die geestelijke stoornis ligt, omdat die moeten worden goed gemaakt. Goddank dat dit geschiedt, of wij bleven in dezen poel van ellende leven en kwamen nooit hooger. Nu wij weten dat alles liefde, rust en vrede is en God geen leed, noch ellende kent,

zal de mensch al die verschrikkelijke dingen moeten oplossen. Ik heb je nu duidelijk gemaakt hoe het geschiedt en daarvan kan geen mensch zich vrij maken, kan er niet aan ontkomen, want wij zelf trekken het aan.
Alles op aarde lijkt verschrikkelijk, doch wanneer wij het leven gaan kennen is alles anders en natuurlijk. Maar hoeveel menschen zijn er op aarde niet, die van een eeuwig leven niets weten? Zij voelen niets van al die wetten en lachen hen uit die van deze wonderen vertellen. Voel je hoe arm deze wezens zijn?
Goddank, dat het nu onze tijd is, dat wij tot de menschen terug mogen komen om hun te zeggen dat wij leven. Nu weten wij wat kan en worden zal, nu leven wij in dien tijd en dat maakt ons hier allen gelukkig. Ach, die arme menschen die zichzelf niet kennen en nog niet weten dat alles liefde en dat God een Vader van rechtvaardigheid is. God ziet toe hoe de menschen zich vergeten, maar God kent al Zijn kinderen. Toch vragen zij om geluk en aardsch bezit, maar de diepte van hun eigen leven kennen zij niet. Met het verleden willen zij niets te maken hebben, zij willen leven en gelukkig zijn, want een ieder heeft recht op geluk.
Iedere seconde worden er op aarde menschen geboren, doch er moesten juist menschen ontwaken en innerlijk worden geboren. De innerlijke mensch is en blijft zoek. De aarde is een paradijs, God heeft het zoo gewild, maar de mensch heeft dit paradijs in een afschuwelijke hel veranderd. Arme menschen, arme aarde, maar in haar leeft het en daar ligt het leven van God. De aarde schenkt alles aan de menschen, wien zij een plaats gaf om te kunnen leven. Doch hoe handelen de menschen?
Het zal je duidelijk zijn geworden, André, dat er niets op aarde en niets aan deze zijde is, of de menschen hebben het tot stand gebracht. Er is geen leed, of de mensch heeft dat gewild, heeft het geschapen.
Heb ik niet in tientallen toestanden aangetoond, dat het onze eigen schuld is, wat wij in andere levens hebben gedaan. Heb ik je niet aangetoond dat er wedergeboorte moet zijn, daar wij

anders niet voort konden gaan op den eeuwigen weg? Dat alles vast ligt en die werkingen in en door ons zijn geboren? Is er iets tegenstrijdigs in alles wat je hebt waargenomen? Wie zich eerlijk open stelt en zich geheel overgeeft, zal dit voelen en begrijpen, zal oorzaak en gevolg waarnemen.
Gods eenvoud ligt in alles en houdt alles in stand. Aan ons dien eenvoud te leeren kennen en eigen te maken. Uit het eene wordt het andere geboren. Wat de mensch vandaag bezit, zal hij morgen weer verliezen. Dit alles doet hem echter ontwaken en dan zal hij voelen dat er een wet bezig is om hem te doen buigen. Wanneer hij dit kan, dan is hij zoo ver en is het leven op aarde niet voor niets geweest. Eens komen allen aan deze zijde en staan de menschen voor al deze wetten. Dan zien zij dat ons leven waarheid is en wij de waarheid hebben gesproken. Dan eerst zullen zij dankbaar zijn voor hetgeen zij op aarde van deze zijde af hebben ontvangen. De menschheid ontvangt nu een beeld van de schepping, over de geheele aarde werken wij thans op de menschheid in. De menschen op aarde moeten weten, dat hun geliefden leven en dat zij hun vader en moeder zullen terugzien. Zij moeten weten, dat zij op aarde hun eigen geluk in handen hebben, moeten voelen dat het leven daar slechts tijdelijk is. Een grooter geluk kunnen zij zich niet indenken. Waar zij ook zijn en leven, in welken toestand zij ook verkeeren, het paradijs, zooals God het aan ons menschen heeft gegeven, is door ons niet begrepen. Eens komt er geluk en leeren zij hun Vader van liefde kennen en weten zij dat zij zelf schuld zijn aan alles. Dit is hard en toch, ook wij hebben dit moeten aanvaarden. Hoe verschrikkelijk hun leven op aarde ook is, eens komt er een tijd en buigen zij hun hoofd en danken God voor alles. Dan eerst begrijpen zij dat zij schuld zijn aan hun eigen ongeluk.
Heb je mij in alles kunnen volgen, André?"
„Ja, Alcar, ik dank God voor dit aan mij gegeven. Nu ik dit alles weet, begrijp ik het paradijs en ga ik deze twee menschen, als Adam en Eva en alles wat in den Bijbel staat, beter voelen."
„Diezelfde twee menschen, André, vertegenwoordigen nog steeds

de menschheid op aarde. Toen begon, voor de geleerden dan, de schepping. Er zou een begin moeten worden gemaakt en daarvoor dienden twee menschen en die twee menschen waren Adam en Eva. Ik heb je daarvan reeds verteld. Volg hen en zie, nog zien wij die beide wezens tezamen, zij gaan verder en verder van de eene eeuw in de andere en leeren zichzelf niet kennen en begrijpen. Deze beide zielen zouden de schepping vertegenwoordigen. Den mensch zou een voorbeeld worden gesteld en in dien tijd waren dit deze beide menschen.
Toen sprak God, doch het waren wezens die reeds aan deze zijde leefden en deze boodschap brachten. Dat verhaal is gegeven, doch zij hebben het nog steeds niet begrepen. In alles wat op geestelijk gebied in dien tijd op aarde is gebracht en tot stand is gekomen ligt waarheid, doch aan die waarheid is de kern ontnomen.
Adam en Eva waren het scheppende en stuwende vermogen en dit bezit is nog in den mensch, niets is er veranderd. Nog leven Adam en Eva op aarde en zijn uit het paradijs verdreven, omdat zij nog steeds niet tot zichzelf zijn gekomen. De mensch op aarde is in niets veranderd en nog vele eeuwen later zullen zij over deze beide menschen praten en niet begrijpen, dat zij in één en denzelfden toestand leven als die twee menschen.
In den Bijbel staan vele van dergelijke dingen en wanneer men de realiteit daarvan ziet en voelt en de bedoeling weet van hen die dit tot stand brachten, dan voelt men de heilige waarheid, doch dan is alles anders. Zij, die daaraan medehielpen, hebben deze boodschap niet begrepen."
„Wat jammer dat zij alles verkeerd hebben begrepen, Alcar."
„Ja, André. Op aarde wil de mensch niet begrijpen. Christus kwam en dit was reeds eeuwen van tevoren voorspeld en toen hij kwam, zagen de menschen Hem als een gewoon mensch en sloegen zij den heiligsten Mensch, die er ooit heeft geleefd, aan het kruis. Doch Christus' leven en geloof blijft, want het is uit het Goddelijke, Christus was als God en bracht deze boodschap op aarde. Ik heb je daarvan reeds verteld en het zal je duidelijk zijn."

„Weet u wat goed en wat niet goed is in den Bijbel?"
„Ja, maar dat kun jij ook weten, dat kun je voelen, André. Wie het leven lief heeft, treedt de sferen van licht binnen. Wie het leven vernietigt, daalt in de duisternis af. Voel aan, wat de liefde brengt, wat de reine liefde is en aanvaard het, aanvaard alles wat in den Bijbel staat. Doch geen hartstocht, geen vernietiging, geen ellende, geen egoïsme en geen eigenliefde, alleen de opofferende liefde, waarvan Christus spreekt. Al dat andere is menschenwerk, hebben de geleerden tot stand gebracht en heeft geen beteekenis. Christus bracht zichzelf en offerde zich voor de menschheid op, wist van tevoren wat zou geschieden. Toch kwam Christus naar de aarde om van onzen Vader in den Hemel te vertellen. Alleen door Christus kunnen wij de goddelijke sferen bereiken."
„Waren de menschen uit dien tijd reeds met gene zijde in verbinding, Alcar?"
„Die geestelijke verbinding is er steeds geweest, André. Van het oogenblik af, toen de astrale mensch niet meer naar de aarde kon terugkeeren. Van dien tijd af begon het leven op aarde en trachtte de geestelijke mensch met hen, die hun stoffelijken kringloop nog niet hadden volbracht, in contact te komen. Eeuwen gingen er voorbij, doch toen de sferen van licht werden geboren, het in en om hen heen licht werd, toen zij voelden en begrepen dat zij in het Al leefden en dat er hooger gaan mogelijk was, keerden zij met spoed naar de aarde terug, om hun zusters en broeders in het stoffelijke leven te overtuigen. Je weet dat dit mogelijk is en ook daarin is niets veranderd. Duizenden, neen millioenen met mij doen op dit oogenblik niet anders. Toen brachten zij al de boodschap van het eeuwige leven."
„Ik heb gehoord, Alcar, dat men vele menschen ombracht, alleen omdat zij van een ander leven of geloof vertelden. Is dat waarheid?"
„Ja, André. Dat was in dien tijd verschrikkelijk. Doch nog niet zoo heel lang geleden werden alle media levend verbrand en omgebracht, wanneer zij van dingen vertelden, waarvan de rest

van de menschheid niets wist of begreep. Toch waren er velen die, al wisten zij dat ook zij, vroeg of laat, werden omgebracht, zich openstelden voor hun onzichtbare helpers, astrale wezens dus, die door hen spraken. In hen was geen angst voor den dood, geen angst voor vernietiging, allen wisten dat zij vroeg of laat zouden sterven. Niet één zou ontkomen en toch stelden zij zich beschikbaar. Allen waren bezield, in hen leefde het heilige vuur van Christus, lag die reine opofferende liefde. Doch wanneer hun taak op aarde was volbracht, dan wachtte hun groot geluk. Duizenden menschen zijn alleen reeds omgebracht voor hetgeen zij vertelden. Dit was een verschrikkelijke tijd voor de aarde, maar wat geschiedt er thans? De menschen zijn nu zoo ver gekomen, dat zij onze media niet meer vernietigen, doch in verschillende landen is daarin nog niets veranderd. In vele landen zijn er die ons werk en dat van duizenden anderen bezoedelen. O, wanneer deze wezens hier binnentreden! Deze menschen vergeten, dat voor dit werk millioenen menschen hun bloed en hun eigen leven hebben gegeven. Wanneer er menschen op aarde zijn die zich voor den een of anderen profeet uitgeven, dan moeten zij dat weten, maar als één mensch daardoor leed en smart ontvangt en het geloof in God ontnomen wordt, dan wacht hun de duisternis, want dat leed zullen zij goed moeten maken. Duizenden verlieten het aardsche leven doordat zij van een God van liefde vertelden en met deze zijde in verbinding waren. Thans, André, is de menschheid iets verder, of ook jij was reeds lang aan deze zijde."

„Zouden ze mij ombrengen, Alcar?"

„Jou en alle andere media die voor ons werken."

„Ik ben bereid, Alcar, mijn leven voor dit alles te geven, ze mogen mij ombrengen."

„Dat zal thans niet meer geschieden, doch ik ben je zeer dankbaar voor deze woorden en allen die zoo durven te spreken. Neen, mijn zoon, die tijd is voorbij. Wij zijn iets verder gekomen, de innerlijke en uiterlijke mensch, zoo ook de planeet aarde, is veranderd."

„Nu ik dit alles weet, Alcar, wat is die vooruitgang dan gering; we zijn toch duizenden jaren verder?"
„Ja, zoo is het. Wij hebben geen groote vorderingen gemaakt en toch is er veel veranderd. Nu, in jouw tijd, worden de media niet meer omgebracht, doch zij worden bespot en gehoond. Nu is alles duivelswerk en zij leven met den duivel onder één dak! Vele menschen schelden en schreeuwen, doch wanneer men hen liet begaan, ik verzeker je, men sleurde je uit je eigen huis en je werd omgebracht. De menschheid is dus zoo ver gekomen, dat zij dit verbieden."
„Is het daarom, Alcar, dat er van gene zijde zoo ingewerkt wordt en al dat geestelijke voedsel wordt gegeven?"
„Ja, André. Nu is het mogelijk om geestelijk voedsel aan de aarde te brengen. Het is thans de eeuw van technische wonderen en geestelijke ontwikkeling. Nu kunnen wij hen die daarvoor open staan, van een eeuwig voortleven overtuigen. Eenige eeuwen geleden was dat nog niet mogelijk, want het is nog niet zoo héél lang geleden, dat zij onze media ombrachten. Zie terug en voel hoe kort dit achter ons ligt."
„Wat gaat die ontwikkeling dan langzaam, Alcar."
„Een snellere ontwikkeling is niet mogelijk, mijn jongen. Dit is op aarde te volgen. Millioenen jaren duurde het voordat de aarde als bewoonbare planeet gereed was. Millioenen jaren waren noodig voordat de eerste menschen op aarde leefden en even zoovele eeuwen duurde het om van dat leven iets te maken. In de geheele schepping zien wij dit terug."
„Ik begrijp niet Alcar, dat er maar zoo weinig menschen zijn, er zijn er toch millioenen op aarde, die van een eeuwig voortgaan iets weten. Den dood kennen zij niet. Van een voortgaan weten zij niets. De wedergeboorte is iets afschuwelijks voor hen en te moeten terugkeeren is het afgrijselijkste van alles. De geestelijken spreken van eeuwige verdoemenis en eeuwigdurend branden en maken de menschen angstig. Het is alles zoo bekrompen en gevoelloos."
„Is je dat niet duidelijk, André?"

„Neen, Alcar, daarvan begrijp ik niets.”
„Je vergeet dat de innerlijke mensch nog moet worden geboren.”
„Maar de aarde is toch billioenen jaren oud?”
„Wanneer ik van millioenen jaren spreek, dan klinkt dat als iets geweldigs en toch is het slechts als één seconde op de eeuwigheid. Wij aan deze zijde kennen de schepping en weten hoe moeilijk het is om op aarde iets te bereiken. Iedere ontwikkeling gaat langzaam, vooral in den geest is dat niet zoo eenvoudig. De aarde is billioenen jaren oud, maar nu, in jouw tijd, begint eerst de geestelijke eeuw, eerst nu is het mogelijk hun van voortgaan en van wonderen te vertellen. Volg den mensch op aarde en je ziet en voelt dat wij in dit stadium verkeeren.”
„Het is niet te gelooven en toch moet ik dit wel aanvaarden.”
„Inderdaad, je moet dit aanvaarden, want de menschheid is niet verder. Hoe kort ligt het achter ons dat de meesters in de kunst op aarde leefden? Eerst kwam de beeldende kunst, daarna kwamen de schilders. Drie eeuwen voor de kunst. In die eeuwen brachten de geesten kunst op aarde.”
„Geesten, zegt u?”
„Ja, André, want al deze meesters werden daarvoor geboren. Dit machtige gebeuren werd van deze zijde af geregeld. Al deze kunstenaars waren instrumenten, dit lag in het groote plan vast.”
„Wisten deze kunstenaars dan, dat zij geestelijke instrumenten waren, Alcar?”
„Neen, André, daarvan wisten en begrepen zij niets. En toch leefden allen eens aan deze zijde en werden daarvoor opnieuw geboren. Op onzen volgenden tocht zal ik je hier meer van vertellen. Mij gaat het echter hier om. Ik wil je aantoonen, dat dit nog niet lang is geleden en dat het in deze drie eeuwen eerst mogelijk was, kunst aan de aarde te brengen. Al de meesters in de muziek leefden aan deze zijde. Ik leefde aan deze zijde, werd opnieuw geboren en toen ik mijn taak had volbracht, keerde ik naar de sferen terug, maar mijn kunst was op aarde. En waarvoor is dit alles? Om de menschheid naar het hoogere op te voeren, André. De menschheid had iets schoons noodig. Dit werd

aan deze zijde begrepen. Voor oog en hart en gemoed bracht men kunst. Onze kunst is tastbaar en kan men zien, doch het werk van de componisten kan men alleen voelen. Daardoor zou de menschheid ontwaken."
„En is de menschheid daardoor ontwaakt, Alcar?"
„Niet al die millioenen, André, doch tientallen."
„Is daarvoor al die moeite gedaan?"
„Voor één mensch offeren wij ons op, mijn zoon. Wij weten dat wij geen millioenen menschen kunnen bereiken. Eén levend mensch, André, de anderen zijn levende dooden en nog niet te helpen. Eén kind en dat kind is van God, dit kind wil ontwaken en daarvoor komen wij thans naar de aarde, om dit wezen van een eeuwig voortleven te overtuigen. Wij aan deze zijde weten wat kan en wat niet mogelijk is. Jij kunt dat nog niet begrijpen. Je begrijpt tevens niet dat zij de wedergeboorte niet aanvaarden en van verdoemenis en eeuwig branden spreken. Doch wij weten dit alles, wij kennen al deze menschen en weten hoe ver zij zijn gekomen. Dacht je, André, dat zij jou met open armen zouden ontvangen? Dit wordt niet begrepen, André. Maar over eenige eeuwen zullen zij ons werk op handen dragen, doch dan ben je reeds lang aan deze zijde. Hier gaan wij verder, want anderen zullen ons werk voortzetten. Eerst aan deze zijde zul je begrijpen hoe groot ons werk is. Al de meesters in de kunst hebben dit begrepen, doch wat wij thans aan de aarde brengen dient voor hun eeuwig geluk. Of zij dit alles willen aanvaarden, dat moeten zij zelf weten, André. Dit wordt aan de aarde gegeven en velen zullen wij er bereiken.
Voor jou is dit vreemd, voor ons niet, omdat wij het leven op aarde kennen. Nu wij aan deze zijde leven, zien wij door al die verschijnselen heen. De menschheid is nog niet zoo ver. Wij weten, André, hoe moeilijk het is om menschen van iets hoogers te overtuigen. Nogmaals, wij staan daarom eerst aan het begin van geestelijke ontwikkeling. Eerst nu, in de twintigste eeuw, is het mogelijk, hun van ons leven te vertellen. En dat is zeer eenvoudig, omdat zij den dood nog niet kennen. Denk je dit eens in,

André. Billioenen jaren is de aarde oud en nog kent men den dood niet. Iedere seconde gaan er op aarde menschen over en treden dit leven binnen. Toch zien zij alleen den dood en blijven hem zien, omdat zij innerlijk nog niet verder zijn, geen andere wereld in zich voelen. En is dit alles zoo vreemd, wanneer wij weten dat daar duizenden eeuwen voor noodig zijn? Ga in je zelf na en voel hoe moeilijk het is, om één fout te herzien en daarna af te leggen. Honderden malen doen wij opnieuw fouten en zonden en toch zijn wij bezig ze af te leggen. Doch het lukt niet, het is bijna onmogelijk.
Doch door telkens te vallen en weer op te staan, komen wij zoo ver. Voor heele kleine dingen gaat zelfs het geheele aardsche leven voorbij en toch hebben wij dit niet bereikt. Dan komt de dood en gaan wij over. Eerst hier zien wij hoe verschrikkelijk ons leven is geweest. Aan deze zijde gaan wij ons zelf leeren kennen en begrijpen wij dat we geen moeite hebben gedaan al deze fouten af te leggen. Ook hier staan wij voor eenzelfden toestand. Geen mensch, geen geest kan ons daarbij helpen, dit moeten wij zelf doen. God gaf ons alles, gaf ons Zijn eigen leven, Zijn Goddelijke afstemming. Aan ons, ik heb je dat meermalen verteld, er iets van te maken.
Door het leven te beleven zullen wij zoo ver komen. Daarvoor zijn al die duizenden levens noodig. In één aardsch leven bereiken wij niets, kunnen wij niets bereiken. Daarvoor ontvangen wij van God al die levens, en gaan van het mannelijke kleed in het moederlichaam over. Voorwaar, mijn zoon, dit alles is een groote genade."
„Ik heb zelfs met geleerden gesproken, Alcar en die vonden de reïncarnatie zóó iets verschrikkelijks, de grootste domheid die een intellectueel mensch kon uitspreken. Dat telkens als kind op aarde te moeten beginnen, al die jaren, die voor niets voorbij gingen, voordat de volwassen leeftijd is bereikt, vonden zij bekrompen. Wat heeft het voor nut, zoo zeiden zij, die korte tijd dien zij dan nog op aarde leefden? Velen gingen zelfs, wanneer ze volwassen zijn, over. En wat dan? Weer terug naar de aarde

aan deze zijde begrepen. Voor oog en hart en gemoed bracht men kunst. Onze kunst is tastbaar en kan men zien, doch het werk van de componisten kan men alleen voelen. Daardoor zou de menschheid ontwaken."

„En is de menschheid daardoor ontwaakt, Alcar?"

„Niet al die millioenen, André, doch tientallen."

„Is daarvoor al die moeite gedaan?"

„Voor één mensch offeren wij ons op, mijn zoon. Wij weten dat wij geen millioenen menschen kunnen bereiken. Eén levend mensch, André, de anderen zijn levende dooden en nog niet te helpen. Eén kind en dat kind is van God, dit kind wil ontwaken en daarvoor komen wij thans naar de aarde, om dit wezen van een eeuwig voortleven te overtuigen. Wij aan deze zijde weten wat kan en wat niet mogelijk is. Jij kunt dat nog niet begrijpen. Je begrijpt tevens niet dat zij de wedergeboorte niet aanvaarden en van verdoemenis en eeuwig branden spreken. Doch wij weten dit alles, wij kennen al deze menschen en weten hoe ver zij zijn gekomen. Dacht je, André, dat zij jou met open armen zouden ontvangen? Dit wordt niet begrepen, André. Maar over eenige eeuwen zullen zij ons werk op handen dragen, doch dan ben je reeds lang aan deze zijde. Hier gaan wij verder, want anderen zullen ons werk voortzetten. Eerst aan deze zijde zul je begrijpen hoe groot ons werk is. Al de meesters in de kunst hebben dit begrepen, doch wat wij thans aan de aarde brengen dient voor hun eeuwig geluk. Of zij dit alles willen aanvaarden, dat moeten zij zelf weten, André. Dit wordt aan de aarde gegeven en velen zullen wij er bereiken.

Voor jou is dit vreemd, voor ons niet, omdat wij het leven op aarde kennen. Nu wij aan deze zijde leven, zien wij door al die verschijnselen heen. De menschheid is nog niet zoo ver. Wij weten, André, hoe moeilijk het is om menschen van iets hoogers te overtuigen. Nogmaals, wij staan daarom eerst aan het begin van geestelijke ontwikkeling. Eerst nu, in de twintigste eeuw, is het mogelijk, hun van ons leven te vertellen. En dat is zeer eenvoudig, omdat zij den dood nog niet kennen. Denk je dit eens in,

André. Billioenen jaren is de aarde oud en nog kent men den dood niet. Iedere seconde gaan er op aarde menschen over en treden dit leven binnen. Toch zien zij alleen den dood en blijven hem zien, omdat zij innerlijk nog niet verder zijn, geen andere wereld in zich voelen. En is dit alles zoo vreemd, wanneer wij weten dat daar duizenden eeuwen voor noodig zijn? Ga in je zelf na en voel hoe moeilijk het is, om één fout te herzien en daarna af te leggen. Honderden malen doen wij opnieuw fouten en zonden en toch zijn wij bezig ze af te leggen. Doch het lukt niet, het is bijna onmogelijk.
Doch door telkens te vallen en weer op te staan, komen wij zoo ver. Voor heele kleine dingen gaat zelfs het geheele aardsche leven voorbij en toch hebben wij dit niet bereikt. Dan komt de dood en gaan wij over. Eerst hier zien wij hoe verschrikkelijk ons leven is geweest. Aan deze zijde gaan wij ons zelf leeren kennen en begrijpen wij dat we geen moeite hebben gedaan al deze fouten af te leggen. Ook hier staan wij voor eenzelfden toestand. Geen mensch, geen geest kan ons daarbij helpen, dit moeten wij zelf doen. God gaf ons alles, gaf ons Zijn eigen leven, Zijn Goddelijke afstemming. Aan ons, ik heb je dat meermalen verteld, er iets van te maken.
Door het leven te beleven zullen wij zoo ver komen. Daarvoor zijn al die duizenden levens noodig. In één aardsch leven bereiken wij niets, kunnen wij niets bereiken. Daarvoor ontvangen wij van God al die levens, en gaan van het mannelijke kleed in het moederlichaam over. Voorwaar, mijn zoon, dit alles is een groote genade.”
„Ik heb zelfs met geleerden gesproken, Alcar en die vonden de reïncarnatie zóó iets verschrikkelijks, de grootste domheid die een intellectueel mensch kon uitspreken. Dat telkens als kind op aarde te moeten beginnen, al die jaren, die voor niets voorbij gingen, voordat de volwassen leeftijd is bereikt, vonden zij bekrompen. Wat heeft het voor nut, zoo zeiden zij, die korte tijd dien zij dan nog op aarde leefden? Velen gingen zelfs, wanneer ze volwassen zijn, over. En wat dan? Weer terug naar de aarde

en weer opnieuw als kind? Zoo bekrompen stelden zij zich God niet voor."

„En wat heb je geantwoord, André?"

„Niets, Alcar, niets heb ik gezegd, ik kon hen niet antwoorden. En dat waren geleerden, menschen die een graad hebben behaald. Als zij het niet voelen, wie dan?"

„Deze menschen zijn niet zoo ver, André. Vooral onder de geleerden zien wij deze menschen. De eenvoudigste menschen voelen en begrijpen meer van al deze wetten dan de geleerden op aarde. De theologen spreken van verdoemenis en eeuwig branden en ook zij zijn geleerd, hebben hiervan een studie gemaakt. Al deze wezens, André, moeten nog ontwaken. Al die geleerdheid heeft aan deze zijde geen beteekenis. Wie zoo spreekt, toont wie hij is en het bewijst dat deze mensch geen gevoel, geen geloof en geen ontzag heeft voor alles wat in de schepping aanwezig is. Deze behooren tot de levende dooden."

„En toch zijn deze menschen soms geloovig, Alcar."

„Ook dat is mogelijk, André, ook die menschen leven op aarde. Er treden hier menschen binnen die aan geen God gelooven en toch was er licht in hen. Zij gingen regelrecht van de aarde naar de tweede sfeer en je weet wat dat wil zeggen. Toch geloofden zij aan geen God, doch in hun leven op aarde hadden zij de natuur en al het andere leven lief en de natuur is God. Je voelt wel hoe diep alles is en toch weer eenvoudig. Al die andere menschen vinden het verschrikkelijk, kunnen geestelijke wonderen niet aanvaarden en zijn geestelijk blind. Dit alles wijst er op dat wij eerst aan het begin staan van geestelijke ontwikkeling. Alles is in wording, André. Het menschelijke maar geestelijke gevoel moet nu worden geboren. Eerst dan kunnen zij dit aanvaarden en zij hunkeren er naar, iets van dit alles te mogen hooren. Laat hen daarom rustig praten en stoor je nergens aan. Wij gaan verder. Aan deze zijde kun je hen overtuigen, voordien is dat niet mogelijk. Dan zullen zij groote oogen opzetten en hun hoofd buigen. Eerst dan, wanneer zij de sferen van licht hebben bereikt, kunnen wij hen van al die wonderen overtuigen en zullen

zij zien en beleven waarvoor dit alles is. De mensch is nog niet zoo ver, André. De aarde is billioenen jaren oud en toch zegt dit niets. Wisten de menschen van vóór Christus, van al de technische wonderen die men thans op aarde bezit, af? Hoeveel vindingen zijn er niet geboren, maar dat is eerst nu mogelijk. Waren toen de geleerden reeds zoo ver als in je eigen tijd?"

„Maar hoe verklaart u dan de Egyptische tijd, Alcar? Waren die menschen niet ver gevorderd?"

„Ik dank je, André, voor deze woorden en dat je hiervan af weet. Ja, mijn zoon, deze menschen waren ver, heel ver, doch die hooge beschaving en kennis heeft een heel andere beteekenis, wanneer wij weten wat er in dien tijd is geschied. Maar ook hiervan zal ik je een verklaring geven, doch eerst op onze volgende reis. Dan zal ik je verklaren en aantoonen waarom die menschen zoo ver waren. Je zult verwonderd zijn wanneer ik zeg, dat deze menschen niet meer kunnen worden geboren."

„Wat zegt u, niet meer kunnen worden geboren?"

„Neen, André, althans niet meer in dezen toestand, voor dit gebeuren. De menschheid moet nu trachten op eigen krachten zoo ver te komen. Ook dit is reeds bezig, in verschillende vakken van studie zij zij reeds verder. Die wijsheid is hun in dien tijd van deze zijde gegeven, zoo ook al de kunst die op aarde is. Dit alles is voor jou heel vreemd en wonderbaarlijk, doch ook deze wonderen zul je leeren kennen."

„Is het dan niet moeilijk om op aarde iets te bereiken, Alcar?"

„Neen, André, moeilijk is dat niet, vooral niet voor hen, die het van anderen stelen en zich door het leed van anderen verrijken. Dat is zeer eenvoudig. Ons gaat het echter om de geestelijke ontwikkeling. Wij hebben één mensch op aarde gevolgd, wij hebben gezien hoe deze ziel leefde en zich geestelijk ontwikkelde. Maar zie naar al deze menschen. Volg hen en zie hoe zij zich een eigen toestand scheppen. Dien rijkdom kan een ieder bereiken, als zij het gevoel daarvoor bezitten. Hoor je wat ik zeg, André? Het gevoel, want alles moet men doorvoelen en dit innerlijk bezitten, wil men die stoffelijke hoogte, hetzij rijkdom, een maat-

schappelijke betrekking en duizend andere dingen, kunnen bereiken. Dat schept de mensch zichzelf, in die duizenden eeuwen hebben zij zich dat eigen gemaakt. Dit behoort echter tot de stoffelijke gevoelswereld. In de vele levens die voorbijgingen, zijn al die aardsche menschen zoo ver gekomen en behooren dus tot de materialistische wereld. Nu volgt en komt de geestelijke wereld. Zij zullen nu al die stoffelijke eigenschappen en gevoelens in die van het hoogere bewustzijn veranderen. Zij zullen zich van de stoffelijke wereld vrij maken en zich innerlijk, dus geestelijk gaan verrijken. Eerst daarna, André, komt de bewustwording. Doch ik zeide reeds, duizenden eeuwen waren hier voor nóódig en hoe lang duurt thans de geestelijke ontwikkeling, het verlangen naar een hooger leven? Leven al deze menschen niet, zooals wilde dieren niet zouden kunnen? Hebben wij dat niet kunnen volgen en heb ik je dat niet aangetoond? Voel je dan niet, dat er duizenden in de stoffelijke wereld zullen ontwaken en slechts één in den geest? En die éene, André, daarvoor is al dit werk, al dit geestelijke voedsel. Voor hem komen wij naar de aarde, dezen mensch trachten wij van zijn eeuwig voortleven te overtuigen, want thans is dat mogelijk. Die anderen, die stoffelijk ingestelde wezens, die moeten nog ontwaken en zijn niet te bereiken. Wij weten dit, André, wij kennen de mentaliteit, de stoffelijke, neen de voordierlijke afstemming van al deze menschen. Wij zien hoe ver zij op hun cosmischen weg zijn gekomen. Zie niet naar de billioenen jaren die achter ons liggen, zie in het „nu", in het heden en voel wat het aardsche leven beteekent. Nu is het de eeuw van technische wonderen, zooals ik reeds zeide en van geestelijke ontwikkeling. Want het is toch wel merkwaardig, dat men thans over de geheele aarde deze geestelijke inwerking voelt. Wie voor het hoogere open staat, ontgaat dit niet. De anderen beleven hun aardsche leven en gaan daarin ten onder. Wie ons werk denkt te moeten bezoedelen, moet dat zelf weten. De meesters, die eeuwen geleden op aarde leefden, zien van deze zijde op hen neer en glimlachen, want zij weten en begrijpen waarom zij als kunstenaars op aarde leefden. Aan deze zijde eerst

werd hun duidelijk, wat hun kunst aan innerlijke en geestelijke waarde beteekende en waarom zij die hoogte bereikten. Hier werden zij zich van al die geestelijke wetten en wonderen bewust en begrepen zij de diepe beteekenis van dit wonder. Want ook dit is een wonder dat wij alleen kennen, maar de innerlijke mensch in het aardsche en stoffelijke leven beleeft.
Dit alles, André, is aan de aarde gegeven en zullen de menschen zich eigen moeten maken. Zij staan aan het begin van geestelijke ontwikkeling. Langzaam ontwaakt de innerlijke mensch. Nu eerst is het mogelijk geestelijk voedsel te brengen, waarin zij de diepte van hun eigen innerlijk terugvinden en waardoor zij al dat grofstoffelijke gaan afleggen.
Wanneer ik spreek van geestelijke ontwikkeling, dan wil dat zeggen, dat de menschelijke evolutie zoo ver gekomen is. Op aarde spreekt men thans van beschaving en omdat er menschen zijn die zoo spreken, is het voor ons mogelijk hen te bereiken. Deze zijn wakker en bewust, staan voor het hoogere leven open. Zij maken zich los van alle geweld, hartstocht en verdierlijking. Voor duizenden jaren konden wij niets bereiken, zelfs voor eenige honderden jaren was dit niet eens mogelijk geweest. Toen werd je levend verbrand, doch thans bespot en uitgelachen. Doch dat deert je niet. In je ligt de overtuiging van ons leven, de wetenschap dat je den dood hebt overwonnen en de zalige rust des geestes. Je treedt uit je stoffelijke lichaam en beleeft dit alles, maar ook zij zullen uittreden, doch dat beteekent, dat zij op aarde sterven. Jij keert op aarde terug met een schat van geestelijke wijsheid. Je beleeft wonderen en problemen waarvan zij niets weten, die zij niet kunnen aanvaarden, omdat zij nog niet zoo ver zijn. Toen een geleerde op aarde verklaarde dat de planeet aarde om de zon draaide, haar loop vervolgde en niet de zon om de aarde, werd ook hij door de geheele geleerde wereld uitgelachen. Thans weten zij beter, kennen zij deze natuurwetten en buigen hun hoofden voor dezen mensch. Is het je duidelijk, André, waarom er zoo weinig gevoelsmenschen op aarde leven?"
„Ja, Alcar, nu is het mij duidelijk, ik dank u."

„Heb je mij nog vragen te stellen?”
„Ja, Alcar, er zijn dingen die mij nog niet geheel duidelijk zijn.”
„En die zijn, André?”
„U sprak van goed en kwaad en van uiterste grenzen. Ik wilde u vragen: Is het mogelijk voor den stoffelijken mensch, dus op aarde, deze uiterste grenzen te overschrijden?”
„Ja, zeker, André.”
„En is dit tevens mogelijk, voordat het innerlijke leven het hoogste stoffelijke organisme heeft bereikt?”
„Een zeer mooie vraag, André. Ja, ook dat is mogelijk, want ik maakte je duidelijk, dat God ingrijpt, de ziel te hulp komt, die de uiterste grenzen overschreed. Ik maakte je duidelijk, dat deze ziel in de wereld van het onbewuste tot rust kwam, in een diepen slaap is gevallen, omdat dit overheerschende leven de stoffelijke krachten zou vernietigen.”
„Hoe is dan de werking op aarde, Alcar?”
„Het stoffelijke organisme kan die duivelsche krachten niet verwerken. Dit alles is zeer diep en toch zal ik trachten het je nog duidelijker te maken. De ziel keerde naar de astrale wereld terug en wachtte daar om opnieuw te worden geboren. Nu heeft deze mensch in dat laatste aardsche leven als een verschrikking geleefd, heeft dus de uiterste grenzen overschreden en treedt de wereld van het onbewuste binnen. Wanneer er nu onmiddellijk een nieuwe geboorte zou volgen, er dus van rusten geen sprake was, dan bracht dit zieleleven in het embryo een stoornis tot stand en werd de bevruchting verbroken. Voel je wat dit beteekent?”
„U wilt dus zeggen, dat die innerlijke kracht, het bezielende leven, de vrucht zou vernietigen?”
„Ja, mijn zoon, dit zou geschieden, zeer goed gevoeld. En dit is voorkomen, omdat het innerlijke leven tot rust kwam. Maar laten wij nu eens aanvaarden, dat dit niet mogelijk was, het zieleleven in dienzelfden toestand bleef en in dezen toestand door de twee stoffelijke wezens werd aangetrokken. Wat zou er dan geschieden? In welken toestand is het kind dan bij de geboorte?

Welke verschijnselen zien wij dan in dit kind?"
„Wellicht krankzinnigheid?"
„Neen, André, want dat is geestelijk bewustzijn en alleen in volwassen stoffelijken toestand mogelijk. Dit is niet mogelijk bij het kind. Maar luister. De stoffelijke organen kunnen deze hoogspanning, als ik het zoo noemen wil, niet verwerken en het kind zou een onnatuurlijken dood sterven. Het stoffelijke organisme zou den verstikkingsdood moeten aanvaarden en zoo zien wij het tegendeel van krankzinnigheid geschieden. Want hier is geen harmonie, kon geen geestelijke harmonie zijn, omdat het bezielende leven overheerschte. Dit zou in de eerste plaats de vrucht vernietigen, maar in de tweede plaats, zijn in de schepping deze krachten en werkingen niet aanwezig, wij hebben die werking op onzen langen tocht nog niet leeren kennen. Het stoffelijke leven zou het bezielende leven niet kunnen aantrekken en het innerlijke leven kon niet afdalen, dus is er van bevruchting geen spraken."
„Weet men hiervan op aarde iets af, Alcar?"
„Van dit alles, neen, doch wel van stoornissen in het zenuwgestel, waardoor reeds geen bevruchting mogelijk is."
„Maar dan kan men toch ook dit aanvaarden? Dit is toch één en dezelfde werking, zou ik denken?"
„Ja, André, dit is één en dezelfde werking, maar van een astrale persoonlijkheid willen zij niets weten, zij zijn dus nog niet zoo ver, althans de geleerden. En juist de astrale persoonlijkheid overheerscht, maar, wij hebben dit kunnen volgen, door een natuurwet, of door Gods hulp, kwam het bezielende leven tot rust. Als dit toch zou geschieden, ik zeide je reeds, dat het niet mogelijk is, dan zagen wij heel andere verschijnselen en leerden wij tevens andere wetten kennen. Wat denk je wat dan geschiedt?"
„Wanneer de ziel in dienzelfden toestand opnieuw geboren zou worden, Alcar?"
„Ja, André, dat bedoel ik."
„Ja, dat weet ik niet, dat kan ik niet voelen, Alcar."
„Dan zal ik het je zegen. Als dit mogelijk was, André, dan wist

ieder mensch op aarde van al zijn vorige levens af, kenden zij den dood, begrepen zij de schepping en duizend andere geestelijke wetten en wonderen meer. Want de ziel als innerlijk en geestelijk leven daalde bewust in het stofleven af. In dit geval dus, het embryo. Is je dit duidelijk?"

„Ja, Alcar, nu voel ik dit wonder en de mogelijkheid hiervan. Het is merkwaardig."

„Doch nu het bezielende leven terugkeert, wat wij in het eerste stadium hebben gezien, moeten wij dit alles, deze natuurwetten, aanvaarden. Voor mensch en dier is dit één toestand. Maar omdat nu het bezielende leven dezen weg moet volgen en aanvaarden, daalt tevens de geheele persoonlijkheid in de diepte van dit zieleleven af en komt eerst dàn tot bewustwording, naarmate de jaren voorbijgaan en het kind opgroeit. Voel je ook dit, André?"

„Ja, Alcar, het is wonderbaarlijk en toch zoo natuurlijk. Heeft u mij reeds hiervan verteld?"

„Ja en neen, tot deze diepte zijn wij echter nog niet gekomen, toch heb ik je dit reeds duidelijk gemaakt."

„Kent u al deze werkingen van het zieleleven en van het stoffelijke leven, Alcar?"

„Ja, André, maar er zijn er vele, waarvan ik nog niet heb gesproken."

„Bedoelt u de verbinding met het embryo, Alcar?"

„Ja, André, hierin ligt een schat van wijsheid, wellicht kan ik je dit eens duidelijk maken."

„Weet u dit dan niet zeker?"

„Neen, mijn zoon, want dan zouden wij nog tientallen boeken kunnen vullen en dat is de bedoeling niet nu men op aarde nog niet zoo ver is.

Het is mij mogelijk, om jou en den geleerden op aarde, uit en door het moederlichaam het ontstaan en de ontwikkeling van het heelal te verklaren, echter niet alleen dit, doch tevens te kunnen aantoonen, waardoor zij al deze wonderen leeren kennen."

„Hoe machtig lijkt mij dat, Alcar. U kunt dus steeds verder gaan?"

„Ja, André, deze wijsheid is oneindig. Het embryo verbindt mij met de schepping, van het begin tot het einde, dus met het Al. Ik zou je wonderen kunnen laten zien en ze je tevens duidelijk kunnen maken. Bijvoorbeeld dit. In het embryo, dat kleine nietige vruchtje, dat in het moederlichaam is en het kind wordt, ligt toch reeds in dat stadium de geheele schepping vast. De geleerden op aarde zijn reeds zoo ver, dat zij het menschelijke vischstadium er in terugzien. Maar wij zien meer. Wij zien daarin alle tijdperken die de planeet aarde heeft beleefd, het planetenstelsel, het universum dus, maar tevens al die vorige overgangen die het menschelijke wezen heeft afgelegd. Dat billioenenproces, André, ligt dus in het embryo opgesloten, ligt daaraan vast, het is de schepping."
„Wat is dat wonderbaarlijk, Alcar. Als het mogelijk is, dat zij het vischstadium reeds kennen, kunnen de geleerden dan al die andere wetten die er op volgen en daarvoor liggen niet aanvaarden?"
„Neen, mijn zoon, zij zijn nog niet zoo ver. Op het oogenblik dat twee menschen er aan denken de stoffelijke verbinding tot stand te brengen, dan reeds wordt het bezielende leven aangetrokken. En dit aantrekken is weer het eerste stadium, de schemering die je in den tempel der ziel hebt waargenomen, waarin het openbaringsproces een aanvang nam. Toen God zich openbaarde, trad er een lichtende toestand in, met andere woorden: de duisternis loste op. Dit verschijnsel manifesteert zich op dezelfde wijze, als toen God zich openbaarde, in den mensch, wanneer deze mensch wil scheppen. Wanneer het scheppende wezen, dus de man, hieraan denkt en die handeling voltrekt, dan schept hij een toestand en geschiedt er iets, wat God in het openbaringsproces wilde en wij daar hebben leeren kennen. Op ditzelfde oogenblik zien wij het openbaringsproces geschieden, dit proces heeft God dus in de handen van één mensch, het scheppende individu, neergelegd. Na deze daad, deze wilsconcentratie, schiep de mensch en kwam de bevruchting tot stand. Het dienende en stuwende wezen aanvaardde deze werking en er ontstaat een

wonder. Dat wonder is het eerste stadium van iedere planeet, ze is doorschijnend, maar het gaat zich verdichten. Je voelt zeker reeds, dat alles en alles in het menschelijke embryo aanwezig is, wij Gods openbaring in geestelijken en stoffelijken vorm daarin terugzien en het eerst dàn volmaakt is, wanneer het kind wordt geboren. Dan is in die negen maanden geschied, wat in de schepping billioenen jaren duurde, voordat het universum gereed was. Daarom, André, is het universum in het moederlichaam aanwezig en kan ik tot in het oneindige doorgaan. Wat nu iedere seconde geschiedt, kan ik in het universum, in het moederkleed en in het embryo terugvinden, den gang van ontwikkeling verklaren en vooral aantoonen.

Wanneer de man dus hieraan denkt en daarom is dat alles heilig, dan doet hij niet anders, dan wat God in het oneindige deed en het heelal werd.

De mensch schept, want hij geeft het leven aan den anderen mensch. De mensch schept in het klein wat God in het oneindige deed. Ook daarin en daardoor keer ik naar het allereerste stadium van de eerste planeet terug en word ik met dit wonder verbonden. Dáár gaf het eene leven zijn eigen leven aan dat andere schilletje of celletje, nu doet dit de volmaakte mensch en blijft in leven, omdat hij die natuurkrachten bezit. Dáár echter in dat eerste oogenblik stierf het stofleven. Je ziet, dat wanneer het scheppende individu zich geeft en de moeder dit heilige ontvangt, er een werking tot stand komt, die wij in de schepping hebben kunnen volgen en de gansche schepping en het universum vertegenwoordigt. Dat machtige, mijn zoon, dat goddelijke heeft God in 's menschen handen neergelegd, omdat wij menschen goddelijk zijn en Zijn eigen leven hebben ontvangen. Wij worden als God, maar moeten dat verdienen."

„Hoe ontzaglijk is dit alles, Alcar."

„Ik kan hierop doorgaan, mijn zoon, boekdeelen vullen, maar ook dit wordt niet begrepen. Aan deze zijde, André, zien wij door al die wonderen en natuurwetten heen, wij leeren die wetten kennen en voelen de werking van al deze wetten."

„Heeft u daarvan een studie gemaakt, Alcar?"
„Ja, André."
„Is dat voor een ieder mogelijk?"
„Een ieder die de sferen van licht heeft bereikt, kan zich aan deze zijde voor de een of andere studie bekwamen."
„Zij, die in de duisternis leven, kunnen zij dat ook?"
„Neen, want zij kennen zichzelf niet eens, weten van lichtende sferen niets af en zijn levende dooden. Die wezens, je weet dit reeds lang, weten niet eens dat zij op aarde zijn gestorven en zij die het wel weten, zijn arme menschenkinderen die voor zichzelf geen raad weten en het dierlijke leven opzoeken. Van al deze natuurwetten weten zij niets af, zij leven in een duisternis, kennen geen liefde en staren zich blind op hun eigen ellende. Eerst moeten zij dat duistere leven afleggen.
Eerst in de vierde sfeer aan deze zijde kunnen wij ons voor een geestelijke studie bekwamen, want eerst daar hebben wij al het abnormale, dat bij de aarde behoort, afgelegd en zijn dus het normale leven binnengetreden. Zij, die daar leven, hebben het gevoel, zijn zoo ver op den geestelijken weg gekomen en begrijpen wat het leven na den dood beteekent. Zij weten dat zij steeds hooger zullen en kunnen gaan, zij weten dat zij op aarde kunnen terugkeeren en vooral, zij begrijpen de schepping. Voordien is het niet mogelijk daarvan een studie te maken."
„Hoe lang duurt zoo'n studie, Alcar?"
„Eén dergelijke studie duurt honderden jaren. Vergeet niet, dat al deze wezens met het universum zijn verbonden en dat zij zich al die natuurwetten eigen moeten maken. Het duurt alleen reeds tientallen van jaren, voordat zij het probleem geboren worden en sterven en de vele natuurwetten die daaraan vast liggen, leeren kennen en in de ware beteekenis voelen. Het is hier in dit leven niet leeren en berekenen wat men ons leert, doch wij moeten dit kunnen voelen, kunnen beleven, of het dringt niet tot ons door en het heeft geen nut je daaraan te wijden."
„De menschen moeten dus zelf zoo ver zijn, Alcar?"
„Ja, André, zoo is het. Zij moeten het gevoel innerlijk dragen,

dus bezitten, of geen leermeester kan hen helpen noch onderwijzen. Doch hier zien wij wie het innerlijke licht daarvoor bezitten en deze kunnen zich voor de eene of andere studie bekwamen."

„Wat is dit alles wonderbaarlijk, Alcar. Ik heb er geen woorden voor."

„In alles ligt Gods eenvoud. De dood lost hier op en wij menschen gaan in al die wonderen over, want wij zelf zijn die wonderen. Ook dit is een groot probleem voor de menschheid op aarde, doch wij allen die hier zijn hebben dit beleefd. Wanneer het woord „dood" werd afgeschaft, was alles anders. Hier lost dat woord ineens op. En zoo is het met alle andere wonderen. Wanneer een mensch van de aarde hier binnentreedt en niet kan aanvaarden dat hij daar is gestorven, dan zullen de zusters en broeders hem daarvan overtuigen. Een dergelijk beeld heb ik je getoond, toen wij aan onze eerste reis gingen beginnen. Wanneer zij toch ongeloovig blijven, dan vraagt men hun of er familieleden aan deze zijde zijn, die dus reeds op aarde zijn gestorven. Meestal is dat zoo en dan worden zij tot hen gebracht. Dan moet je hen zien, André, op hetzelfde oogenblik lost de dood op, kennen zij deze verschrikking niet meer en buigen hun hoofd. Eerst dan zijn zij bereid alles te aanvaarden en begrijpen dat zij niets van dit alles bezitten. Vele geleerden moet men op deze wijze overtuigen. Eerst dan staan zij voor geestelijke waarheden open en hunkeren er naar om er meer van te weten. Dan leeren zij al deze wonderen kennen, doch alleen dàn, ik zeide het reeds, wanneer het in hen licht is. Voor velen gaan er dan honderden jaren voorbij, voordat zij zich aan deze zijde kunnen bekwamen. Men voert hen naar de duistere sferen, terug naar de aarde en daar hebben zij duizenden geestelijke dingen te leeren. In de eerste plaats den dood, het stervensproces op aarde, dan het voornaamste en het moeilijkste, het geboren worden. Wanneer zij daarvan iets weten, gaan hun gidsen in het universum over en zijn zij gereed om het leven op andere planeten te kennen, dan worden zij ook daarheen gebracht. Je moet hen zien, al deze geleer-

den. Gebroken keeren zij naar de sferen van licht terug. Velen doen niets anders dan schreien, want ze moeten schreien of zij willen of niet. In hen is er iets gebroken, het aardsche leven met alles wat op aarde leeft, ligt thans ver achter hen. Dan volgen zij hun eigen leven op aarde en eerst dan voelen zij hoe verschrikkelijk zij waren, om dat, wat zij niet begrepen, af te maken. Een ieder werd op aarde aangevallen, hun vlijmscherpe woorden braken alles en iedereen af, die van geestelijke wetten sprak en den eenvoud van alles in zich voelde. Nu moet dat worden goed gemaakt. Nu leven zij in het leven van den geest, maken deel uit van dit machtige en hebben niets, niets gedaan dan afgebroken. Toch traden zij een lichtende sfeer binnen. God zag en wist dit alles, ook wij, die hen volgden en in hun werk op aarde gadesloegen. Wij zijn meestal hun vaders en moeders, zusters en broeders waarmede zij op aarde waren verbonden. Deze wezens zullen hen dan overtuigen en dit is mogelijk, omdat de duisternis ver achter hen ligt. Anderen dalen in die duisternis af en zijn voor honderden jaren verloren. Velen hebben de uiterste wetten overschreden en zijn in duizenden jaren niet te helpen. Zoo is ons leven, André, die zijn de geestelijke wetten, die een ieder zal leeren kennen en vooral zich eigen hebben te maken."

„U heeft mij zooeven de verklaring gegeven van die uiterste grenzen, Alcar. Maar wat geschiedt er nu wanneer de mensch niet naar de aarde kan terugkeeren?"

„Je bedoelt hen, die in de duisternis leven en hun kringloop hebben volbracht?"

„Ja, Alcar, deze menschen bedoel ik. Hebben deze menschen die grenzen overschreden?"

„Ja zeker, André."

„Een wat zijn dat meestal voor menschen, Alcar?"

„Dat zijn meestal de heerschers in het kwaad, menschen die duizenden wezens op aarde hebben omgebracht. Toen wij in de duisternis waren om daar het leven te leeren kennen, voerde ik je naar de diepste sferen, hellesferen dus, die wij aan deze zijde bezitten. Ik heb mij met één van deze wezens verbonden en je

verteld wat ik waarnam. Al die menschen lagen daar als levend dood, zij waren in hun dierlijk leven ten onder gegaan. Weet je dat nog, André?"
„Ja, Alcar, heel goed kan ik mij dat herinneren."
„Welnu, deze menschen hebben de uiterste graden in de natuur overschreden en leven nu in het leven van den geest, hebben dus hun aardschen kringloop volbracht en kunnen niet meer terugkeeren."
„Komt daar dan geen einde aan? Hoe komen deze menschen uit dezen toestand?"
„Ik heb je dat reeds verteld maar wij zullen hen op onzen volgenden tocht gaan bezoeken en dan zal ik je dit alles verklaren. Ook nu komt God deze zielen te hulp doch hoe dit geschiedt, is alweer een groot wonder, waar wij menschen en geesten niets van weten."
„Worden deze menschen dan toch opnieuw geboren, Alcar?"
„Dat is zeer goed gevoeld, André, een andere weg is er niet. Doch voel je wat er zal geschieden, hoe deze menschen op aarde komen en in welken toestand zij daar zullen leven?"
„Neen, dat weet ik niet, Alcar, dat kan ik mij niet voorstellen."
„Ik zeide reeds, ook dit is een machtig wonder van God aan den mensch gegeven. Wanneer dit niet mogelijk was, ik verzeker je, André, dan kwamen deze zielen niet verder en waren gedoemd daar eeuwig te blijven voortleven. In hun eigen dierlijk leven gingen zij ten onder, alles hebben zij vernietigd, voor hen is er dus geen bestaansmogelijkheid meer. En toch zijn ook zij Gods kinderen en behooren tot de schepping, maken deel uit van dit alles. Er moet uitkomst zijn voor al deze arme menschen, doch dat zal ik je straks duidelijk maken, dan zien wij opnieuw dat God liefde is en geen kind verloren gaat."
„In beide toestanden kunnen menschen dus deze wetten overschrijden, Alcar?"
„Ja, André, in beide toestanden kunnen zij zich zóó vergeten, dat zij geen leven meer voelen. Is je dit duidelijk?"
„Ja, Alcar, doch niet te omvatten. Het is alles zoo machtig, zoo

grootsch en toch zoo eenvoudig en natuurlijk. Dat zijn dus de heerschers in het kwaad, Alcar?"

„Ja, allen zijn heerschers in het kwaad, deze menschen brachten op aarde verderf en ongeluk."

„Dat is het juist, Alcar, wat de menschen op aarde niet begrijpen, dat één mensch de macht bezit om anderen en dat zijn er duizenden, te kunnen afslachten."

„Is dit je niet duidelijk? Hebben wij dit alles niet kunnen volgen? Heb ik je niet aangetoond dat God ons alles, alles heeft gegeven? Hebben wij die macht niet in eigen handen? Toonde ik je niet, dat dit voor een ieder is? Dat de menschen op aarde dit zullen beleven wanneer zij daar naar hunkeren? Dit alles is mogelijk, André. De mensch schept zich een eigen toestand, de mensch is zijn eigen heer en meester. Al deze menschen gaan ten onder en ook zij die deze menschen volgen. Wanneer een heerscher duizenden menschen in zijn macht heeft en deze menschen niet voelen dat zij ten onder gaan, hem steunen en helpen te rooven en te moorden, dan zijn al deze menschen demonen en wacht de duisternis hen op. Maar de menschen begrijpen nog steeds niet, dat God dit niet goed vindt en hun die macht niet heeft gegeven. Doch dit heeft met God niets uit te staan. Degenen die verder zijn dan al deze menschen, sluiten zich niet bij hen aan en volgen hun eigen weg. Deze menschen zijn anders, zijn verder en zien door al dat geweld heen. Wie die heerschers volgt, gaat ten onder, wie zijn eigen weg vervolgt, zoekt het goede. Eens zullen al deze menschen ontwaken en zien en beleven zij hun eigen daden. Eens, André, komt aan al dit geweld een einde. Maar nog is dit op aarde mogelijk, nog leven deze wezens op aarde. Je ziet alweer, hoe ver de innerlijke mensch is gevorderd, hoe ver hij nog verwijderd is van hoogere idealen, hoe lang het nog duurt voordat ook deze wezens ontwaken. Al die heerschers gaan ten gronde, ook al denken zij veel voor de menschheid op aarde te doen. Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan. Christus bracht deze boodschap, doch de menschen storen zich nergens aan en gaan verder. Zij vernieti-

gen de menschheid en denken nog hen te helpen. Zie naar deze krankzinnigen, zie hen gaan, André. Verschillende malen heb ik je daarvan verteld. De menschheid roept en smeekt om van deze demonen te mogen worden verlost. Toch leven zij en blijven zij in leven en ook dit, althans hun einde, ligt vast. Eens echter lost dat alles weer op, al hun ideeën worden opnieuw vernietigd. Wat door het bloed der menschheid is geboren, wat door haat, hartstocht en geweld tot stand is gebracht, geloof mij, dit is een wet, lost op. Niets blijft daarvan over, ook dit heeft geen mogelijkheid van bestaan, want het is zooals zij zelf zijn en aan gevoel bezitten. In de duisternis aan deze zijde leven deze menschen, liggen daar neder en zijn als dood. Toch leeft er iets in hen. In de diepte van al deze ellende leeft de vonk Gods. Eens echter was dit deeltje van God als mensch op aarde. Je zult hen zien, André."

„Hoe denkt u over de heerschers in mijn tijd, die nu nog op aarde leven, Alcar?"

„Ook zij gaan ten onder. Iedere verkeerde gedachte moet worden herzien, iedere daad moet worden goed gemaakt. En denk je nu al hun zonden en fouten eens in. Een berg van ellende hebben zij zich geschapen. Niet één maar honderden menschen hebben zij vernietigd en laten afmaken. Geen mensch houdt hen tegen, kan hen tegenhouden, dit hebben zij op aarde bereikt. Dit is het hoogste, althans in het aardsche en stoffelijke leven, dat een mensch kan bereiken."

„Behoort ook dat bij de schepping?"

„Of dit bij de schepping behoort, André? Hoe kun je deze vraag nu stellen, doch ik begrijp wat je hiermede bedoelt. Dit alles behoort bij den innerlijken mensch, mijn zoon. Je ziet alweer, hoe ver wij in al die billioenen jaren zijn gevorderd. Nog is dit op aarde mogelijk, nog luisteren menschen naar deze demonen, volgen hen in hun dierlijke leven. Maar thans vragen zij waarom en waarvoor en smeeken zij God hen te helpen. Toch wordt er nog niet genoeg gebeden, nog inniger moeten zij bidden en God om hulp vragen. Dit schiep zich de mensch zelf. De ziel die wij volgden, deed niet anders. Zoo leeft de mensch op aarde en be-

reikt het hoogste. Dat is aardsch bezit, is rijkdom en macht en dit is voor een ieder weg gelegd. Doch zij die er naar hunkeren en hun handen er naar uitsteken, gaan ten onder. Toch zullen alle menschen dit beleven, omdat dit het leven op aarde veraangenaamt.
Of dit bij de schepping behoort, André? Ik herhaal je vraag en antwoord: „Neen, duizendmaal neen, dit heeft met Gods schepping niets uit te staan. Dit behoort bij het bezielende leven en dit leven is dierlijk bewust. Wij hebben dit leven kunnen volgen en weten nu hoe ver al deze menschen zijn. Aan hen, zich daarvan te bevrijden en het hoogere te zoeken. Wie hen volgt en dit aanvaardt zijn allen dierlijke wezens en behooren tot deze afstemming. De planeet aarde is gereed, doch de menschheid is ten achter. Het stoffelijke leven is het innerlijke ver, heel ver vooruit. En toch willen al deze menschen dit niet inzien. Zij volgen deze demonen en verstoren de rust op aarde. Waar zij komen daar heerscht hartstocht en geweld, verdierlijking en ondergang. De aarde is een paradijs, kon dit zijn als er geen menschen waren. De mensch is als de duivel der hel en heeft dit alles in bezit genomen, wil heerschen, wil vernietigen. Dat heeft God niet bedoeld. Nu komen wij naar de aarde om hun duidelijk te maken, wat voor wezens zij volgen en wie zij zijn en wat hun na den dood wacht. Millioenen jaren is de innerlijke mensch den stoffelijken mensch ten achter. Dit moeten zij trachten te herstellen. Dit geschiedt zooals wij individueel onze zonden en fouten moeten goed maken. Dit alles is dus voor de menschheid, het bezielende leven op aarde.
Hoe dankbaar moesten zij echter zijn dit te mogen ontvangen. Nu zijn er menschen op aarde die het hoogere zoeken en voor hen is al dit geestelijke voedsel. Zij moeten en zullen ontwaken, zooals wij allen ontwaakten die de sferen van licht hebben bereikt."
„Hoe denkt u over den toestand die nu op aarde heerscht, Alcar?"
„Hoe wij daar over denken? Aan deze zijde zien wij alles anders, André. Wij kunnen hen niet helpen. De menschheid moet dit be-

leven en aan een ander leven beginnen. Ook nu is het een chaos en de menschen zijn angstig, omdat zij zien dat dit vast loopt. Nog is de menschheid niet zoo ver dat zij in rust en vrede wil leven. De individueele mensch moet tot rust komen. Een ieder moet aan zijn eigen leven beginnen. De één haat den ander en wil bezitten wat die ander zich heeft eigen gemaakt. Daarin zien wij de menschheid op aarde ten onder gaan. Juist door dat aardsche bezit, André, want dat willen zij niet missen. Hoe is het leven op aarde zonder rijkdom? Zien al deze menschen niet naar dit geluk, hunkeren zij niet om veel van dit alles te bezitten? Wij hebben dit kunnen volgen. Een ieder heeft in rijkdom geleefd, heeft armoede gekend, leed, smart en ellende, doch daarvan weten zij niets meer. Dat alles ligt in het diepe verleden, een geestelijke sluier houdt dit verborgen. Niet één aanvaardt dit, zij willen beleven, willen bezitten en toch gaat hun aardsche leven in armoede voorbij."

„Wanneer zij dit alles weten, Alcar, dan is het toch een geluk voor hen, dat zij weinig van al deze schatten bezitten?

„Inderdaad, André, dit kan geluk beteekenen, als zij het begrijpen en dan zegt het ons dat zij aan een ander en hooger leven bezig zijn, of in den een of anderen bewustzijnstoestand leven. Het is tevens mogelijk, dat al deze menschen eerst over eenige eeuwen in dezen rijkdom zullen komen. Is dit zoo, dan volgt daarop, dat zij opnieuw in het stoffelijke leven zullen terugkeeren en wie weet, wat zij dan ontvangen."

„Hoe diep is alles, Alcar. Echter zijn er toch menschen op aarde die rijkdom bezitten, maar tevens goed leven, dat wil zeggen, zij zoeken het hoogere. Dan kunnen deze menschen toch niet slecht zijn?"

„Dat is een heel andere toestand. Er zijn rijke menschen op aarde, die tevens een hooge maatschappelijke positie bekleeden en de één of andere taak hebben te volbrengen."

„Is dat ook mogelijk, Alcar?"

„Ja, zeker, al deze menschen kennen geen armoede, geen leed, smart of ellende, ik bedoel niet die ellende, die zij door hun eigen

carma moeten beleven. Voel je dit verschil, dat dit een andere toestand is?"
„Ja, Alcar, het is mij duidelijk, maar het wordt steeds ingewikkelder. Ik kan dit bijna niet meer uit elkander houden. Wanneer weten wij nu op aarde dat wij aan eigen carma bezig zijn? Dit kan toch niemand voelen, niemand weten?"
„Dat is ook niet noodig, André. Het leven op aarde is om te ontwaken. Wij hebben gezien dat er menschen in den eersten cosmischen graad leven, die dierlijk en voordierlijk bewust zijn, doch daar en in het oerwoud kunnen al deze zielen niet blijven en gaan dus naar een hooger leven. Tusschen den vierden en vijfden graad gaan zij in dien anderen toestand over. Daar begint eerst met recht hun strijd. Maar wanneer nu al deze menschen zich bij alles konden neerleggen, dan schiepen zij zich geen ander leed, geen ellende en waren zij niet in opstand. Doch het eerste menschelijke wezen moet daar nog worden geboren, dat zich in deze stoffelijke graden kan beheerschen. Niet één mensch bezit in alle stoffelijke graden dit innerlijke bezit. Van den eersten tot den hoogsten graad zoeken zij naar aardsch bezit. En op deze wijze gaan al die duizenden levens voorbij. Hoe ver zijn dan al die menschen op den geestelijken weg gekomen? Hoe is hun innerlijk leven? Wat is hun cosmische afstemming? In welken bewustzijnstoestand leven zij? Is het de voordierlijke, de dierlijke, de grofstoffelijke of de stoffelijke afstemming? Kun je mij deze vragen nu beantwoorden, André? Wij hebben al deze graden beleefd. Ik heb je daarvan op verschillende wijze verteld, heb je iets van mijn eigen levens duidelijk gemaakt, ik ging het leven bij die zwarte menschen na en ik verbond je met de astrale wereld. Dan volgden wij die éene ziel en nu moet je mij antwoorden."
André dacht lang na en voelde wat zijn leider bedoelde. Dan zeide hij tot Alcar: „Zij hebben nog geen bezit, Alcar, in al die levens hebben zij zich vergeten en zoeken naar al dat aardsche."
„Ik dank je, mijn zoon, wij zijn daar niet voor niets geweest, je hebt mij begrepen. Neen, in hen ligt geen geestelijk bezit, zij

zoeken en blijven zoeken en moorden, rooven en vernietigen, wanneer zij het niet goedschiks ontvangen.
Deze menschen leven in al die verschillende afstemmingen. Al deze menschen zijn dierlijke wezens, ook al hebben zij het hoogste van de planeet aarde en van God ontvangen. Duizenden eeuwen, hoor je, gingen er voorbij. In al die eeuwen beleefden deze menschen het sterven en opnieuw geboren worden. In die duizenden jaren zoeken zij naar iets en ontzien niets en niemand om het beoogde doel te kunnen bereiken.
Leven deze menschen niet op aarde? Zie je deze wezens niet dagelijks? Leven er in jouw tijd geen heerschers die denken het recht te bezitten hun medemenschen te kunnen mishandelen? Die duizenden tiranniseeren? Zijn dat geestelijke wezens? En kunnen deze menschen in één leven het goddelijke bereiken? Wij weten nu dat dit niet mogelijk is en waarom al deze menschen zoo zijn, hun afstemming hebben wij kunnen volgen."
„Kunnen wij deze menschen door ons gebed niet helpen, Alcar?"
„Om voor hen te bidden dat zij anders gaan leven?"
„Ja, Alcar, dat is hetgeen ik bedoel."
„Neen, mijn zoon, helaas neen, dat is niet mogelijk. Luister. Nog nooit is er zooveel gebeden als in jouw tijd. In de eeuw waarin je leeft, wordt er zóó intens gebeden, als er nog nooit gebeden is. Is ook dit geen raadsel? Waarom wordt er thans zooveel gebeden? Wij weten dit alles, alleen wij, die aan deze zijde leven. Niets dan gebeden vangen wij op en ze gaan hooger en hooger, van sfeer tot sfeer, van Hemel tot Hemel en eindelijk tot de cosmische meesters, die wij hebben leeren kennen. Dan tot Hem, tot Christus en daarna tot God, onzen heiligen Vader.
Maar wat nu? Helpt God al Zijn kinderen? Staat God toe dat deze dierlijke wezens al die anderen vermoorden? Al die heerschers, André, hebben het hoogste op aarde bereikt, zijn zoo ver in hun ontwikkeling gekomen, maar hebben tevens een eigen wil. Niemand, hoor je, geen geest, geen mensch, geen engel, geen cosmische meester, heeft hen daarbij gesteund, dit is eigen verkregen bezit. Dit is voor ieder mensch, want God gaf ons alles.

Dit is geen nonsens, dit is realiteit, dit kunnen wij op aarde bereiken. God gaf zichzelf, Gods leven ligt in ons. Die macht en kracht, dat allesomvattende, kunnen menschen zich eigen maken. Maar er is een grens en die grens mag niet worden overschreden en dan kunnen deze menschenkinderen, André, daar iets van maken, voor het geluk en welzijn van hun medemenschen. Wanneer zij zoo ver zijn, dan voel je, dat zij voor hun medemenschen leven. Ongeloofelijk is de kracht en de macht maar tevens de taak die in hun handen ligt. Zij, al deze begenadigden, kunnen maken en breken wat zij zelf willen.
Maar hoe is nu hun leven? Leven zij voor hun medemenschen? Deelen zij met anderen, wat in hun eigen bereik ligt? Bouwen zij verder, voor het geluk van al deze menschen? Offeren zij zich voor de menschheid op, zooals eens Christus deed?
De mensch bidt, vraagt en smeekt, roept God te hulp en toch, niets, niets geschiedt er.
Op al deze vragen kan ik alleen dit zeggen. De mensch heeft een eigen wil, de mensch ontving alles, alles, maar aan hen het goede te zoeken.
Wij leven, zooals ik je reeds zeide, in de eeuw van technische wonderen en van geestelijke ontwikkeling. De technische wonderen kunnen de menschen aanvaarden, omdat zij die wonderen zien. Maar dat wij in de eeuw van geestelijke ontwikkeling leven, dat kunnen zij en ook jij, André, niet aanvaarden. En toch, ik spreek de heilige waarheid, thans bidt de mensch, smeekt om geestelijk voedsel, roept God te hulp om hen van deze demonen te bevrijden. Nu komen wij naar de aarde om hen van dit alles, van het ontstaan van het heelal, van mensch en dier, van geestelijke afstemmingen en duizenden geestelijke wetten meer, te overtuigen. Alleen dit weten kan hen helpen, kan hen uit dien chaos bevrijden.
Nogmaals, God gaf ons alles, maar God kan ons thans niet helpen, want wij hebben een eigen wil en moeten dien alleen ten goede gebruiken.
Mensch op aarde, mijn zusters en broeders, zoekt dus het goede

en tracht in uw eigen huis rust en vrede te scheppen. Aanvaardt dat gij eeuwig voortgaat en straks deze wereld zult binnentreden. God waakt en staat niet toe dat één Zijner kinderen leed ontvangt. Voelt aan wat dit zeggen wil.

Geen leed zal en kan u treffen, wanneer de wet van oorzaak en gevolg de uwe niet is. Dat zegt dus dat gij alles, maar dan ook alles in het diepe verleden hebt goed gemaakt en thans op aarde bent voor het eene of andere doel. Staakt uw bidden niet, want toch wordt gij allen geholpen. God waakt, ook al ligt uw eigen lot in uw handen. Gij hebt alles, alles van uw God ontvangen, maar weet dat zij die heengingen, over u waken en van hieruit u zullen helpen. Ook aan dezen chaos komt een einde.

Bidt, bidt en verliest uw geloof en vertrouwen niet, ook al dreigt de menschheid ten onder te gaan. Weet, dat gij op uw cosmischen en vastgestelden tijd zult sterven, dat alles van tevoren is geregeld. Blijft dus bidden, dat is uw eenige redding, dan zal eens het goede zegevieren.

Bewijst wat gij wilt, wat in u is en zorgt dat gij bereid zijt te sterven en te trachten in dien chaos het goede te zoeken. Begint nog heden, nu moet het geschieden, want morgen wordt gij misschien uit dat aardsche leven weggerukt en leeft gij aan deze zijde. Dan kan alleen reine liefde uw redding en uw geluk zijn in dit leven van realiteit. God geve u de kracht uw kruis te dragen, God bescherme u en de uwen. In wezen zijn wij één, doch wij hebben onzen kringloop volbracht en alle leed geleden. Aanvaardt deze boodschap, het is een groote genade dit alles in uw stoffelijke leven te mogen ontvangen.

Aan uw menschelijken horizon flikkert een heel zwak licht. Dat is het licht van de geestelijke bewustwording. Voelt aan, gij mensch der aarde, hoe zwak dit licht is, maar toch, nu wij dit zien, geeft het ons hoop en vertrouwen, ons werk voort te zetten en af te maken.

Christus leefde eens op de planeet aarde en bracht ons menschen het hemelsche geluk. Dit werd niet aanvaard, niet begrepen en nog voelt men niet wat dit beteekent. Duizenden jaren geleden

reeds had er vrede en rust op aarde kunnen zijn. Maar de menschen aanvaardden niet, geloofden niet en gingen ten onder. Van dien tijd af had het leven op aarde een paradijs kunnen zijn, maar nog is daar geen verandering gekomen, na al die eeuwen is er niets veranderd. Al die geestelijke wetten zijn er nog, doch de dood zwaait nog steeds zijn schepter, is heer en meester op aarde en bezorgt den menschen angst, zoo ook leed en smart. Ziet door dat zwarte masker heen, gij ziet geen luchtkasteelen, maar het eeuwige leven en ons, die voor u heengingen.
Wij, die aan gene zijde leven, hebben de boodschap van Christus leeren kennen en begrijpen en aanvaarden dat de geheele cosmos bewoond is. Wij hebben geleerd dat wij als God zijn en bewust daar in overgaan. Dit moet gij u eigen maken. Gij moet aanvaarden dat gij eeuwig voortleeft, eerst dan zult gij in den geest ontwaken en ziet gij in den anderen mensch uw zuster en broeder. Hebt elkander lief, zooals gij uzelven lief hebt. Ziet omhoog, het hemelsche geluk wacht u. Aan u, dit te verdienen, dit alles eigen te maken.
Is ook jou alles duidelijk, André?"
„Ik heb er geen woorden voor, Alcar en dank God voor alles."
„Heb je mij nog vragen te stellen?"
„Neen, Alcar."
„Dan keeren wij naar je stofkleed terug en is ook deze reis ten einde.
Kom, André, wij zweven je aardsche kleed tegemoet. Spoedig kom ik je weer halen. Dan gaan wij opnieuw in het verleden over en zul je mijn eigen leven en dat van mijn vriend leeren kennen. Ik zal je bij alles helpen, maak je dus niet ongerust."
„Zal ik slapen, Alcar?"
„Ja, André, je zult slapen, want nu ben je geheel open en dat open zijn zul je op onze volgende reis leeren begrijpen en aanvaarden."
André voelde zich gelukkig. Hoeveel had hij thans ontvangen, het was niet te gelooven en toch, hoe diep het ook was, in alles lag die reine eenvoud en werkelijkheid. Wonderen had hij be-

leefd, geestelijke problemen leeren kennen en vooral de diepte der ziel, al die duizenden levens die in het menschelijke wezen aanwezig zijn. Wonderbaarlijk is het leven, dacht hij en machtig. Nu zou hij weer spoedig in zijn lichaam zijn en op aarde leven.

Als een ander mensch keerde hij naar zijn aardsche lichaam terug.

Nu moest hij dit verwerken. Alcar zag hem aan en zeide: „Ja, mijn jongen, ook dit en al dat andere dat je nog zult beleven. Eens komt je laatste reis en dan ben je hier bij mij en gaan wij vele jaren lang op reis, want er is geen einde.

Kijk, André, wij zijn weer terug."

André keek naar zijn stofkleed. Hoe begreep hij thans zijn eigen stoffelijke lichaam.

„Vaarwel, André, spoedig zijn wij weer tezamen, doch het duurt nu iets langer dan den vorigen keer. Sterk zijn, Gods zegen moge je vergezellen."

André dankte zijn leider voor alles. Dan daalde hij in zijn stofkleed af en ook deze uittreding behoorde weer tot het verleden.

EINDE TWEEDE DEEL.

INHOUD